

ЛИН ЕРИКСЪН ОГНЕНА СТИХИЯ

Превод от английски: Анелия Данилова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Пайпър Хилиърд плачеше. Винаги ронеше сълзи на сватба. А тази сватба не бе каква да е, беше наистина много специална, защото се омъжваше най-добрата ѝ приятелка Даяна Килмър.

Сватбата беше специална и... розова. Всичко през този топъл, слънчев септемврийски следобед беше розово — букетът на булката, роклите на шаферките, тортата, украсата, покривките, всичко.

Тъй бе пожелала Даяна. Пайпър се бе опитала да я убеди да притъпи леко яркото захарно розово, което дразнеше очите, но приятелката ѝ бе проявила присъщото си упорство. Родителите ѝ бяха починали преди повече от десет години, когато Даяна бе на седемнайсет, тъй че освен Пайпър, нямаше кой друг да ѝ противоречи. И Пайпър се отказа, като видя замечтания ѝ влюбен поглед и твърдо стиснатите устни.

— Добре, розово — бе отстъпила тя още през юни. — Изглеждам отвратително в розово, но тъй да бъде. Нали не се женя аз?

— А би могла — разпалено бе отвърнала Даяна. — Хайде, ще направим двойна сватба. Господи, би било чудесно! Двойна сватба! Можеш да...

— Престани! — Пайпър бе вдигнала ръка, за да я спре. — Нито дума повече, миличка.

— Защо? Омъжи се за Дъч! Той е луд по тебе. Ще се съгласи моментално.

— Скъсах с Дъч, забрави ли?

— Това лесно може да се поправи. Един телефон и...

Пайпър бе тръснала глава упорито, отмятайки меднозлатистата си коса.

— По никакъв начин. Не искам да се женя за Дъч. Вече дори не мога да кажа, че го харесвам. Добре знаеш това, Даяна. Боже, та нали си в течение на всичко.

— Добре — се бе нацупила приятелката ѝ, — ала на сватбата ми ще бъдеш облечена в розово.

И сега Пайпър, застанала на един крак, бе изхлузила розовата сатенена обувка, която ѝ стискаше, и раздвижваше пръстите на краката си. Наоколо беше страшна шумотевица: разговори, музика, танци, крясъци. Истинска каубойска сватба — в розово. Под раиран сенник оркестър свиреше кънтри музика, двойки танцуваха полка върху набързо скования дансинг. Малко по-нататък се виеше река Елк, а зад нея се извисяваха Колорадските планини, потънали в зеленина и тук-там обрасли с пелин.

Пайпър се огледа. Господи, бяха дошли стотици гости. Разбира се, тя познаваше повечето — всички бяха приятели на Даяна, което означаваше — и нейни приятели. Даяна и Пайпър бяха отраснали в Стиймбоут Спрингз, Колорадо, тъй че приятелите им бяха общи, но, Боже мили, какво стълпотворение!

— Миличка, не прави такива физиономии, сякаш те болят краката — дочу тя майчиния си глас. — Избърши си очите.

— Наистина ме болят — отвърна Пайпър.

— Но не прави физиономии. Усмихни се. И недей да плачеш — отсече Бети Хилиърд.

— Добре, мамо — подсмръкна тя. Празненството бе в ранчото на Даяна „Елк Ривър Ранч“, имотът, който бе купила, когато получи наследството си. Това бяха двеста и петдесет акра край реката Елк, на десет километра северно от градчето Стиймбоут Спрингз. До брега тя построи удобна къща от камък и дърво и оборудва ранчото така, че да развъжда и обучава в него породисти коне.

Направиха го заедно с Пайпър, защото двете луди по конете девойки станаха добри ездачки и познавачки на породисти животни, и докато Даяна имаше пари да купи някой чистокръвен екземпляр, Пайпър притежаваше диплома по коневъдство от Колорадо Стейт Юниверсити.

Наистина, двете бяха незаменими съдружници и прекараха страхотно последните шест години, а родените и отгледани в Елк Ривър Ранч животни вече се продаваха срещу значителни суми.

Пайпър почувства как очите ѝ се пълнят и заподсмърча отново. Оркестърът подхвана друга мелодия и през тълпата тя забеляза, че Даяна и съпругът ѝ Дан Бурн се готвят да танцуват на това парче — „Високите скалисти планини“.

Младоженците бяха прилепили тела и се усмихваха тайнствено един на друг, поизнервени, но щастливи. Пайпър знаеше, че Дан е на трийсет и шест, но днес изглеждаше по-млад. Може би се дължеше на усмивките, отправени към младата му съпруга или просто, на щастливото вълнение, а може би днес лицето му бе озарено от любов. Беше красавец — гарвановочерна коса, загоряла кожа и изненадващо яркосини очи под тъмните вежди. Не беше много висок, но изглеждаше доста як, с мускулести рамене и силни ръце. Мъж с дяволски силно сексуално излъчване, който сигурно знае чара си.

Пайпър бе източила врат и ги наблюдаваше. Дан хвана жена си за ръка и тръгнаха към дансинга. Гладката кожа на лицето му криеше силни черти и квадратна челюст, а две извити гънки очертаваха чувствени устни. Гънките станаха още по-дълбоки, когато той се усмихна на Даяна.

Красив е, няма спор, помисли си Пайпър, истински Вълшебен принц в този сив раиран редингот. Той обгърна Даяна със силните си ръце и двамата бавно затанцуваха в такта на музиката. Всички гости ги наблюдаваха захласнати, завиждаха, радваха се на Дан и Даяна.

Една сълза се търкулна по бузата на Пайпър и носът ѝ протече. Каква красива двойка! Каква идеална двойка! Дан, тъй смугъл и мъжествен, Даяна, толкова руса, изящна и красива, на ръст почти колкото мъжа си, обута във високи бели атлазени обувки, сияйна, излъчваща гордост и щастие.

— Престани да ревеш — пошушна пак на дъщеря си Бети Хилийрд. — Гримът от миглите ти протече.

— Не мога да спра, мамо.

Бети сложи ръка върху рамото на Пайпър.

— Не тъгувай, миличка. Даяна ще си остане твоя приятелка. Бракът не променя чак толкова хората.

— Не плача за това — рече Пайпър.

— За какво тогава?

— По дяволите, не знам. Не е ли нормално човек да плаче на сватба?

— За мен не е. Не пророних и сълза дори, когато се женеше брат ти Глен. Щях да се пръсна от радост. Нека Клариса да му готви!

— А аз плаках. Моят по-голям брат се женеше и си отиваше завинаги от мен. Каква корава жена си, мамо.

Още двойки започнаха да танцуват и дансингът се изпълни. Мъже в полиестерни каубойски дрехи и лъснати като огледало ботуши, жени в копринени рокли, младежи в дънки, дечица, докарани в празнични дрехи, старци, облечени по всевъзможен начин. Най-отбраното общество на Стиймбоут Спрингз — ски курорт от класа и исторически град на Запада, приютил десетки благоуханни ромолящи горещи извори, един, от които бе дал името на града в началото на деветнайсети век, когато трапери ловували там и взели идващия от тях бълбукащ звук за шум от параход. Пайпър дори не можеше да си спомни колко пъти бе обяснявала произхода на това име.

Градът бе наистина неповторим, смесица от старо и ново, построен отчасти в стила на едновременния Запад, отчасти в модерен стил. В ивицата земя между широкия завой на реката Ямпа и зелените закръглени планински възвишения в северната част на Колорадо се гущеха тухлени къщи със старинни фасади.

Из въздуха се носеше миризмата на скара. Гърмяха тапи от шампанско. Вдигаха се тостове и кристални чаши срещаха със звън бирени кутии. Чуваше се бебешки плач и един мъжки глас, който припяваше на оркестър: „Високите Скалисти планини, Колорадо-о-о!“

Пайпър подсмръкна пак. Зърна русата къдрава глава на Дъч Радовски, която стърчеше над тълпата и бързо се извърна. Точно в този момент хич не ѝ беше до Дъч.

Множеството замлъкна, после избухнаха аплодисменти. Даяна и Дан се готвеха да режат тортата. Бяха като родени един за друг — очарователни дори от фигурките на сложната глазура. Вълшебната двойка от приказките. Пайпър прехапа устни и се усмихна. Фотографът снимаше непрекъснато. Дан и Даяна разрязват първото парче, смеят се, облизват пръстите си от глазурата, Даяна се опитва да натъпче хапка в устата на смутения Дан, а Дан търпеливо понася капризите на съпругата си — притеснен, но очевидно очарован от всичко, което прави тя.

Даяна поиска голяма, шумна и розова сватба и я получи, помисли си Пайпър. Наистина постигна своето.

Фотографът продължаваше да снима как булката и младоженецът се целуват. После Дан се опита да го отпъди с ръка, сякаш искаше да каже: „Хайде, приятелче, стига толкова“, но Даяна пхна ръката си в неговата и настоя за последна снимка до тортата. Дан поклати глава

усмихнат и я взе в обятията си. Останаха твърде дълго в тази поза и Пайпър се изчерви. Вълните на сексуално привличане между влюбените бяха толкова силни, че на Пайпър ѝ стана неудобно да стои до тях.

Изведнъж тя изпита облекчение, че бе решила да прекара следващата година в Нова Зеландия. Наистина бе постъпила мъдро. Даяна ще трябва някак си да се справи без нея, а докато дойде време Пайпър да се върне — ако изобщо се върне — нещата в ранчото ще са дошли вече на мястото си.

Даяна говореше нещо, жестикулираше и оглеждаше тълпата. Пайпър чу някой да казва:

— Шаферките да съберат всички гости за снимка.

Е, не можеше да избяга от това. Тя придърпа корсажа на розовата копринена рокля, която така отвратително се биеше с медночервеникавата ѝ коса, кехлибарените очи и летния ѝ загар — наистина ужасно — и хвърли назад букета, който стискаше от кой знае колко време. Прокара пръсти през косата си, като че ли това можеше някак да притъпи ефекта на розовото одеяние.

Снимки. Още десетки снимки. Пайпър се усмихваше безспир, докато в един момент ѝ се стори, че лицето ѝ ще се пропука. През цялото време стоеше плътно до Даяна, усещаше миризмата на розовия ѝ букет, на парфюма, на лака, с който бе напръскала русата си коса. С тях се примесваше и уханието на Дан Бурн — миризма на мъж, афършейв, миризма от химическо чистене, която се излъчваше от взетия под наем официален костюм. Тези ухания ѝ се струаха някак прекалено лични, интимни и тя изпита желание да се махне, да избяга от неудобството, което изпитваше от новите взаимоотношения на дългогодишната си приятелка, от интимната ѝ връзка с мъж.

Неканени, през главата ѝ проблеснаха мисли, образи. Даяна и Дан сами нощем — в леглото — разсъблечени. Тялото му сигурно...

„Не! — рече си тя. — Спри! Не е твоя работа. Те са женени. Съпруг и съпруга.“

След като фотографът свърши, Пайпър остана права с чиния в ръка и похапна от сватбената торта. Тя поне нямаше розов вкус. Хора, които бе познавала през целия си живот, говореха с нея, с Даяна. Всички бяха тъй развълнувани, така се радваха за приятелката ѝ. Благопожеланията и поздравленията хвърчаха наоколо като ято

безмозъчни, цвърчащи птички, симпатични, но дразнещи с числеността си. Пайпър преглъщаше и разговаряше, но се чувстваше виновна, че не се забавлява достатъчно.

Как можах да падна толкова ниско, че да ревнувам, неведнъж си помисли тя, но това беше факт. Не завиждаше на Даяна заради мъжа — той съвсем не беше нейният тип — а на щастието, на страстта, която изпитваше приятелката ѝ.

— Да живее шаферката, долу булката — прошепна ѝ мъжки глас и Пайпър се обърна изненадана. Беше Дъч.

— Винаги имаш някоя остроумна забележка под ръка — подхвърли Пайпър.

— Естествено, познаваш ме добре — отвърна ухилен Дъч.

— Нали знаеш любимата приказка на майка ми? „Ако не можеш да кажеш нещо хубаво, по-добре не казвай нищо“ — натъртено добави Пайпър.

— Да, сигурно и моята майка ме е съветвала тъй, ама честна дума, Пайпър, цял ден се опитвам да те заговоря, а ти ме отбягваш.

— Да, така е.

— Защо, скъпа?

— Не съм ти скъпа и, ако си спомняш, двамата с теб скъсахме вече — рече тя раздразнено.

— Ти скъса, не и аз — каза Дъч самоуверено, очевидно забравил сцената, която ѝ бе направил, онази ужасна сцена, споменът, за която я измъчваше и в момента: претъпканата дискотека, бушуващата навън майска буря, Дъч, напушен и невярващ, ѝ крещи пред очите на всички, нарича я кучка, казва ѝ, че никой досега не го е ядосвал така, стиска до болка ръката ѝ, заявява, че тя е негова и никой няма да посмее да излиза с нея...

Пайпър стоеше до дансинга. Вгледа се в откровените му сини очи и потрепери вътрешно.

— Слушай Дъч — каза тя, — връзката не може да се поддържа само от едната страна. Господи, колко пъти сме говорили за това. Просто го приеми. Всъщност, аз скоро ще замина, тъй че няма значение.

— Какъв инат си! — Дъч разтърси пясъчнорусата си глава.

— Да, инат. Тъй да бъде — отвърна Пайпър.

Оркестърът засвири отново, „Маргаритавил“ на Джими Бъфет. Даяна бе поръчала да изпълнят всичките ѝ любими мелодии и всяка песен дърпаше по някоя струна в сърцето на Пайпър, извикваше спомени за неща, които бяха правили двете с Даяна, докато слушат парчето по радиото: разговори за това какво ще правят, когато пораснат, за момчета, клюкарски истории, писане на домашни, приготовления за събирания. Всяка дума, всяка нота предизвикваше болезнени спомени.

Дъч я питаше нещо и тя с усилие насочи вниманието си обратно към него.

— Какво? — запита.

— Искаш ли да танцуваме?

— Не, благодаря, Дъч. Наистина.

Той се смръщи и сви рамене.

— Както кажеш — и се отдалечи.

През тълпата към Пайпър си пробиваше път едър червендалест мъж с гъста посивяла коса. Сети се кой е — Хари Тегмайер, бившият партньор на Дан Бурн от филаделфийската полиция. Хари все още работеше там, а Дан, е, Дан живееше в Стиймбоут сега. Беше напуснал службата си.

— Здравейте, госпожице. Вие сте Пайпър Хилиърд, нали? — обърна се той към нея. — Най-близката приятелка на Даяна, нали така?

Без да ще Пайпър се усмихна. Хари се потеше обилно, вратовръзката му висеше накриво, а сакото бе съвсем изпомачкано, но излъчваше такава сърдечност и жизнерадостност, че тя не можеше да не реагира.

— Точно така, запознахме се снощи на тържествената вечеря, нали?

— Да, наистина. Но тук се чувствам малко не на място — рече Хари и попи потта от челото си с измачкана носна кърпа. — Слушайте, дайте да потанцуваме. Нали разбирате, кумът и шаферката.

Говореше като гангстер от филмите, обливаше се в пот и я настъпваше, но въпреки това я забавляваше.

— Никога не съм бил по на запад от Питсбърг — сподели той. — Какво постижение.

— Радвам се, че дойдохте.

— Аз също, Пайпър. Чакай да видиш какви неща ще разказвам на Синди и на децата, като се върна вкъщи. Жалко, че не дойдоха, но нямаше как. По дяволите, лейди Ди ми изпрати билет, та Дани-бой да си има кум.

— Лейди Ди?

— Е, Даяна, де. Ей, слушай, да не ти прозвучи нахално, но туй момиче направо е бъкано с пари. Удари къоравото Дани.

Хари въртеше Пайпър из дансинга, блъскаше се в двойките, с навлажнена яка и с лъснало от капчици пот чело, и изливаше неспирен поток от думи. Не беше трудно да се понрави на околните.

— Тез понита, дето са на полето. Трябва ли да им запомня имената, та да залагам на тях, когато пораснат? Перспективни ли са?

— Това е американска порода коне, Хари. Не са състезателни. Тренираме ги с години, за да могат после да ги показват по изложби или да работят с тях, каквото и да е, но те не се състезават. Е, действително има състезания за американските породи, но ние не ги развъждаме с тази цел.

— Разбирам. Отглеждате понита-интелектуалци, не тъпи животни, дето само знаят да тичат.

Пайпър се засмя.

— Не си далеч от истината.

— Какъв рай само е това тук за Дани-бой — каза той. — Но ще ми липсва. Нали знаеш, че работихме заедно цели десет години? Откак му дадох детективска значка. Десет години. Чудесни години. Да му се не види, та аз му бях като баща, знаеш ли?

И двамата погледнаха към щастливата двойка, сякаш се бяха наговорили. Едновременно учителка на Даяна я целуваше, пожелаваше ѝ щастие. Дан търпеливо стоеше отстрани — изглеждаше горд и излъчваше мъжествена красота.

Боже мили, дали е подходящ за Даяна? Всичко се бе случило толкова внезапно. Понякога Даяна беше невероятно упорита. Ако искаше нещо, го преследваше докрай, без никакви задръжки. А Даяна бе пожелала Дан Бурн.

Бяха се запознали, когато той дойде на почивка в Стиймбоут миналия март. Дан си търсел каубойски ботуши в местния магазин, когато Даяна нахълтала, за да си поръча нов чифт. Заговорили се, тъй като Дан си нямал и представа какво да купи.

Според Даяна това бе любов от пръв поглед. А когато Дан си замина след едноседмичната почивка на ски, Даяна бе безутешна. Пайпър знаеше цялата история. Бе изживяла с нея всяко съмнение, всеки възторг, всеки телефонен разговор. Тя знаеше, че Даяна желае Дан Бурн. През пролетта, през лятото, всеки месец вземаше самолета до Филадельфия, за да го види, докато накрая той напусна полицията и най-после преди няколко седмици се премести в Стиймбоут.

Пайпър знаеше също, че Дан бе напуснал службата си съвсем ненадейно, макар че по думите на Даяна бил влюбен в работата си. Тя чувстваше, че около напускането му има нещо странно, някаква случка в службата, която го е огорчила, нещо, за което Даяна нехаеше, не знаеше или пък не желаше да обсъжда. Но Пайпър бе сигурна, че приятелката ѝ ликуваше, когато Дан най-после се оттегли, тъй като това беше единствената пречка да се оженят.

Даяна се бе заклела, че Дан не е напуснал заради нея. Бе заявила пред Пайпър, че не би могла да уважава мъж, който би направил такава саможертва за една жена, или пък обратно, жена за мъжа си. Така че, накрая, нещата бяха потръгнали за Дан и Даяна. Освен това, Даяна винаги успяваше да постигне своето.

Хари се задъхваше, бършеше врата си и се хилеше, кимайки в такт с музиката.

— Височината си казва думата — изстена той. — Колко е тук, две хиляди и сто метра?

— Някъде там. Я си почини, поседни за малко — предложи Пайпър.

— Господи, не. Трябва да свикна. Утре си тръгвам. Пак на работа, пак същото скучно ежедневие, нали знаеш?

Но зачервеното лице на Хари изглеждаше толкова весело, че Пайпър не повярва на неговото „скучно ежедневие“.

— Хайде, хайде, ти си влюбен в работата си.

— Е, наистина, права си — засмя се Хари. — И обичам „Фили“, този мръсен и порочен град. Обичам и жена си, и децата.

— В този ред ли? — попита Пайпър. Хари се изкикоти шумно.

— Е, тук ме хвана, миличка.

На Пайпър ѝ мина през ума да пита Хари за тайнствените причини, поради които бившият му колега бе напуснал полицията, но тази идея бързо се изпари. Не му беше нито времето, нито мястото, а и

Хари сигурно е точно толкова верен на стария си другар, колкото тя към Даяна, тъй че надали би извадил на показ кирливите ризи на Дан, ако изобщо съществуваха такива.

Все едно, бе прекалено късно — Дан и Даяна бяха вече мъж и жена, а Пайпър щеше да заmine след седмица. Щеше да работи при Сали Кейл, която развъждаше коне в Саут Айлънд, Нова Зеландия, където в момента напъпваше пролетта. Щеше да ѝ се отрази добре, съвсем навреме, да види други части от света, да събере опит с нови породи коне и различни хора.

— Танцуваш добре, Пайпър — каза ѝ Хари, — много си готина. Харесваш ми.

— И ти на мен, полицай Тегмайер — искрено си призна Пайпър.

— Имам нужда да се подкрепя с малко от онази бира там. Нещо за теб?

— О, не, благодаря. Така съм добре. Върви.

Майка ѝ и баща ѝ бяха застанали до огромната, полуизядена торта и разговаряха с булката. На практика Даяна бе живяла в дома на Пайпър след смъртта на родителите си; тя смяташе Бети и Джон за свои роднини, най-близките хора, които имаше. Съдът бе назначил настойник, някакъв далечен родственик, но Даяна бе предпочела да остане в голямата стара и удобна къща на семейство Хилиърд на Крофорд Стрийт.

Пайпър тръгна към тях, като придържаше с ръка слоевете розова коприна на полата си, за да може да ходи нормално. Розово.

— Здравей, мила — рече Бети.

— Пайпър, въобще не можах да те видя — извика Даяна. — Забавляваш ли се?

— Разбира се, сватбата е супер, Ди. Всички се чувстват прекрасно.

— Дано. Нали знаеш колко се постарях да я организирам. О, Пайпър, направо хвърча от щастие! Не мога да повярвам, че е истина. Аз — госпожа Дан Бурн, о, Господи! — Даяна сграбчи ръката ѝ и я стисна, възпламенена, литнала като птичка от най-искрени чувства, с две червени петна от превъзбуда по страните. Тя завъртя очи.

— Не знам как трае Дан всичко това. Те не са негови приятели, и все пак е тъй мил, направо е чудесен. О, Пайпър, видях те, че танцуваш с Хари. Нали е забавен? Господи, само как говори! Но е

привързан към Дан, като баща му е и усетих, че Дан държи той да присъства.

— Забавен е. Харесва ми — каза Пайпър.

— И аз смятам така. Непременно ще му идем на гости във Филадельфия — продължаваше да бърбри Даяна и обичайното й добро настроение този път бе подсилено от възбудата. Тя се приближи до Пайпър.

— Косата ми наред ли е? Ужасно ли изглеждам? Това тържество ми изглежда цяла вечност.

Пайпър протегна ръка и приглади един паднал рус кичур зад ухото й.

— Изглеждаш направо страхотно.

— Не — отвърна Даяна задъхано, — страхотен е съпругът ми. Само го погледни.

Пайпър проследи погледа й. Дан говореше с Хари и леко наклонил глава, му кимаше. Наистина беше красив, замислен, двете бръчки край устата му се бяха врязали още по-дълбоко. После Пайпър видя как се усмихва на нещо, което му каза Хари, но това не беше истинска усмивка. Не, помисли Пайпър, усмивките в никакъв случай не идваха лесно върху устните на Дан Бурн.

Е, той беше Вълшебният принц на Даяна и в нейните очи не можеше да извърши нищо грешно. След това Пайпър отново се зачуди какво ли се бе случило във Филадельфия, преди да напусне службата си в полицията. Принц с опетнено оръжие, малко самодоволно помисли тя.

— Нали е красив? — въздъхна Даяна.

— Много е привлекателен, Ди. Знаеш това — рече Пайпър. — Макар че не е моят тип.

— Толкова по-добре! — засмя се Даяна и се завъртя, за да попита един сервитьор дали има достатъчно шампанско.

— Чудесно, има още много. О, трябва да спася Дан, преди тукашните хора да са го затрупали с въпроси. Господи, Пайпър, виж какъв мъж е!

И Даяна се отдалечи, прекосявайки моравата с шумоляща бяла сатенена рокля и воал, който се носеше зад нея сред златните лъчи на следобедното слънце.

Пайпър остана на мястото си със странно чувство за изоставеност, висока и слаба фигура, облечена в официална розова рокля. Тя видя как Дан се обръща към Даяна, как лицето му се отпуска и се почувства страшно самотна сред шумотевицата на пиршеството. Без съпруг, без най-близката си приятелка, вече дори без приятел. Колко ужасно е, че завижда на щастието на Даяна, че се съмнява в избора ѝ на съпруг. Беше подло, грозно чувство, недостойно за тяхното приятелство.

Още по-мъчително за Пайпър бе прекъсването на дългата ѝ връзка с Дъч Радовски. Познаваше го още от гимназията, а преди две години го бяха избрали за шериф на Раут Каунти. Бе ходила с Дъч четири години и смяташе, че се обичат, но откакто стана шериф, той разкри една нова страна от характера си, с която Пайпър просто не можеше да се справи. Бе станал арогантен, ревнив, бе развил силно чувство за собственост. Пайпър винаги си бе представяла, че ще се чувства поласкана, ако някой мъж я ревнува, но това се оказа направо отблъскващо. В началото мислеше, че той минава през такъв период, но периодът не премина.

Да, Дъч имаше много достойнства. Беше висок, хубав, общителен, мил, с качества на истински организатор, мъж, който знае точно къде отива и какво иска да направи. Беше талантлив и умен и по специфичен западняшки маниер съвършен политик, нещо като Уил Роджърз. Внимателен, любвеобилен, грижовен, щедър. Големият му проблем, Пайпър разбра постепенно, бе, че с течение на годините желанието му да се домогне до власт и контрол над другите се бе засилило. Миналата година бе забелязала, че Дъч управлява областта по същия начин, както искаше да командва и нея. Правеше се на благороден деспот, който раздава заповеди на заместниците си и всява ужас у секретарките и подчинените. Третираше всички жители на Раут Каунти като свои поданици, ползващи се от неговата защита, но и под негов абсолютен контрол.

Така или иначе, помисли Пайпър, след две години идваха нови избори. Може би ангажираните гласоподаватели ще се осъзнаят и ще отстранят от властта Дъч Радовски, макар че не можеше да си го представи в някоя друга роля, освен в тази на шерифа, най-висшият законодател на областта. Той бе идеалното превъплъщение на западния

шериф, Гари Купър, Джон Уейн, всички тия непоколебими и традиционни герои.

Само че Дъч бе некачествен герой.

Пайпър смяташе, че някой ден той ще мине границите на властта си, ще се изложи. Е, няма да е тук, за да види. Внезапното решение да се премести в Нова Зеландия се дължеше на две причини — да се откъсне от Дъч, и в същото време да даде възможност на Даяна за личен живот. Даяна се радваше за нея, а Дъч — е, надяваше се, че ще го преживее, дори може би ще разбере, че донякъде той я е прогонил. Желаете му само добро. Щеше ѝ се да поузрее, да стане по-търпим, като събере опит с течение на времето. Бяха приятели в продължение на много, много години. Надяваше се, че когато се върне от Нова Зеландия, отново ще бъдат приятели.

Пайпър се отърси от мислите си и реши, че не може ей така да стои и да гледа мрачно. Направо разваляше тържеството. Всички останали бяха в приповдигнато настроение — пиене и ядене на корем, танци, стари другари. Чудесно празненство.

Тя взе от подноса на минаващата сервитьорка чаша шампанско, залепи усмивка на лицето си и реши да се повесели. До някаква степен това събиране бе прощално и за нея, нали напускаше родния си град след една седмица. Най-добре да се позабавлява.

Пийна шампанско, хапна от предястията, разприказва се със стари приятели от гимназията, с управителя на ски курорта, със собственици на магазини и банкери, търговци на недвижими имоти и притежатели на ресторанти, всичките нейни познати, добри хора, които обитаваха долината на Ямпа, живееха сплотено и черпеха от изобилието ѝ.

„Времето е горещо за септември, май ще имаме късна зима.“ „Колко красива изглежда и колко е щастлива!“ „Не е лош човек този Дан Бурн, а? Та къде се бяха срещнали казваш?“ „Значи заминаваш за Нова Зеландия. Боже, това е на другия край на света. Сега там е пролет, нали? Чудя се дали кобилите се плодят в обратния сезон там.“

Пайпър отговаряше на въпроси, приказваше за незначителни, познати неща, потанцува със стари приятели, размени на няколко пъти дума с майка си и баща си.

Стъмваше се. Запалиха японските фенери. Бледата, мъждукаща светлина хвърляше сенки по лицата на гостите. Захладя и хората

надянаха върху официалните тоалети любимите си пуловери.

Пайпър знаеше, че Даяна и Дан скоро ще си тръгнат. Отиваха на сватбено пътешествие в Хавай и щяха да отседнат в един лъскав крайбрежен хотел в Мауи. Заедно, само двамата, те щяха да се потопят в абсолютна, екзотична интимност...

— Трябва да се преоблека, Пайпър. Хайде, ела и ми помогни. Каквато съм бавна, никога няма да тръгна — задъхано каза Даяна.

Отидоха в спалнята и Пайпър отново усети тъга. Даяна я беше преобзавела. Нямаше я украсената с къдрички женствена спалня, с която бе свикнала тя; специално поръчаният югозападен стил подхождаше повече за спалнята на брачната двойка.

Пайпър се огледа. Не, това вече не бе само стаята на Ди. На един стол в ъгъла бяха претметнати мъжки панталони — на Дан — и то не дънки или нещо подобно, ами някакъв чифт в цвят каки, градско облекло. А уханието от парфюма и лака на коса на Даяна се смесваше с афършейва на Дан.

— Ще пътуваме с кола само до Денвър — обясняваше Даяна, като сваляше булото и разкопчаваше копчетата на ръкавите си.

— Да ти помогна ли с копчетата отзад? — попита Пайпър, откъсвайки поглед от шкафа, където през открехнатата вратичка се виждаха дрехите на Дан.

— Да, моля те. Знаеш ли, най-добре бих се чувствала в дънки, докато пътувам три часа в колата. Глупаво е, че трябва да обличам рокля. Господи, изтощена съм.

Тя изхлузи бялата сатенена рокля, която се смъкна на пода и образува малка омачкана купчинка. Даяна остана по чорапогащник и сутиен, обута в бели сатенени обувки; един кичур бе паднал над очите ѝ, когато бе свалила булото. Стоеше там и гледаше Пайпър и цялото ѝ същество пулсираше от жизненост и любов.

— Да знаеш, винаги ще те обичам — рече Даяна. — Това не може да се промени с брака. Ти си най-добрата ми приятелка, сега и завинаги.

— О, Ди, зная — отвърна Пайпър, почти разплакана.

— Всичко сме преживели заедно. Ако не бяхте ти, Бети и Джон, какво щеше да стане с мен сега? Вие сте моето семейство.

Двете млади жени се прегърнаха, останаха за секунди притиснати. Пайпър подсмърчаше, а Даяна затвори очи и преглътна

бучката в гърлото си.

После изведнъж се пуснаха и избухнаха в смях.

— Господи, цял следобед плача — каза Пайпър и измъкна хартиена кърпичка от кутията, поставена върху тоалетката на Даяна. — Приличам на вещица. Розово — добави тя и подсмръкна.

Даяна, която решише косата си с четка, я погледна в огледалото.

— Изглеждаш страхотно, скъпа — рече тя, провлачвайки малко лигаво „скъ-ъ-па“.

Застана до нея, Пайпър бухна с ръце гъстата си дълга меденокафява коса и нацупи плътните си устни. После ококори тъмните си очи.

— Направо страхотна — повтори тя присмехулно с подигравателно сексапилен глас и обгърна раменете на приятелката си. Двете започнаха да правят физиономии пред огледалото, нещо, което имаха навик да правят в гимназията, преди да излязат на среща с момчета — тогава се правеха на сексбогини, дори тъпчеха сутиените си с тоалетна хартия.

Двете заеха същите пози, като отпреди десетина години, после избухнаха в бурен смях.

— Розово — обади се Пайпър, прилепила длани до страните си. — Направо щях да те убия, Ди!

Накрая се успокоиха и Даяна рече:

— Уверявам те, Пайпър, всичко ще си бъде както преди. Искам да кажа, то не е като да съм се подложила на някоя хирургическа операция на личността. Просто се омъжих, нищо повече.

— Знам — отвърна Пайпър. — Всичко ще е наред.

— Сега, ти внимавай да не направиш някаква глупост там. Да не вземеш да срещнеш някого и да останеш.

— Да, сигурно! След Дъч, последното нещо на света, за което си мечтая, е мъж.

Даяна присви сините си очи, после изведнъж ги разтвори широко.

— Господи — рече тя, — виж как си седим спокойно тук, сякаш е просто събота вечер! Трябва да се приготвям. Страшно съм уморена. Но ще се оправя. Първо, меденият месец, нали така. А ти вече ще си заминала, когато се върна. Но ще си дойдеш и всичко ще е както

преди. Само ми обещавай, че няма да вършиш глупости там и ще се прибереш у дома. Иначе съм загубена.

Пайпър се усмихна.

— Добре, обещавам.

Даяна вече нахлузваше роклята си, синя дънкова спортна рокля с кожен колан. За секунди се преобрази от приказна булка в момичето, което Пайпър познаваше още от първо отделение — непретенциозно, здраво сложено момиче с леко разрошена коса и порозовели страни, чийто сериозен поглед не вещаеше нищо добро за онзи, който реши да ѝ се противопостави. Независимо създание, често капризно, упорито и вироглаво. Момиче, изпълнено с топлота, жизненост и вяроност.

— Да вървим — рече Даяна. — Време е. Видях как Дъч разпореди да закачат празните консервени кутии за колата. Този човек никога няма да порасне.

— Сигурно — съгласи се Пайпър.

— Може би си била права да скъсаш с него — замислено промълви Даяна.

Колата чакаше на алеята пред къщата. По задната броня бяха накачени на връзки консервени кутии. Върху багажника бе надраскано „младоженци“. Около антената се виеше облак от балони. Розови балони.

Всички се бяха събрали край колата и чакаха. Даяна стисна ръката на Пайпър за последен път и започна да се сбогува с развълнуваната тълпа приятели. Пайпър се отдръпна, леко потръпна от вечерния хлад. Чувството за загуба бе толкова силно, че болката я пронизваше чак до костите.

Сигурно съм имала мрачен вид, помисли си тя по-късно, когато Дан Бурн приближи до нея. Отначало реши, че го е пратила Даяна, поръчала му е да успокои Пайпър и неудобството му, притеснението, потвърждаваха това усещане.

— Благодаря, че дойде днес — започна той, — заради Даяна. Зная колко сте близки.

— За мен е удоволствие — отвърна тя вяло.

— Ъ-ъ — сините му очи, потъмнели на вечерната светлина, погледнаха встрани. Сега той бе облечен в панталоните с цвят каки и бледосиньо поло. Изглеждаше красив, мъжествен. Златната венчална халка на левия безименен пръст проблясваше ярко в здрача. — Виж,

знам как се чувстваш, но, повярвай, ни най-малко не бих искал да застана между Даяна и нейните приятели. Когато си дойдеш догодина, всичко ще си бъде постарому. И двамата искаме да се върнеш на работа в ранчото.

— Разбирам — каза тя. — Благодаря.

Тогава я погледна и задържа погледа си малко по-дълго отколкото е редно. Сдържана, леко двусмислена усмивка пробегна по устните му и двете бръчки отстрани станаха по-дълбоки.

— Имам чувството, че ти дължа някакво извинение — рече той.

— О-о!

— Надявам се, разбираш какво имам предвид.

До този момент тя гледаше нейде отвъд него с преднамерено нехайство, ала после обърна очи и срещна погледа му. Направи голяма грешка, че го погледна — внезапно и най-неочаквано по тялото ѝ сякаш мина електрически ток, цялата настръхна. С мъка извърна очи. Като че някой я удари с юмрук. В този миг обясни реакцията си към Дан Бурн с това, че в негово лице виждаше противник, но нямаше достатъчно време наистина да анализира или дори да се почуди на случилото се, тъй като Даяна вече приближаваше към тях, за да вземе съпруга си и за последен път да прегърне Пайпър; моментът бе доста напрегнат. Хвърляха с шепи ориз, булката и младоженецът влязоха в колата, криеха се, смееха се, протестираха. Всички крещяха, надаваха възгласи, ръкопляскаха и плачеха едновременно. Даяна махаше през отворения прозорец, изпращаше въздушни целувки.

Дълго време Пайпър остана неподвижна, загледана в отдалечаващите се в мрака стопове на колата. Тя вече се носеше по черния път, отминавайки колчето с табелата на „Елк Ривър Ранч“, а отзад дрънчаха консервените кутии.

Някой напъха в ръката ѝ чаша шампанско. Обърна се почудена и видя Дъч.

— Хубаво изпращане, нали? — каза той.

— Х-м.

— И нашето би било такова. Пайпър, ние...

Но тя му обърна гръб, дори не си направи труд да отвърне, и се отдалечи. В стомаха ѝ се събираше бучка, някакъв възел на напрежение, който нямаше нищо общо с Дъч и неговата идея фикс. Безпокоеше се, че Даяна, каквато си бе независима и упорита, твърде

прибързано се бе обвързала в този брак. Имаше нещо особено у Дан Бурн, нещо под видимата повърхност на красивата му външност и натрапчива самоувереност. Пайпър се спря с чашата шампанско в ръка, застинала във въздуха, и започна да се пита какво всъщност знае Даяна за мъжа, за когото се бе омъжила.

ПЪРВА ГЛАВА

Пайпър се отпусна върху старото си легло в апартамента над гаража в дома на своите родители на Крофорд Стрийт и впери поглед в тавана. Наоколо ѝ бяха разхвърляни куфари и чанти, от които се подаваха нейни дрехи. В единия ъгъл се мъдреха поизносените ѝ ездитни ботуши, шапката с твърдо дъно, седлото и кожения бич, който Даяна ѝ бе подарила преди години за рождения ден.

Тя въздъхна, бъркотията създаваше чувство за празнота и тревога. Колко много вещи — как бе успяла да натрупа толкова много неща за годината и половина, прекарани в Нова Зеландия?

— По дяволите! — възкликна Пайпър и прибра косата си зад ушите.

Все пак успя да закачи малко дрехи по закачалките, но през цялото време имаше чувството, че снимката в сребърна рамка, поставена на бюрото под прозореца, ѝ прави знак с ръка. „Ела тук, Пайпър“ зовеше я тя. Накрая Пайпър я взе, погали с пръсти гладката сребърна рамка и усети как някъде дълбоко в стомаха ѝ се образува бучка с големината на юмрук.

Даяна и Дан разрязват сватбената торта.

С плувнали очи тя се взираше в снимката и почувства как въздухът в гърлото ѝ започна да трепти. Даяна бе толкова красива този ден. А Пайпър бе изпитала ревност. Сега умираше от срам заради тази низост. Пред Пайпър имаше един цял живот, а Даяна... Даяна нямаше нищо.

Майка ѝ бе подготвила тържествена вечеря в чест на завръщането ѝ, но по пътя от гаража към просторната жълта къща, разположена до изворите Стиймбоут в долната част на града, последното нещо на света, което я вълнуваше, беше храната. Още от миналия декември беше наясно, че завръщането вкъщи ще бъде трудно — но то се оказа истински кошмар. Където и да погледнеше — дали хамака, боядисаната в бяло градинска мебел или пък старата автомобилна гума, която висеше на едно въже от разклонената върба

— всичко ѝ напомняше за Даяна. Толкова голяма част от живота ѝ бе свързана с тяхното приятелство. Закачки, момичешки тайни, много смях...

Познати неща; масата сервирана така, както Бети винаги я подреждаше за голяма компания. Миризмите бяха същите, ароматът на родния дом.

Майка ѝ сияеше, когато постави на масата бон филето, любимото ястие на Пайпър. Само столът на брат ѝ Глен бе празен, но така беше вече няколко години, откакто той се ожени и се премести в Санта Фе.

И столът на Даяна... Спомените нахлуха — всички тия вечери, когато Даяна седеше там и вечеряше с тях като член на семейството.

— Така, колко казваш, беше голямо това ранчо в Нова Зеландия? — питаше Джон.

— Няколкостотин акра. Съвсем не беше голямо. Там пространствата не са големи — отвърна Пайпър.

— Изглежда е било красиво място — обади се майка ѝ.

— Да, така е. С нещо ми напомняше родния край, заради планините, но там те не бяха толкова близко. И климатът е много по-влажен. Проблемите с конете бяха различни.

— М-м — промърмори бащата ѝ, ѝ предложи още месо.

Заобикаляха темата, Пайпър усещаше. Една глупава, безсмислена катастрофа преди година през декември и Даяна...

Някой почука на входната врата. Джон Хилиърд се намръщи.

— Кой ли би могъл да дойде сега, точно по време за вечеря? — рече той и се надигна от стола в уютната трапезария.

Пайпър тъкмо поднасяше към устата си няколко пържени картофа, когато чу познатия глас. Ръката ѝ замръзна във въздуха.

— Господи — прошепна на майка си, — Дъч.

— Пайпър! — в гласа на Бети прозвуча предупреждение.

Пайпър рязко остави вилицата. Дъч. Чука на вратата по време на вечеря. Не беше случайно.

— Не, не — ужаси се тя, — нали не мислиш, че татко може да го покани?

— С най-голямо удоволствие — гласът на Дъч отекна от другата стая. — От колко време не съм вкусвал хубавите гозби на госпожа Хилиърд. Само да не ви безпокоя?

— Не ни притесняваш, Дъч. Ще ни доставиш удоволствие — чу
тя отговора на баща си. — Бети винаги готви в големи количества.

Ботушите му потракваха, когато последва баща ѝ през хола. Дъч.
Влязъл в любимата си роля, доброто момче. Как само манипулира...

— Виж кой е тук — весело подхвана баща ѝ.

Пайпър стисна зъби.

Дъч бе все така широкоплещест и снажен, както си го спомняше.
И както винаги носеше униформата на шериф на Раут Каунти в
официално приетия цвят как и от главата до петите, любимите му
слънчеви очила от авиаторски тип, небрежно провесени от джоба на
каубойската риза, широкополата шапка „Стетсън“ в ръцете, кобурът и
коланът на пистолета, лъснати до блясък, здраво стегнати около кръста
му. Беше много едър и вместо да изглежда тромав, използваше
масивността си като емблема на авторитета, така както пистолета или
значката.

Тъй, налагаше се да бъде любезна с Дъч, последният човек на
света, когото искаше да види. Беше пристигнала толкова скоро, че едва
бе успяла да преодолее часовата разлика, и ето ти го него, сякаш нищо
не се е случило, сякаш не бе прекарала цели година и половина далеч
от дома.

— Здравей, Дъч — каза тя.

— Пайпър — усмихна се той ласкаво, — колко се радвам да те
видя. Изглеждаш страхотно, направо страхотно!

Приближи я, надвеси се и я целуна по бузата, а после седна на
стария стол на брат ѝ, като че беше господар на къщата.

— Е, явно клюките бързо се разнасят — каза тя сухо.

— За какво говориш? — Дъч невинно вдигна брадичка.

— Имам предвид, че съм тук едва от няколко часа.

— Да, всъщност Боб долу от бензиностанцията ми спомена, че
си пристигнала.

— Колко е малък градът — промърмори Пайпър.

Дъч унищожаваше месото, като че ли умираше от глад.

— Наистина е много вкусно — каза той и кимна на Бети. — Бях
забравил каква добра готвачка сте, госпожо Хилиърд.

— Пак заповядай — рече Бети, но за момент улови погледа на
Пайпър и добави бързо, — макар вече да не готвя тъй често.

Колко писма ѝ бе написал Дъч? Може би стотина през последните година и половина? Сякаш изобщо не беше чувал за нейния отказ да му стане съпруга, сякаш след като се е върнала в Стиймбоут Спрингз, всичко между тях беше наред. Как можеше нещо да е наред след смъртта на Даяна — тази безсмислена, ужасна смърт...

— Ще се хванеш ли пак със старата работа в ранчото на Даяна?
— запита я Дъч с пълна уста.

Пайпър го стрелна с очи. За пръв път се споменаваще името на Даяна, откакто си бе дошла. Тя почувства напрежението, мълчанието на родителите си.

— Аз... аз не съм сигурна — прошепна Пайпър, борейки се с бучката, която изведнъж заседна на гърлото ѝ.

— Сигурно ще се захванеш — нехайно подхвърли Дъч и отново се зае с храната.

Ала Пайпър улови блясъка в погледа му, точно преди той да се съсредоточи върху чинията и почувства раздразнение от проникателността зад синята повърхност на тези невинни очи.

Не бива да забравя, че Дъч далеч не е селският глупак. Трябва да помни, че под на пръв поглед небрежния му маниер се крие преднамереност, трябва да му каже недвусмислено, че не се интересува от подновяване на връзката.

След вечеря Пайпър го изпрати до служебния блейзър на шерифския отдел. В момента, когато застанаха под старата върба, тя осъзна, че е стояла с Дъч точно на това място хиляди пъти досега. Същото си беше, нищо не се бе променило, но същевременно бе съвсем различно, защото всичко друго бе претърпяло промяна.

А Дъч сякаш изобщо не усещаше това.

— Бих искал да те видя, Пайпър — каза той и посегна да хване ръката ѝ. — Какво ще кажеш за петък вечер?

— Виж — отвърна тя и стисна ръце зад гърба си, като подритваше с върха на обувката чакълена настилка на алеята, — искам малко да остана сама, Дъч. Току-що съм си дошла.

— Разбира се — рече Дъч, — изобщо не бързам. Но има един чудесен оркестър в...

Той просто не я слушаше. Пайпър вдигна очи, като ги засенчи с ръка от лъчите на залязващото слънце.

— Не си се променил. Наистина, Дъч.

Но той каза само:

— Моля те, Пайпър, аз не бързам. Просто се радвам, че най-после се върна.

Влезе в колата и ѝ се усмихна.

— Ще се видим — каза Пайпър и проследи мрачно как колата се отдалечава надолу по Крофорд Стрийт.

Пайпър поседя на верандата с родителите си до доста късно тази вечер. Всичко останало в живота ѝ сякаш се бе изкривило, но те бяха добри хора, тревожеха се за нея, но не се намесваха, оставяха ѝ свобода да се чувства щастлива или тъжна и винаги бяха там, когато се нуждаеше от тях. И към Даяна се отнасяха по същия начин след смъртта на родителите ѝ.

— Колко е хубаво, че си пак вкъщи — пророни Бети, нарушавайки вечерната тишина. Някъде из люляковите храсти се обади щурец.

— Радвам се, че съм си у дома, мамо. Наистина. Но понякога съжалявам, че не се върнах... за погребението.

— Не е нужно да обясняваш — рече Джон. — Беше много далеч оттук.

— Зная — тихо отвърна Пайпър. — Само че, струва ми се, все пак изпитвам нужда да я... погребя.

— Естествено — намеси се Бети. — Да загубиш приятел, и то на тази възраст... Тежко е.

— Отвратително е — добави Пайпър и се засмя тъжно.

— Иди на гроба — каза майки ѝ. — Ще ти помогне, скъпа. Наистина ще ти помогне.

— Е — поде след малко Джон, — мислила ли си за работа това лято?

Пайпър сви рамене и обгърна коленете си в тъмното.

— Дори не знам дали искам да остана в Стиймбоут Спрингз. Бих могла да работя с еднакъв успех, където и да е в щата.

— Ти си висококвалифициран треньор на коне, да, така е — каза Джон от своя люлеещ се стол. — Но тук се нуждаят от теб.

Пайпър се обърна.

— Не искахме да те тревожим, мила — добави Бети, — но на Дан Бурн му е много трудно с ранчото.

— Какво искаш да кажеш?

Дан, помисли си Пайпър, тя почти не се бе сещала за него, след като научи за смъртта на Даяна. Дан Бурн... вдовец.

— Та този човек въобще не разбира от коне. Чувам, че има проблеми с помощниците. Има и недоволни клиенти.

Пайпър се изправи на стола си.

— Искаш да кажеш, че ранчото на Даяна запада? Но това... това е невъзможно. То е най-доброто в цялата околност. Хората винаги чакаха да се освободи място, за да тренират конете им там.

— Вече не е така — натъртено рече Джон. — Хората говорят, че Дан има нужда от всяка помощ, която му се предложи.

Пайпър разтърси глава, невярваща.

— Това просто не може да бъде.

Бети обясни:

— Мисля, че загуби няколко тренъора през последната година. Нали знаеш, след... след катастрофата на Даяна.

— Знам, че можеш да си намериш работа навсякъде, но сигурно би могла да помогнеш на Дан, скъпа — каза Джон.

— Дан? — промълви тя, все още шокирана. — Мислиш ли, че давам пет пари за този човек?

Джон се наведе напред и сложи длан върху гъстата къдрава коса на дъщеря си.

— Знаем, че той не те интересува, Пайпър, но нали те е грижа за „Елк Ривър Ранч“? Ако беше жива, Даяна щеше да разчита на помощта ти.

Пайпър все още се опитваше да смели новината. Ранчото в беда. Какво, за Бога, бе направил с него Дан Бурн. Тя скочи на крака и отметна косата си назад.

— Не мога да повярвам. Като че ли си знаех, че той ще й донесе нещастие още от деня, в който се запознах.

— Хайде, миличка...

— Знаете ли... — Пайпър се надвеси над перилата на верандата и се загледа в моравата, — знаете ли, имам чувството, че ако Дан Бурн не беше дошъл тук, ако Даяна въобще не го бе срещала, тя щеше да е жива днес.

— Какви ужасни думи! Дан също изстрада. За Бога, Пайпър, той загуби жена си — отсече майка й.

— А аз загубих най-добрата си приятелка.

Малко след това дъщерята прекоси стотината метра, които деляха гаража от къщата и се качи в апартамента си. Бе заявила пред родителите си, че за нищо на света няма да помогне на този човек. И те повече не отвориха дума за това. Ала знаеха, точно както и тя, че накрая ще отстъпи от лоялност към Даяна и нейното наследство.

Тя изхлузи обувките и дънките и приготви нощницата си, като с мъка намираше къде да стъпи сред бъркотията. Точно тогава видя колата, която патрулираше по тихата уличка — колата на шерифа, чиито фарове осветиха прозорците ѝ, когато завиваше в края на задънения път. Застана в тъмната стая и дръпна пердетата. Без съмнение, беше Дъч. „Наблюдава къщата? Прекрасно“, прошепна тя.

Зората протягаше перлени пръсти над върховете на Скалистите планини и осветяваше разстланата долина на Ямпа, когато Пайпър изкара джипа си на другата сутрин. Мислите ѝ бушуваха. „Иди до Елк Ривър Ранч и прецени сама или пък забрави всичко“, тъй или иначе, след като Даяна я нямаше, Пайпър не беше сигурна, че може да се справи с положението.

А и Дан Бурн. Родителите ѝ казаха, че самото ранчо изглежда добре поддържано, земите се обработват, къщата е все тъй стабилна, но че Дан Бурн не може да се справи с конете и клиентите.

Добре, мислеше си Пайпър, подкарала джипа нагоре по хълма на Крофорд Стрийт към града, значи той е градско копеле и не може да разпознае коня от кравата. Как да го вини за това. Но хората, които оставяха конете си в ранчото и очакваха първокласни треньори там, можеха. Трябвало е да наеме някой с опит, който да ръководи този бизнес. За Бога, та там всъщност бяха парите!

В този ранен час центърът на града беше пуст. Само няколко пикапа и фургона бяха паркирани пред ресторанта. Без съмнение, неколцина фермери и случайно минаващи рибари закусваха с кафе и яйца.

Прекоси кръстовището с мигащия жълт светофар и почувства хладния въздух на свежата майска утрин върху лицето си. Току-що измитите улици блестяха на бледата светлина. Няколко големи стари памукови дървета край Ямпа, която течеше през града тъкмо разцъфтяваха. Изглеждаха някак крехки с новите си, тъй бледозелени листа.

В този момент видя блейзъра на Дъч, паркиран пред едно кафене в западната част на града и благодари на мигащия светофар, че не бе длъжна да спре. Дъч можеше да я види и да излезе... Защо не я остави поне ден-два на спокойствие, преди да се появи?

Остави града зад себе си и пое по магистралата, която в миналото е била почти единствения транзитен път през щата. Стиймбоут Спрингз продължаваше да привлича туристи както през лятото, така и през зимата. В зимния сезон те идваха заради късния дивеч, на лов за лосове и, разбира се, да карат ски. През пролетта и лятото пристигаха да ловят риба и къмпингуват, да обикалят многото известни места в Северно Колорадо. Понякога градът се превръщаше в зоопарк от туристи. Друг път, като тази сутрин например, той принадлежеше само на Пайпър, свеж и хладен, целият пролетно зелен, реките ромоляха, белоснежните върхари се извисяваха на фона на бледото утринно небе.

На една миля извън града тя зави по Елк Ривър Роуд и влезе в позната долина. Пътят се изкачваше, минаваше покрай летището и навлизаше във фермерския район. Гъстите борови и трепетликови гори по склоновете на далечните планини тъкмо започваха да улавят меките златисти утринни лъчи. Из хълмовете наоколо пасеше добитък, коне припкаха на хладина в този ранен час.

Пайпър не знаеше какво да очаква, когато пое по мекия път, който извиваше в широка дъга наскре полето и водеше до къщата на Даяна. Всичко бе до болка познато, и същевременно чуждо. Може би заради дългото ѝ отсъствие, може би, защото никога вече нямаше да види Даяна тук.

Стори ѝ се, че моторът на джипа изрева прекалено силно, когато го паркира край плевнята. Макар да бе още доста рано, Дан Бурн и онези, които работеха в ранчото трябваше вече да са на крак.

Тя надникна в плевнята.

— Хей? — извика.

Никой. После отиде при конюшните. Наоколо се разхождаха няколко коня — някой им беше дал сено сутринта. Но къде бяха всички? На полето? Не, не и толкова рано. После, загледана в хълмистата местност, тя замръзна на мястото си, сякаш невидима сила я задържахше. Да, точно там, до това дърво тя и Даяна бяха обзидили

породистия жребец Ред и той бе буйствал, вдигнат на задните си крака — за малко да удари Пайпър с копито.

Пайпър се отърси от спомените и прекоси двора в посока към къщата. Не можеше да не признае, тя наистина изглеждаше добре. Оградата бе здрава, всичко бе прясно боядисано. Но беше тъй тихо. Разбира се, при толкова малко коне наоколо...

Почука. Изчака. После пак почука. Трябваше да има някой вътре. И изведнъж се почуди какво ще каже на Дан Бурн, когато го види. Те съвсем не бяха приятели. Всъщност едва го познаваше. А и не беше сигурна, че харесва онова, което знае за него. Пак почука, силно, и вече се приготви да го търси другаде. Къде беше той?

Отдалечи се, сложи ръце на хълбоците и прехапа долната си устна. Търпението никога не е било силата ѝ.

В съзнанието ѝ изникна неговият образ. Представи си го облечен в сватбения му костюм, в раирани панталони, официалната риза с плисиран нагръдник, черна вратовръзка. Спомни си лицето му: със силни черти, ъгловато, надменен нос, мека, права черна коса.

Почука още веднъж и вратата рязко се разтвори. Незнайно защо очакваше да изглежда като на сватбата, колкото и абсурдно да беше това. Но мъжът, който застана пред нея, беше полугол, само с една увита около бедрата хавлиена кърпа. Погледът на Пайпър неотклонно се придвижи от небръснатото лице към тук-таме окосмените гърди, после надолу по стегнатия корем и проследи ивицата къси черни косъмчета, които изчезваха под ослепително бялата кърпа.

— Е — тя пое дъх и очите ѝ отскочиха нагоре. Дан Бурн сви вежди.

— Пайпър Хилиърд! — възкликна той. — Да пукна, ако съм очаквал...

— Това е очевидно — изрече тя, преди дори да помисли.

Устните му се извиха в лека усмивка, той вдигна ръка и я праметна през горната част на вратата.

— Трябваше да ми позвъниш — каза той. — Кога се върна?

— Вчера — отговори тя. — Прибрах се вчера.

Погледът ѝ се плъзна покрай голото му рамо. Обзе я неизмеримо смущение, сякаш с полуголия си вид той ѝ отправяше директна обида.

— Толкова отскоро — продума той, без да помръдне, приковал очи в нея.

— Да — отвърна Пайпър и вдървено скръсти ръце, отвръщайки на погледа му.

Тогава тя си спомни неговия подигравателен маниер, суровия поглед в очите му, който говореше за неща, непознати за обикновения човек, предизвикателството, присмехулното свиване на устни, което недвусмислено заявяваше, че никой не може да го изненада.

Със свободната ръка Дан търкаше гъстата черна четина по бузата си. Пайпър моментално забеляза, че вече не носи венчалната халка. Естествено, че няма, помисли с горчивина.

— Излизам от банята — обясни той. — Ще се избърсна и облека, докато ти направиш кафето.

— Докато направя кафето — повтори Пайпър.

Но той само сви рамене и се обърна, излагайки на показ широката гола повърхност на загорелия си гръб. По врата му се стичаше капчица, която се бе отцедила от мократа коса.

— Прави каквото искаш — рече той. — Ще дойда след няколко минути — после, сякаш току-що се бе сетил, каза: — Добре дошла у дома, Пайпър.

Когато той изчезна, тя влезе вътре и огледа хола, обзаведен във фермерски стил. Отново я порази странната мисъл, че всичко изглежда както преди и въпреки това някак си не е същото. В дома на Даяна витаеше тишина. Празнота.

В крайна сметка направи кафе, като си каза, че самата тя иска да изпие чашка, а Дан Бурн да върви по дяволите. Докато кафето се изцеждаше, тя обиколи кухнята, прокара пръст по мазната повърхност на печката, дори надникна в хладилника, преструвайки се, че търси сметана. Ако Дан изобщо се хранеше, то сигурно не разчиташе на полупразния хладилник. Накрая си сипа чаша кафе, сложи си захар и се облегна на мивката в до болка познатата кухня, за да чака вдовеца.

Той се появи след пет минути и се запъти право към каната с кафе, без да обръща внимание на Пайпър. Когато се обърна, отпивайки дълга глътка, тя забеляза, че ризата му не е закопчана, нито пък пъхната в панталона, и че горното копче на дънките му също зее разтворено.

Той наистина се мисли за нещо много, реши тя и се зачуди дали наглостта, цинизма му бяха истински или само поза. Мнозина мъже от каубойския тип притежаваха мъжествено излъчване — Пайпър бе

свикнала с това — но неговата мъжественост бе прекалено градска, прекалено издокарана за нея. Разбира се, припомни си тя, той дълго време е бил полицай в големия град. Интересно ѝ стана дали сам съзнава впечатлението, което произвежда върху жените.

Пайпър сръбна от изстиващото кафе в чашата си и над ръба ѝ срещна погледа на сините му очи.

Между тях в кухнята на Даяна се възцари тишина, тишина, която пулсираше във въздуха. Пайпър отпи още една глътка. Тогава забеляза тъмните кръгове под очите му и си помисли, че той съвсем не усеща тъй силно напрежението в стаята. Не. Мисълта му очевидно беше другаде. Освен това изглеждаше уморен. Дали е будувал през нощта?

Пайпър рязко остави чашата на масата и се извърна отвратена. Скръсти ръце и започна да се чуди какво, за Бога, бе харесала Даяна у този мъж. Без да се обръща, каза:

— Виждам, че не са ти останали много коне тук.

Последва дълга пауза. После:

— Не, загубих някои клиенти.

— Защо?

— Не е трудно да се разбере защо — отвърна той. — Аз не съм треньор на коне. Клиентите знаят това.

— В такъв случай наеми някого.

— Направих го.

— И?

— Не се получи.

— Виждам — тя най-после се обърна. — Не можеш да управляваш ранчо и да ставаш, по което идиотско време ти скимне сутрин.

— Така ли?

— Да — сопна се Пайпър. — Няма ли някакви работници тук?

Дан бавно поклати глава и устните му се извиха в невесела усмивка.

— Имам двама местни мексиканци. Правят каквото могат момчетата.

— Е, това е страхотно — каза Пайпър. — И къде са те сега? Или и те бяха с теб в града снощи, какво?

В момента, в който произнесе това, тя разбра, че е несправедлива. Но за Пайпър бе типично да не отстъпва, дори да

изпадне в неловка ситуация. Когато бе права, просто излизаше от кожата си, а когато грешеше, ставаше враждебна. Стоеше там, изпъчила гърди, и посрещна смело сърдития поглед на Дан, предизвикваше го.

— В града — повтори той с остра самоирония.

Тя стоеше пред него със скръстени ръце и с пламнали очи.

— Всъщност, случи се тъй, че прекарахме нощта при едно болно жребче.

— Такъв е животът в ранчото — срязва го тя. Някъде в подсъзнанието ѝ един тъничък, плах глас я съветваше: „Спокойно, не ставай гадна“, но тя старателно го отхвърли.

Дан Бурн тръсна леко глава, сякаш не можеше да повярва.

— Е, на какво дължа честта за това посещение? — най-накрая попита той, като внимаваше да не повишава тон.

Пайпър отпусна ръце и впери поглед в пространството малко над рамото на Дан.

— Чух, че имаш нужда от помощ — отвърна тя.

— Мило от твоя страна — сухо отбеляза той.

— Е, помислих си... — тя се завъртя на токове и се загледа през прозореца към познатия пейзаж. — Искам да кажа, ти се нуждаеш от помощ, а аз съм свободна. Познавам работата тук и бих могла...

— Не става.

— Защо?

— Не мога да ти плащам — той сложи кафената чаша в мивката, сви рамене и започна да закопчава ризата си. — Нямам пари, Пайпър, а, сигурен съм, ти струваш скъпо.

— Аз ще... — тя се замисли. — Ще работя безплатно. Ако искаш, можеш да си оправим сметките по-късно. Мога да започна...

— Не — отсече той, — не търся ничия милостиня.

Погледна я право в очите и силните думи продължаваха да ечат в стаята.

Ето пак, помисли Пайпър, пак тази непоклатима мъжка арогантност.

— Знаеш ли — подхвърли тя рязко с издадена напред брадичка, — ако питаш мен точно това правиш.

Ответният поглед бе смразяващ, но Пайпър не се уплаши, гледаше го в очите и се мъчеше да извиси своите метър и седемдесет

до нивото на неговите близо метър осемдесет и пет. Сякаш мина цяла вечност, докато впития леденосин поглед се откъсна от кафявите ѝ очи.

Накрая Дан проговори:

— Слушай — гласът му звучеше със стоманена нотка, — май не те свърта. Не знам дали винаги си такава, или точно на мен имаш зъб, госпожичке. Ще ти кажа истината, всъщност не ми пука. Уморен съм и си имам достатъчно проблеми. Най-добре ще е да си вървиш вкъщи.

Пайпър стисна зъби. Усещаше как цялото ѝ тяло започва да трепери. В мозъка ѝ се оформяха думи, нагли реплики, но дори тя чувстваше, че ще прозвучат злобно. Осъзна, че стои твърде дълго там, впила очи в него, безмълвна, с две ярки петна, които изгаряха бузите ѝ.

Той я наблюдаваше, нехайно подпрян на мивката, скръстил ръце в очакване. Нямахше да каже нищо повече. Нямахше да се извини, да се огъне или да поднови темата. Позата му излъчваше пълна категоричност.

Пайпър стисна здраво устни, за да не изръси някоя глупост. Тя се поизпъчи, хвърли му унищожителен поглед и се запъти много бавно към задната врата. Отвори я, пристъпи и не можа да се сдържи да не я блъсне малко по-силно от необходимото след себе си.

По пътя за вкъщи куп въпроси се блъскаха в главата ѝ: как не е могла Даяна да прецени какъв егоцентричен гадняр е той? И още, защо в крайна сметка Дан бе дошъл тук? Беше напуснал полицията във Филадельфия, но защо? Дали не са го принудили да го стори?

Все още кипнала, Пайпър пристигна у дома и завари родителите си да закусват. Щом влезе, майка ѝ повдигна въпросително вежди.

— Мислех, че днес ще си на работа, мила.

Пайпър се строполи върху кухненския стол насреща ѝ.

— Кажи ми, мамо — попита тя със суров глас, — абсолютно цялото имущество на Даяна ли наследи Дан?

ВТОРА ГЛАВА

Пайпър се бе изтегнала на хамака под голямата върба в двора на семейната къща и лекичко се люлееше с един крак, повесен до земята, и ръце под главата. Мислеше си, че е минала почти цяла седмица, седем дни, откакто той я изгони от ранчото, и въпреки това неприятният спомен не бе избледнял.

Вчера отиде на гробищата. Почувства се по-добре. Точно както бе предположила майка ѝ, посещението на това място ѝ даде възможност да се сбогува веднъж завинаги с Даяна. Пайпър бе изпитала особено чувство, застанала под майското слънце там на хълма, който се издигаше над града. Надгробната плоча на Даяна, чудесно издялана и гравирана, бе разположена точно пред гробовете на родителите ѝ. Пайпър очакваше да бъде напълно сломена от преживяването, но се оказа обратното.

Тя изтласка люлката с върха на стъпалото си и се загледа през клоните на върбата. „Е, и какво сега?“, чудеше се и си задаваше за стотен път въпроса, който ѝ служеше като лакмус за тестване: „Какво би искала Даяна да направи за ранчото?“

Вече знаеше, че Дан Бурн наистина е наследил всичко, всеки кол от оградата, всяко дръвче, всеки камък, правата над водите, хиляди акри пасбища, къщата, плевнята, конете. Всичко сега бе на скърбящия вдовец.

Завиждаше ли? Ако трябваше да бъде съвсем честна, може би дълбоко в себе си таеше подобно чувство, и затова тъй настървено го ненавиждаше. Но идеята някак си не ѝ прилягаше — никога всъщност не бе желала да има собствена земя, за разлика от Ди. Не. Тя мечтаеше да дресира коне, а това можеше да стори навсякъде.

Само дето Даяна искаше тя да работи в „Елк Ривър Ранч“, заедно с Дан, да му помага.

Малко след пет колата на баща ѝ мина по алеята и той я паркира в гаража. Пайпър знаеше, че от седмица насам търси повод да я

заговори, но страни и чака подходящ момент. Когато ѝ подвижна през моравата и я покани на чаша безалкохолно, тя не се изненада. Отвърна:

— Идвам — и после въздъхна.

Надяваше се само, че няма да ѝ държи лекция. „Пайпър, скъпа, може би трябва да дадеш на Дан още един шанс...“

— Пайпър, скъпа — каза баща ѝ, като придърпа един градински стол до хамака, — напоследък мислих много за тая история с ранчото. Мисля, че...

— Мислиш, че трябва да дам на Дан още един шанс — прекъсна го тя и погледна към небето.

— Не, не исках да кажа това.

— Обзалагам се, обаче, че е нещо подобно, а?

— Наблюдавам реакциите ти от двегодишна възраст, откакто започна да изразяваш собственото си мнение. Виждам как се втурваш с рогата напред в почти всичко, което предприемаш. О, зная — добави той, — ще кажеш, че си честна, открита и тъй нататък, но има си време и място.

— Трябва ли да лъжа хората? — тя поклати глава и му се усмихна.

— Не да лъжеш, Пайпър, знаеш какво искам да кажа.

— Не мога да бъда нещо, което не е в природата ми.

— Никой не те кара да правиш това. Само казвам, че би могла да поизчакаш и да видиш, преди да изразиш гласно мнението си.

— За Дан съм права — рече тя и зае защитна позиция. — Искам да кажа, ето ти го тук, измъкнал се от големия град, а чувам, че имал проблеми в службата си, и преди някой да се усети, вече се оженил за богата фермерка, след това — бум — нея я няма, и той става собственик на всичко.

— Човекът беше съсипан, когато Даяна умря, Пайпър.

— Не казвам, че не е бил.

— Тогава какво те измъчва? Какво всъщност стана миналата седмица, че да стигне дотам да те изхвърли от ранчото?

— Звучиш така, сякаш обвиняваш мен.

— А прав ли съм?

Пайпър се намръщи, а после, както винаги, обмисли добре въпросите на баща си. Мина ѝ през ума, че е възможно да е била прекалено сурова с Дан.

— Не знам. Наистина не знам, татко — тя седна в хамака, прокара пръсти през дългите си къдрици и въздъхна. — Може би — добави, — може би съм го предизвикала малко.

— Предизвикала.

— Е, добре де. Разиграх една от моите брутално искрени сцени. Това задоволява ли те?

Баща ѝ се усмихна.

На следващата сутрин, изпълнена с ентузиазъм да поправи грешката си, и не по-малко решена да спаси пропадащото ранчо, Пайпър отново измина познатия път покрай летището, през острите завои на реката до мястото, където долината на Елк Ривър се разширява и става тучно зелена и хълмиста, оградена от назъбени върхари със снежни шапки и тъмни гори по стръмните склонове. Като малки точици се виждаха коне, крави и овце, които изпъстриха пейзажа наоколо. Те се чувстваха идеално във високопланинския хладен и сух климат на Скалистите планини, където имаше малко насекоми и не ги измъчваше влага.

Господи, каква красива природа, помисли Пайпър. И Нова Зеландия бе живописна, но, разбира се, много различна. Тук пространствата бяха безбрежни — безкрайна земя, в която имаше широта, свобода. Това не беше остров с ограничена площ. Тази земя се простираше на хиляди километри, необятна във всички посоки.

Насред долината експанзивният порив на Пайпър се поизпари. Разминаха се с белия шерифски блейзър, който отиваше в обратна посока, и тя моментално съзря Дъч зад волана. Той също позна джипа ѝ. В огледалото за обратно виждане Пайпър забеляза, че Дъч отклони колата в банката, очевидно очакваше и тя да спре.

Да, ала Пайпър нямаше намерение да спира. Не искаше да му дава дори минимални надежди. Никакви мъже в живота ѝ. Абсолютно никакви, това беше новото ѝ мото. Ще му даде време да превъзмогне фиксидеята си. Може би дори ще му обясни за новия си стил на живот. Без мъже, нито той, нито някой друг, поне засега.

Тя протегна ръка през люка на джипа и му махна нехайно, без да спира, затаила дъх да не би той да обърне и да тръгне след нея.

Пайпър подмина табелата на „Елк Ривър Ранч“ и пое по дългата прашна входна алея. Насочи джипа право към плевнята и ливадката на кобилите, в този миг осъзна, че не е помислила изобщо какво ще каже

на Дан. Не, в никакъв случай нямаше да се извинява. Но той лесно може да я изрита пак, ако не измисли нещо. Добре, ще измисли нещо сетне, а сега трябва да види точно с какво се наема, да направи оценка на ранчото — със собствените си очи да види състоянието на конете, как са прекарвали зимата, колко са на брой. Вече бе забелязала липсата на малки вън на пасбището. До този момент със сигурност поне няколко би трябвало да са се родили. Беше тъкмо време за това.

Възможно е Дан да не е заплодил нито една от кобилите. Даяна е била вече мъртва през пролетта, когато е трябвало да стане това и може би той не си е мръднал пръст или не е знаел какво да направи.

После се сети, че Дан спомена как е прекарал нощта при някакво болно жребче. В такъв случай може да се очакват няколко новородени. Едно поне имаше.

Божичко! Та това означава цяла загубена година! И сега, точно сега през май кобилите отново са готови за разплод и някой трябва...

Ами жребчетата от миналата пролет, които са вече едногодишни? Да, ето ги, все още са при майките си. Господи, те трябваше да са отделени вече. Каква бъркотия!

Чудеше се дали някой изобщо е работил с едногодишните, или просто са ги оставили да подивеят. Откъде би могъл Дан Бурн, полицейски детектив, да знае тия неща?

Поне изглеждаше да е поддържал напоени поляните, бяха зелени, но пък през май не се искаше кой знае колко за това. Ами ливадите — в какво ли състояние бяха те? Дали е трябвало да купува сено миналата зима, или е имал достатъчно?

Толкова много неща имаше за вършене! Безброй дреболии, без които не можеше да се поддържа такова ранчо. Даяна бе поставила голяма черна дъска в плевнята, на която записваха режим, предписания, бележки, лечение за всеки кон поотделно. Продължил ли е Дан този обичай?

Кой следеше подковаването? Даяна имаше таблица за всеки кон с датата на последното подковаване. Да, подробностите. Всичко трябваше да се ръководи точно, защото конете не могат да говорят, а никой не е в състояние да запомни цялата информация.

Тя премести колата на старото място до плевнята, изгаси мотора и почака минутка, за да слегне облакът прах и да успее да се мобилизира вътрешно. После отметна коса и изпъна тяло. „Добре, да

се захванем за работа“, каза си и, след като, за щастие, не видя господаря наоколо, влезе в плевнята.

Беше разтребена, подът бе почистен с гребло. Черната котка, която живееше там, дойде да я поздрави и тя се усмихна, наведе се да я погали.

— Е, Миднайт, ти си още тук. Добро котенце.

Видя в бокса Танзи с новото жребче, за което вероятно бе говорил Дан. Пайпър потупа кобилата и хвърли одобрителен поглед на малкото. Изглеждаше добре, може би малко дребничко. По всичко личеше, че ще има кестеняв цвят.

Тя продължи да оглежда. На обичайното място на стената висеше голямата черна дъска, но върху нея имаше една-единствена тайнствена бележка: Пикник?

Какво ли означаваше това? Дали Пикник бе болен, или пък изгубен, или пък просто се нуждаеше от нова подкова?

Стаята с принадлежностите беше подредена, но всичко бе като покрито с пелена от фин прах, на проникващите през прозореца лъчи в кръг се въртяха пращинки. Помещението изглеждаше запуснато. Значи никой не язди. Всички седла бяха там, всички принадлежности — прилежно окачени на стената. Отличията, които ранчото бе печелило в миналото, заедно с потъмнелите трофейни купи и одеялата също бяха накачени наоколо. Пайпър отвори едно шкафче. Вътре имаше упояващи мехлеми, капки за очи и антибиотичен крем, а също и предпазители за копитата. Всичко бе на мястото си: четки, гребени, конски шампоан, превръзки, гел за рани, разни дреболии. Виждаше се, че някои от тях са употребявани наскоро.

После тя се отправи към другия край на плевнята. Там имаше голяма порта, през която можеше да мине камион. Един до друг бяха наредени три фургона. Задната врата на единия бе отворена и някой почистваше вътре.

Пайпър спря и пое дълбоко дъх. Добре, време е да застане лице в лице с него, да прояви малко повече дипломатичност от последния път. Тя приближи.

— Хей — извика, като предположи, че човекът вътре е Дан. — Хей!

Появи се фигура и Пайпър отдъхна. Не беше Дан Бурн.

— Здравейте? — отвърна мъжът, изненадан. Беше слаб, източен и, съдейки по външния му вид, от испански произход. В ръката си държеше гребло.

— Аз съм Пайпър Хилиърд. Преди време работех тук. Вие сигурно работите при Дан?

— Да. Постъпих преди година — отговори той със силен акцент. — Казвам се Луис.

— Е, здравей, Луис. М-м, някой друг работи ли сега тук? Чудех се, защото говорихме с Дан да се върна, та, опитвам се да се ориентирам как стоят нещата — обясни Пайпър, като съвсем леко посльга.

— Това е добро ранчо, добри коне. Тук сме само господарят Дан, Рик и аз.

Пайпър се замисли за миг, след това попита:

— Луис, някой язди ли конете, искам да кажа, упражнява ли ги? А едногодишните, някой занимава ли се с тях?

Мъжът вдигна глава.

— Тук има много работа. Господарят Дан не язди, Рик — понякога, аз... — той посочи към себе си, — аз обичам конете, грижа се много за тях, но не мога да яздя.

Сърцето ѝ се сви. Точно както си мислеше. Никой не бе яздил, никой не си бе мръднал пръста.

— Благодаря, Луис, има ли още кобили, които ще раждат. Видях Танзи в плевнята...

Той вдигна рамене.

— Мисля, че има една или две. Господарят, той опитва, но никога не били сигурни кога им е времето на кобилите.

— А тази година? Ще заплодите ли някои?

Отговорът бе пак свиване на рамене. Пайпър посочи с глава фургона, който чистеше.

— На изложба ли си водил конете?

— Не — рече Луис. — Откарал един кон в Уандървю Фарм, в Кремлинг.

— Дан е продал някое животно?

Луис поклати глава.

— Конят е на Миси Тренъм. Тя искала по-добро обучение и аз го заках.

— Имаш предвид черния жребец на Миси, Индиго? Индиго е преместен на друго място?

Луис я наблюдаваше с особен, смутен поглед. Тази пък коя е, дето е дошла да го разпитва. Не той носеше отговорността за „Елк Ривър Ранч“ в крайна сметка. Пайпър пое дълбоко дъх.

— А знаеш ли къде е Дан? — попита тя.

— Мисля, той още в къщата. Искате ли да му предам, че сте тук, госпожице...

— Можеш да ме наричаш Пайпър — отвърна тя. — Аз само ще пообиколя наоколо, за да се запозная с положението. Благодаря, Луис.

Пайпър се обърна. Знаеше, че Луис се радва да се отърве от нея и отново да подхване работата си. Тя пъхна палци в джобовете на дънките и заподритва калта с ботуш, обмисляйки следващата си стъпка. Смяташе да отиде на ливадата на едногодишните, за да види миналогодишното потомство, онези малки, които двете с Даяна бяха заплодили, преди тя...

— Добър ден — каза някакъв глас и тя рязко вдигна глава.

На отворения вход на плевнята стоеше Дан Бурн, облегал рамо на вратата, праметнал крак върз крак. По ъглите на устата му играеше едва доловима усмивка, която подчертаваше двете бръчки от страни.

— О, здравей — отвърна тя и преглътна.

— Проверка ли ми правиш? — попита той благо.

— Проверка?

— Чух, че задаваш въпроси на Луис.

— Просто се опитвах да разбера в какво състояние е ранчото, това е всичко. Не те видях, затова...

Той се изправи най-после и Пайпър видя как в очите му проблесна гняв.

— Слушай, нямам време за твоите игри. Защо не вземеш да се изметеш оттук?

Тя събра всички сили, за да възпре острите реплики, които напиреха в главата ѝ. Каза си, че той е груб, защото го бе предизвикала миналата седмица; повтаряше си, че трябва да помисли, преди да каже нещо. Въздъхна шумно.

— Не правя никакви проверки — продума най-сетне тя. — Но, разбери, туй място значи много за мен. Даяна бе най-добрата ми приятелка. Ние двете създадохме това ранчо... от нищо. Искам...

искам да прекарам лятото тук, да помогна — добави тя, като владееше тона си и вдигна поглед към него.

Но той я спря с жест.

— Миналата седмица обявих „Елк Ривър Ранч“ на борсата.

— Какво?

— Това означава, че е за продан. Ликвидирам.

Застанала там, Пайпър почувства как я обливат горещи и студени вълни. Мислите ѝ се завъртяха във вихрушка.

— Не можеш да го направиш.

— Защо не? — предизвиква я той, но тонът му остана спокоен.

Шокирана, Пайпър търсеше думи.

— Невъзможно е. Тя беше нейна. Даяна я обичаше. Беше една от най-добрите коневъдни ферми в щата.

— Не започвай пак — отвърна той с равен глас. — Не съм в настроение да споря.

— Аз... аз не търся кавга — рече тя. — Само се опитвам да разбера.

— Добре, разбери това. Аз не съм коняр. Даяна е мъртва. Сам не мога да управлявам туй проклето ранчо.

— Наеми коняр.

— Опитах двама. Не успяха да се справят.

Пайпър хапеше устната си с наведена глава и кестенявите къдрици закриваха лицето; мислите бушуваха в главата ѝ. Риеше разсеяно с ботуша си в пръстта.

— Слушай — започна тя.

Но той пак вдигна ръка, за да я накара да млъкне.

— Защо ти не купиш ранчото? — запита я с подигравка, с горчивина в гласа.

— Много смешно — сопна се тя. — Колко ѝ искаш, няколко милиона?

Отметна коса с ръка и впери поглед в очите му.

— Горещо-долу — отвърна той и сви рамене. — Това е ценен имот. И тъй като всички пари на Даяна бяха вложени в него, а аз не мога да печеля от него, в момента имам нещо като проблем със свободния капитал.

Пайпър поклати глава.

— Не можеш да направиш това. По-добре оттегли обявата — чу се как казва това и не можеше да повярва, че го произнася. — Аз имам репутация на първокласен коняр. Ще възвърна финансовата стабилност на ранчото. Знам какво да правя. Дай ми малко време и ще видиш.

На лицето му се появи леко подигравателна усмивка. Пайпър се улови, че следи изражението, като се мъчеше отчаяно да разгадае реакцията му. Беше различен от Дъч, който само се перчеше, вдигаше шум и открито изразяваше чувствата си. Дан Бурн беше сдържан, студен и затворен в себе си, странник, натрапник, който не принадлежеше на това място. Но все пак, ето го, притежава целия имот, продава го...

— Дай ми лятото — каза тя едва чуто, наблюдаваше го, чакаше знак. Плевнята бе притихнала, само шумът от греблото на Луис нарушаваше тишината. Тя чакаше, без да отмества очи от неговите, после повтори: — Само няколко месеца. Ще видиш, тогава няма да искаш да продаваш.

Той я изучаваше със сериозен поглед, безмълвен, но чертите му си оставаха сурови. След цяла вечност, най-после видя как лицето му за миг се оживи, сякаш в този момент бе взел решение.

— Добре — най-после продума той и скръсти, ръце пред гърдите, разкراчил крака. — Добре, можеш да опиташ през лятото. Ако успееш да задържиш клиенти и подготвиш няколко коня за продан, да спечелиш нещо, лятото е твое. Но не забравяй: ако получа предложение, изгодна оферта, ще го продам. Не че очаквам това да се случи скоро, но искам да го знаеш.

Тя кимна, не продума. Устните ѝ бяха стиснати.

— И ще ти платя. Нали знаеш Баунс?

Тя го погледна предпазливо.

— Кобилата на Даяна.

— Заплодена е. Мисля, че всеки момент ще роди. Твоя е. Тя и жребчето ѝ.

Пайпър кимна сковано. Сделката беше справедлива. Баунс бе чудесен кон.

— Съгласна съм — отвърна тя.

По устните на Пайпър разцъфна усмивка. Преди два дни, преди ден само не би могла дори да мечтае, че ще стои с Дан в плевнята и ще

се спазарява. Даяна би била толкова доволна. Даяна сигурно би желала да се разбират, да бъдат приятели. Вдигна очи и отвори уста да каже „благодаря“, но срещна погледа му и в него имаше нещо, което не успя да разгадае...

Тогава внезапно изникна споменът. Беше на сватбата. Дан бе приближил, защото Даяна го бе накарала да ѝ обърне внимание. Разговаряха едностранно и нещо се случи между тях. Пайпър разтърси глава, за да прогони картината, но както преди повече от година, завладя я същото неловко напрежение, сякаш хладна вълна премина и раздвижи всичките ѝ сетива, изправи всички косъмчето по кожата ѝ.

— Е — въздъхна тя и отново пъкна смутено палци в джобовете, — аз да вървя да работя.

Настъпи неловко мълчание.

— Да — промълви той накрая, — върви.

Тя избяга. Отдалечи се от него с приведени рамене, сякаш да се защити, дългите ѝ крака стопяваха разстоянието, което я делеше от поляната с едногодишните коне. След като най-сетне изчезна от погледа му, изправи гръб и се съвзе. В този момент го мразеше; ненавиждаше го за това, че Даяна е мъртва, а той живее, че има власт над нея, че може да продаде ранчото зад гърба ѝ, без да ѝ даде възможност да се сбогува.

Отне ѝ цял ден да вникне изцяло в делата на ранчото. Бяха останали две дузини коне, заедно с расовия жребец Ред, пет животни, оставени за отглеждане, десет кобили за разплод, новороденото жребче в плевнята и седем едногодишни кончета. Нито един даден за дресировка — главният източник на печалба и никакви млади животни, които се обучават за продан.

Не може да бъде — Пайпър откри, че Дан Бурн бе продал всички млади коне на безценица, защото не можеше да ги обучи, а не бе в състояние да ги поддържа.

Това научи от Рик. Откри го на поляната с кобилите — беше ги подкарал към мястото, където щяха да ги нахранят и проверят.

— Добър ден — провикна се Пайпър, като видя мъжа зад бавнодвижещите се коне. — Вие сте Рик, нали?

— Рикардо Салинас на вашите услуги, госпожице — рече той с широка усмивка, която показваше един златен зъб.

— Здравсти Рик, аз ще работя тук. Казвам се Пайпър. Радвам се да се запознаем.

Нисък здравеняк, доколкото виждаше напълно американизиран, стисна ръката й.

— Нов работник? Дан нищо не ми е казвал.

— Всъщност, аз работих тук преди. Бях съдружник на Даяна, на госпожа Бурн. По професия съм треньор на коне.

— А, разбирам. Е, със сигурност ще сте ни от полза. Правя каквото мога, но как да ги яздя всичките, пък и не съм треньор.

Тя му зададе много въпроси, събираше сведения за направеното в ранчото през последната година и половина. Така и откри, че Дан е продал всички млади животни.

— О, Господи — възкликна тя.

— Е, какво можеше да направи? Цяла зима ядоха, ядоха, а по туй време нямахме треньор. Наистина, това бе единственият изход — обясни Рик в защита на своя господар.

Двамата вкараха кобилите на малката ливадка до плевнята и Пайпър помогна на Рик да напълни кофите за храна.

— Тази всеки момент ще роди — каза Рик, като потупа по задницата една кобила, чийто корем бе издут от двете страни като ябълка.

— Това е Баунс — рече Пайпър.

— Смяташ ли, че трябва да я прибираме нощем?

— Не би било лошо.

Тъй измина денят. Вземане на решения, правене на списъци, проверка на запасите. Пайпър дори започна да отбива едногодишните, като ги отделяше от майките им — след това те щяха да цвелят и да нервничат ден-два. Бяха вече привикнали на оглавник, не се страхуваха от хора, но бяха диви и абсолютно невежи за основните неща като например, да стоят мирно, докато ги подковават.

През целия този ден Пайпър усещаше наоколо присъствието на Дан Бурн, който работеше из ранчото. Поправи една ограда, напои една отдалечена ливада — застанал в износените си дънки и избеляла сива фланела с лопата в ръка, той отбиваше водата от един канал в друг, за да полее някое пресъхнало парче земя. Разтовари бали сено в плевнята и се появи целият украсен с полепнали сухи треви. Ръката му, силна и почерняла, отупваше боклуците от дрехите.

После го видя, че се провира под един трактор и започва да се бори с огромната задна гума. Тя седеше в джипа и поглъщаше сандвича, който си бе донесла, а Дан отиде до склада с провизиите и домъкна двайсет и пет килограмови чували със специална храна за бременни кобили.

Не обядва, поне Пайпър не го видя да яде. През целия следобед помагаше на Луис да чисти боксовете, да изхвърля с лопата торта в един фургон, а после да я струпва на една ливада. След туй щеше с трактор да я разхвърли.

Нито веднъж не заговори Пайпър. Не погледна в нейна посока. По едно време двамата с Рик се разсмяха, сетне си побъбри с Луис, но на Пайпър не продума нито дума.

Тя също го избягваше. Можеше не по-зле от него да играе на тази игра. Но усещаше присъствието му през цялото време, някъде в периферията на полезрението си го виждаше да се навежда, да майстори, да бърше с мускулеста ръка потта от челото си, да тегли и влачи, да кара пикапа или трактора, силните му загорели китки да се борят с кормилото.

В шест часа Пайпър реши, че работният ѝ ден е приключил. Бе успяла да свърши доста работа, но имаше неща, за които трябваше да говори с Дан. Не ѝ беше много приятно, че се налага да иска разрешение, но той бе собственикът. Обеща си, обаче, че ще запази спокойствие.

Накрая и Дан потъна в къщата, без да ѝ каже дума, да я попита как вървят нещата или дали има някакви въпроси, или проблеми за обсъждане.

Тя пое дълбоко въздух, отметна коса назад и го последва.

Беше се проснал върху един кухненски стол, с изпружени крака, с бирена кутия в ръка, на масата пред него стоеше отворена, незатоплена консерва говеждо месо. Погледна я нехайно и остави бирата върху масата. Мълчеше.

— Ще пратя реклами за нашите дресьорски услуги в няколко местни вестника и списания — подхвана Пайпър със спокоен тон. — Искрах само да те уведомя. Кой телефонен номер да дам — твоя или моя вкъщи?

— И двата — отвърна той, очевидно незаинтересован.

— Добре тогава. Ще сложа твоя телефон. Имаш ли записващо устройство на апарата?

— Не.

— Може да се наложи да купиш.

— Той звъни и в плевнята.

— Да... добре. Хубаво — тя се облегна на касата на кухненската врата. — Ще са ми нужни някои данни. Имунизации, хапчета против паразити, такива работи.

— Питай ветеринаря — Дан взе студената консерва и една лъжица и започна да се храни.

Колко невъзпитано!

— Но ти не...? Добре, ще ги взема от него. Доктор Диуел, нали?

Той кимна с пълна уста.

Пайпър потискаше нарастващото раздразнение и си казваше, че той просто е много уморен.

— Ранчото изглежда добре. Конете са здрави. Малкото, на чието раждане си помагал, ми се вижда наред — добави тя.

— Благодаря.

— Не искам да ти звучи снизходително — каза тя и кръвта ѝ се качи в бузите. — Наистина мисля така.

— Да, и аз мисля така.

— О, в такъв случай, виж, аз не съм дошла, за да те съдя. Не би трябвало да сме противници.

През целия ден тя се бе опитвала да потисне острата нужда да каже нещата открито и сега самата тя се почувства уморена. Стоеше подпряна на вратата и го гледаше как яде говеждото направо от кутията, как пие бирата си, и как ѝ отвръща едносрично, сякаш това го отегчава до смърт.

Бивше ченге, размишляваше тя, втренчила поглед в него. Въобще не му е мястото тук, мъж, който няма достатъчно финес, за да оцени Даяна, мъж, който не притежава нищо друго, освен известна доза животински магнетизъм. Сигурно се е възползвал от ситуацията, за да се отърве от омерзителния живот на градски полицаи. А може би просто е искал парите ѝ.

— Свърши ли? — попита той. — Защото наистина трябва да взема душ...

Тя присви очи и изведнъж нещо в душата ѝ се обърна.

— Кажи ми — изстреля тя, — защо се омъжи за Даяна?

И още преди да го изрече, знаеше, че е прекалила.

— Добре — каза Дан, като стовари с трясък кутията върху масата, захвърли лъжицата в мивката и скочи на крака. — Добре. Очаквах това. Защо не си излееш мъката, госпожице?

— Искаш да чуеш истината? — отвърна тя. — Така ли?

Той кимна и изражението му остана безизразно, но Пайпър усети притаената злоба.

— Добре — каза тя. — Смятам, че си искал да се отървеш от миналото си. Даяна беше хубава, да не говорим пък колко богата — тя забеляза как тялото му се напрегна, но продължи самонадеяно. — Даяна притежаваше ранчо, което беше на хиляди километри от твоите проблеми. Сам си вади изводите, Дан Бурн.

Той мълчеше, не каза нито дума. Пайпър усети, че нервите ѝ няма да издържат. Гордо тръсна глава и отмести поглед, като същевременно стисна в джоба си ключовете за колата.

— И знаеш ли още какво мисля? — продължи тя. — Дълбоко в сърцето си вярвам, че ако никога не беше идвал в Колорадо, ако не я беше срещнал, приятелката ми щеше да е жива сега.

Най-сетне той се раздвижи и сви нетърпеливо едрите си плещи. За миг Пайпър изтръпна, уплаши се, че е стигнала твърде далеч, но той остана на мястото си. Каза само:

— Върви по дяволите, Пайпър Хилиърд.

После спокойно, бавно се завъртя на пети и остави Пайпър сама в кухнята.

ТРЕТА ГЛАВА

— Каза му какво? — попита майката на Пайпър същата вечер.
Пайпър избърса още една чиния и я сложи в шкафа.

— Казах му каквото мисля, просто и ясно — отвърна тя. —
Наистина смятам, че е използвал Даяна.

— Подготвила си уволнението си, това ли искаш да кажеш? —
рече Бети с неутрален тон.

— Ето ти на тебе въпрос. Предполагам, че като отида утре
сутрин ще разбера.

— Ще му се извиниш ли?

Пайпър се усмихна иронично.

— И това не знам.

— Моля?

— Цял ден се опитвах да съм любезна — отвърна тя, — но той се
държа отвратително, когато след работа отидох да го видя, да го питам
някои неща. Важни неща. Не знам кой на кого дължи извинение.

— Как може да си сигурна, че идването на Дан в Стиймбоут
Спрингз е свързано по някакъв начин със смъртта на Даяна. Това е
просто лудост.

Пайпър сви рамене.

— Може би, но има нещо...

— Нещо?

— Не зная. Нещо ми се върти из главата, туй е всичко.

Дан действително изглеждаше изненадан, когато на другата
сутрин я видя да паркира джипа си до плевнята. Той вдигна глава от
мястото, където подменяше коловете на оградата, стиснал със зъби
няколко пирона. Пайпър скочи от джипа, сложи ръце на кръста и се
загледа към него отдалеко, чудеше се дали ще направи нещо. Дан се
изправи много бавно, без да сваля поглед от нея. Чукът в ръката му
висеше отвесно. През пространството, което ги разделяше, сякаш
премина някакъв ток и Пайпър се напрегна в очакване на неговия гняв,

готова да спори, да се бори, каквото и да е, дори да се извини, ако трябва. Ранчото беше далеч по-важно, за да рискува да го загуби.

За нейна изненада обаче той само нагласи чука в ръката си, взе един пирон от устата, наведе се и започна да го набива в оградата. Реши, че все още не е уволнена, поне този ден.

Пайпър запази работата си за дълго. Люцерната застели полята с дебел зелен килим. Настъпи разгарът на лятото. Казваше си, че докато двамата с Дан отбягват контактите, нещата вървят.

Тогава Дъч започна да се отбива в ранчото.

В началото си намираше сравнително достоверни извинения.

— Бях горе в Кларк да разследвам една къмпингова история с някакъв изчезнал спален чувал. Тъй и тъй минавах, та реших да се отбия да те видя.

После, същата седмица, я посети отново.

— Искях да огледам околността малко по-нагоре по пътя. Един младеж с мотоциклет твърди, че някакъв мъж с пикап, реших, че може да е Хенри Тъкър, го избутал от платното снощи.

Още на следващия ден се появи отново. Макар очевидно този път беше дошъл да види Дан. Пайпър бе в плевнята, но долавяше разговора. От онова, което чу, я побиха тръпки.

— Една минутка, Бурн? — разнесе се гласът на Дъч.

Пайпър знаеше, че Дан товари тор в пикапа. Чу потракването, когато той облегна вилата срещу металните задни врати и се премести до входа, за да види какво става.

— Къде са двамата мексиканци, които работят тук, Бурн? — попита Дъч, нахлупил стетсъна ниско над очите си, с ръце на хълбоците.

— Изпратих ги на ливадата на едногодишните, за да поправят оградата. Защо?

— Защото твоят Луис ми създава неприятности, Бурн — отвърна Дъч нехайно.

Дан се подпря на камиона, поизбърса потта от челото и врата си с кърпа и изгледа Дъч.

— Как така, Радовски? — позата му излъчваше спокойствие, но дори от това разстояние Пайпър забеляза как мускулите на раменете

му се напрегнаха.

— Не мога все още да го докажа, Бурн, но съм убеден, че тоя човек е незаконен емигрант. Бих искал да хвърля поглед на разрешителното му за пребиваване.

— Тъй ли? — отвърна Дан. — Ами, Луис не е тук, нали? В такъв случай защо не го издебнеш във фургона му някоя вечер?

— О, опитвал съм това, но жена му, как лъже само. Преструва се, че не знае английски. Е, аз не съм чак толкова глупав, Бурн.

— Изглежда наистина имаш проблем — рече Дан. — Едно само не мога да разбера — дали проблемът е в Луис, или пък в мен.

— В теб?

— Сякаш ми се струва, че се мъчиш да се скараш с мен, а Луис е само претекст.

— И защо да правя това?

Дан красноречиво повдигна широките си рамене и после ги отпусна.

— Да пукна, ако знам, Радовски.

Няколко секунди Дъч го изучаваше внимателно. Накрая каза:

— Нали знаеш кой представлява закона тук, Бурн?

— Не. Но ти ще ми обясниш, нали?

— Аз. Аз съм законът в Раут Каунти и настоявам да наредиш на нелегалния чужденец, дето работи при теб, да дойде в шерифството. Няма да сбърка да дойде още тази вечер.

Дан се засмя иронично.

— Знаеш ли, когато се събудих тази сутрин, бях сигурен, че се намирам в Америка, Радовски. Но като те слушам, започвам да се съмнявам.

Разменяха си предизвикателства, закоравялото бивше ченге срещу градския негодяй. Пайпър прехапа устни, наблюдаваше ги с нарастващо безпокойство — Дъч бе започнал, а сега и двамата се държаха като две малки момчета в мръсния училищен двор, всеки момент готови да се боричкат.

— Това е частно владение, Радовски — каза Дан. — Убеден съм, че можеш да прочетеш табелата „преминаването забранено“, когато я видиш.

— Не ме предизвиквай, Бурн, предупреждавам те. Да не се озовеш в затвора, заедно с мексиканските си приятелчета.

— Ти ли ще си този, дето ще ме прати там? — ръцете на Дан бяха все още склучени пред гърдите, но стоеше там с изпънато тяло, разкراчени крака и стисната челюст. Беше с няколко сантиметра по-нисък от Дъч, но Пайпър бе сигурна, че ако се започне бой, това няма да има ни най-малко значение. Не, Дан изглеждаше тъй, сякаш е готов да разкъса шерифа. Неподвижната му фигура излъчваше настървеност — повдигнатата брадичка, напрегнатите мускули, гневно разширените ноздри.

— Искам този Луис в шерифството довечера — обади се Дъч. — Чуваш ли?

— О, чувам те прекрасно — изсъска Дан и изведнъж Пайпър реши, че е видяла достатъчно. Това нямаше нищо общо с Луис, или дори с Дан. Всичкото беше заради нея.

Без да се колебае нито секунда тя излезе от плевнята с бързи крачки и извика:

— Дъч! Не знаех, че си тук.

— Пайпър! — Дъч свали шапка и се обърна към нея.

— Слушай — каза тя и отиде право при него, хвана го за ръка, — можем ли да поговорим малко, Дъч. Ей там?

И го повлече, докато не се отдалечиха на известно разстояние от Дан и камиона. Видя как Дан им хвърля продължителен поглед, после свива рамене, вдига отново вилата и се залавя за работа.

— Какво правиш? — нахвърли се тя. Гневът бе зачервил страните ѝ.

— Аз не...

— По дяволите, какво не! Караш се с Дан, защото...

— Хайде сега, защо ще се карам с него. Аз просто прилагам закона, Пайпър.

— Твоят закон, Дъч. Нямах основания да разпитваш Дан, та дори Луис. С какво единият или другият е заслужил това?

— Е, Пайпър, ако подозирам, че нещо не е както трябва, аз...

— Мен преследваш ти, Дъч — рече тя побесняла и го погледна право в бледосините му очи. — Няма да ти позволя да правиш това с тях! Не е справедливо. Ти ги заплашваш.

— Пайпър, аз...

— Не, изслушай ме и то много внимателно, Дъч. Аз не съм твоето момиче. Престанах да бъда още преди две години.

Дъч си пое шумно дъх.

— В такъв случай, чие момиче си? — неволно Дъч погледна към Дан.

— На никого не съм — отвърна Пайпър. — Не се занимавам с мъже, Дъч. Не ме интересуват, ако ще никога вече да не видя мъж. Затова престани да ме тормозиш!

Лицето на Дъч се вкамени, но той не искаше да приеме думите ѝ. С несъзнателно движение нагласи кобура на пистолета си и каза със снизходителен, вбесяващ глас.

— Ще ти се обадя, като се поуспокоиш, скъпа — а после се провикна към Дан с авторитетен тон: — Кажи на онзи мексиканец, че няма да е за дълго в Раут Каунти — качи се в блейзъра и отпътува.

Пайпър стоя дълго сред прахоляка, който вдигна колата му. „Дъч прекалява“ — единствено тази мисъл се въртеше в главата ѝ. Едно нещо бе да ѝ досажда, ала специално да дойде, за да се разправя с Дан, беше наистина лудост. Господи, та той се превръщаше в диктатор, в пощръклял властолюбец.

Пайпър се обърна и впери поглед в Дан. Той не ѝ обръщаше внимание, съвестно товареше камиона. Косата му бе мокра от пот, а синьо-бялата риза бе залепнала на гърба му.

Продължи да го гледа. Искаше да му каже нещо, да обясни за Дъч. Но какво можеше да му каже. А освен това той нямаше вид на човек, който иска да говори. Ако не друго, поне това бе разбрала тя за господаря и собственика на „Елк Ривър Ранч“ — беше самотник. Силният и мълчалив тип мъж, мислеше тя с ирония, наблюдавайки го как хвърля тежки вили в задната част на камиона, плоските мускули на гърба му бяха изопнати до край.

Сетне си помисли, че е чул цялата разправа с Дъч. По дяволите! Усети как я обзема гняв. Колко неловко се получи...

Пайпър въздъхна и се върна в плевнята.

Беше още рано и, както винаги, чакаше я много работа. Дъч и Луис, и Дан — тези проблеми ще трябва да почакаат.

В късния следобед Дан отиде на ливадата, за да доведе жребеца Ред. Лалубел, десетгодишната кобила на един клиент, се бе разгонила и срещу прилично възнаграждение те щяха да заплодят Лалубел през този сезон.

Както обикновено, жребецът обикаляше манежа си с вирната глава и разширени ноздри. Беше неспокоен.

Дан го хвана без усилие и хвърли поводата връз мускулестия му врат. В това време Пайпър отведе Лалубел в малкото оградено място зад плевнята.

Дан пусна Ред при кобилата, затвори портичката и отиде при Пайпър. Тя се бе облегнала на оградата, подпряла крак върху най-долната пречка.

— Трябва ли да останем? — попита той, извади кърпа и избърса врата си.

— Ако искаш, ти върви, но някой трябва да остане, за да види дали тя ще го приеме — Пайпър го изгледа косо, но той наблюдаваше конете.

— А ако не го приеме? — продължи Дан, загледан право пред себе си.

— Ще го приеме — тя сви рамене.

— Аха — отвърна той.

Дан се обърна, но тя бе втренчила очи в ливадата. Пайпър почувства как под погледа му бавно започна да се изчервява. „Глупаво е, че не смея да го погледна — мислеше тя. — Всичко това е толкова естествено, няма нищо смуцаващо.“

Пайпър стоеше с вирната брадичка, загледана в ливадата, където Ред започваше своя любовен танц. Държанието му коренно се бе променило. Сега цвилеше силно и звучно като камбана, а страните му вибрираха. Източил врат, той танцуваше леко. Слънчевите лъчи отразяваха медни отблясъци при допира с трептящото му тяло. От гърдите му се изтръгнаха звуци, когато той и Лалубел докоснаха носове.

Кобилата не помръдваше, дори не трепна, когато Ред изцвили отново, призовавайки я, изсумтя и протегна дългия си врат, за да се отрие в нея; мускулите му бяха напрегнати, допирът — изненадващо нежен. Обикаляше около нея възбуден, очите му хвърляха мълнии. А Лалубел стоеше неподвижна, тиха, тялото ѝ стегнато, готово да го приеме.

Не, още беше рано. Ред приближи, оттегли се, изсумтя, потърка пак глава в нейната, танцуваше, за да я привлече.

Това беше ритуал, примитивен и вечен. Пайпър почувства, че не ѝ достига дъх. Гледаше втренчено пред себе си, с ръце, стиснали оградата, и се преструваше, че Дан го няма там.

Ред се придвижи леко с развята грива, застана зад кобилата и след миг беше върху нея, покри тялото ѝ. Двете източени шии се движеха в такт. Мускулите на жребеца играеха под лъсналата кожа, докато той изпълняваше задачата си.

После всичко свърши.

Пайпър и Дан продължаваха да мълчат. За кой ли път тя усети присъствието му до себе си. Чувахе дъха му, улавяше миризмата на умореното потно тяло, чувстваше повея, който надигаше тънките черни косъмчета по врата му. Чудеше се какво да измисли да каже, за да разпръсне напрегнатата тишина. Нищо не ѝ идваше на ум, затова остана така, неподвижна, с изострени докрай сетива, които улавяха дори бръмченето на мухите над поляната, с гръб, напечен от слънцето, заобиколена от миризмата на изпотена и хлъзгава конска кожа и разпръснатата слама. Тялото ѝ настръхна, тя се молеше от пресъхналото ѝ гърло да излезе звук.

Накрая Дан се раздвижи пръв, отдръпна се от оградата, после прочисти гърлото си.

— Всичко наред ли е? — попита тихо, отправил думите си във врата ѝ.

— Да — отвърна тя твърде бързо.

— Добре — отново прокашляне. — Добре.

Тя трябваше да се размърда, да се обърне с лице към него. Дан стоеше с ръце в джобовите, с изпънати черни вежди.

— Ще върна Ред в ограждението му — вяло рече Пайпър.

— Да, разбира се...

Пайпър прекрачи, но Дан не помръдна, а тялото му ѝ препречваше пътя. Тя вдигна глава, срещна погледа му и двамата останаха така малко по-дълго, отколкото трябва.

— Нямаш ли някаква работа? — прошепна Пайпър, но той не отвърна нищо. Просто стоеше там с безизразно лице, докато тя мина край него с рамото напред и отиде да отвори портата. Дори след като улови Ред, Дан остана до оградата и продължи да я фиксира с поглед.

Беше почти шест и половина, когато Пайпър свърши задълженията си за деня. Тя разчисти стаята с конските

принадлежности, изми ръцете и лицето си, среса прашната си коса, разтърси я и тя се разстели по гърба ѝ. Когато тръгна към джипа, Дан седеше на стъпалата пред къщата. Пайпър видя, че разговаря с Луис; и двамата пиеха бира от консервени кутии. Чак тогава тя се сети за Дъч и за грозната сцена от сутринта. Дали Дан предупреждава Луис?

Пайпър се запъти към верандата, точно когато мексиканецът вече смачкваше кутията, благодареше на Дан и се сбогуваше. Кимна и на Пайпър и се запъти към очукания си пикап.

— Каза ли на Луис за Дъч? — попита тя, като засенчи очи от ярките лъчи на следобедното слънце.

Дан кимна и отпи от бирата си, вдигнал поглед към нея от най-ниското стъпало на верандата.

— Поне толкова му дължа — обясни той. — Той е добър работник.

— Наистина ли е незаконно пребиваващ?

Дан само сви рамене.

— Не смяташ ли, че това те засяга? — настояваше Пайпър.

— Виж какво — рече той, като сложи кутията на стълбите, — когато дойде на работа, той ми показва документи.

— А ако са били фалшиви, Дан?

— Започваш да говориш като приятеля си Дъч — той наклони глава и я погледна в очите.

— Все едно, че не съм чула тези думи — отвърна Пайпър.

— Добре — рече той и вдигна рамене, влязъл в ролята на закоравялото цинично ченге. — Знаеш ли, не е работа на работодателя да проверява автентичността на работните документи. Както казах и на Дъч, това все пак е Америка. Искаш ли бира?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Всъщност дойдох, за да те питам нещо.

— Тъй си и помислих, че не може да е само приятелско посещение.

Изглежда можеха единствено да се заяждат един с друг. Но Пайпър реши да не влиза в този тон, поне за днес.

— Мислех си — обясни тя, — че ако поговоря с Дъч и защитя Луис, ако го намеря в по-добро настроение, може би той...

— Не си прави труда — рече Дан, стана и прокара потъмнелите от слънцето пръсти през косата си.

— Защо не?

— Защото съм срещал мъже като Дъч. Полицаи, които се възползват от положението си.

— Но в действителност Дъч не е тъй безчувствен, както се показва.

Дан махна с ръка на нейното обяснение, сякаш с досада.

— Не си прави труд да го защитаваш — добави той и гласът му прозвуча сурово. — Грешката не е твоя. Никой не е виновен за хора като Радовски.

Тя съзнаваше, че трябва да осмисли по-добре думите му, но накрая се намръщи и реши да остави нещата така.

— Това беше малко пресилено, нали? — рече Дан точно в момента, когато тя се обърна да си върви.

— Кое? — Пайпър се завъртя на пети.

— Дето каза на Радовски, че не се занимаваш вече с мъже.

— Ти си подслушвал?

— Чувах, без да искам. Ти говореше доста... силно — Дан леко изкриви устни. — А гласът ти, на всичко отгоре, звучеше искрено.

— Да, искрена бях — промърмори Пайпър и стисна зъби. — Мъжете носят само огромни неприятности.

Той отпи още бира и се облегна на стълба.

— Твоя си работа — каза той с безразличие.

Пайпър усети, че се изчервява, после я полазиха студени тръпки. Отметна предизвикателно глава и отговори:

— Прав си. Това е моят живот — и отново му обърна гръб. Направи три крачки към джипа, после изведнъж спря и се завъртя. — Направи ми услуга — каза тя.

— О, и каква ще да е тя?

— Гледай си своята работа — и тя продължи пътя си.

Оттук нататък Пайпър избягваше Дан като прокажен, но това не ѝ пречеше да го забелязва, докато работеше наоколо. Без да ще обръщаше внимание на най-странни подробности — начинът, по който се облича, или пък как силните му прасци и бедра изпълват износените дънки, как косата му се къдри в краищата, опира в яката на ризата и има нужда от подстригване.

Често брадата му прорастваше още по обед — започваше от къдравите твърди косъмчета по остроото деколте на ризата му,

покриваше квадратната челюст и брадичката, мястото над горната устна и бръчките, които заключваха устата. Понякога той несъзнателно триеше с длан брадичката си и стисваше зъби. В такива моменти тя се питаше за какво ли си мисли, какъв човек всъщност е той — скърбящ вдовец, който опитва късмета си в непознат за него бизнес, или пък е студент, пресметлив човек, единствен собственик на много ценен имот.

Пайпър често мислеше за това. Въпросът започна сериозно да я занимава с настъпването на лятото — сухо и горещо време, което скоро се превърна в истинска суша. Веднъж тя обвини Дан, че все пак има някаква вина за смъртта на Даяна — думите просто се изплъзнаха от устата ѝ. Но този въпрос наистина я измъчваше.

Пайпър го наблюдаваше и изучаваше, презираше сардоничната му красота. Имаше усещането, че първото, което е привлякло Даяна, е била точно тази небрежна, надменна мъжественост, това съвършено самообладание.

Преди година на Пайпър не ѝ идваше на ум да задава въпроси, свързани със смъртта на Даяна. Ала сега търсеше отговори. Как се е случило тъй, че Даяна е била сама на заледената отсечка от пътя в онази нощ? И защо е карала пикапа на Дан?

Една вечер след работа Пайпър влезе в плевнята, за да потърси Дан. Златните лъчи на залязващото слънце струяха през отворената врата и в тях танцуваха прашинки. Той подреждаше чувалите с фураж, гол до кръста, светлината играеше по изпъкналите мускули на гърба му. Сладкият задушлив аромат на сено се смесваше с миризмата на мъжко тяло. Пайпър неволно спря, за да се съвземе, да му даде възможност да я забележи. Искаше да зададе някои трудни въпроси и държеше да свари Дан Бурн неподготвен. Приблужи, впери поглед в широкия му гръб, и зачака. Мина цяла минута преди той да усети присъствието ѝ. Внезапно се извърна и цялото му тяло се скова.

Пайпър стоеше изправена, вирнала глава.

— Имаш ли минутка време? — попита тя с неутрален тон.

Дан ѝ хвърли непроницаем поглед, но тя забеляза познатото стисване на челюстта и лекия тик на мускула.

— Разбира се — отвърна той, — какво има? Тя си пое дъх.

— Искам да знам как точно умря Даяна. В подробности.

Макар да стоеше неподвижно, цялото му тяло сякаш замръзна при тези думи. Пълният покой на тялото му излъчваше страхотно

напрежение, дори закана.

Мигът отмина. Накрая Дан направи нетърпелив жест и запитва:

— Защо, защо сега, Пайпър?

— Просто искам да знам — отговори тя и добави: — Естествено, ако не искаш да ми кажеш, винаги мога да прочета полицейския доклад.

— Добре, но защо с този заплашителен тон?

— Не те заплашвам — отвърна тя разпалено, — искам да кажа, че ако не ти се говори за това...

Тя не довърши изречението и продължи да го гледа предизвикателно; въздухът около тях сякаш се нажежи.

Той я изглежда продължително, после лицето му малко се успокои, макар кой знае защо да ѝ се стори, че реакцията му е насилена.

Накрая той ѝ разказа всичко в подробности, както тя искаше. Пайпър дори започна да съжалява, че не се е отказала навреме, толкова потресаващо реално бе описанието.

— Колата ѝ бе оставена при Боб в града, затова взе моя пикап.

— Спомена, че имала някакво събрание същата вечер — рече Пайпър и се размърда.

— Точно така. Нали ти казах — с група фермери. Срещаха се в общинската зала в града и обсъждаха възраженията си срещу някакъв указ, който щеше да се разглежда в колорадския сенат следващата пролет.

— Но ти си останал вкъщи.

Дан млъкна; очевидно обвинителната нотка в гласа на Пайпър не му се понрави.

— Точно така. Останах в ранчото.

— Защо?

— Мразя събранията. Половината ми живот е минал в инструктажи.

— Когато си бил полицай ли? — попита тя.

— Да, когато разследвах углавни престъпления.

— Разбирам — рече Пайпър и запитва отново: — Валеше ли сняг?

— Не — отвърна Дан, — но навън беше адски студено. Пътят бе заледен — после той се обърна, откачи ризата си от пирона, на който висеше, и я облече. — Не зная защо? Такава глупава, безсмислена катастрофа — той започна да напъхва ризата в панталоните. — Даяна е

карала твърде бързо. Сигурно е закъснявала. Може и да не е била свикнала с пикапа. Знам само това, което ми казаха в щатската полиция — че е карала с висока скорост на онзи завой. Как го наричате вие, тукашните? Завоят на шестата миля?

Пайпър усети как цялата изтръпна.

— Завоят на шестата миля? — повтори тя.

— Точно така. Попаднала на заледен участък и загубила контрол. Пикапът се обърнал в реката и тя...

Но Пайпър вече не го слушаше. Само клатеше глава.

— Нещо не си разбрал тук — заяви тя след малко. — Даяна не би могла да кара бързо на този завой. Нещо не си разбрал.

— Е, съжалявам, че ти противореча — отвърна Дан, — но в полицейския доклад се твърди, че тя трябва да е карала с поне деветдесет километра в час, за да се озове чак в реката, Пайпър — после добави тихичко: — Пикапът бе станал на пихтия. Направо е летяла.

— Не — тя продължаваше да клати глава. — Не. Просто не е възможно — погледна го право в очите, сякаш с молба да я изслуша. — Ти не разбираш. Преди години, преди да завършим гимназия, приятелката ни Нанси умря на това място. Беше пред Нова Година. Пътят беше заледен и... Слушай... Повярвай ми! От нощта, в която Нанси умря, двете винаги сме карали по Завоя на шестата миля като стари дами. Изпитвахме ужас от него.

Пайпър го остави смутен и объркан и бавно се запъти към джипа си. Главата ѝ бръмчеше. Запали мотора, включи задна скорост и направи маневра.

Следващото нещо, което си спомняше, бе, че паркира колата зад сградата на общинския съд. Запъти се към приземието, където се намираше шерифството на Раут Каунти. Почти нахълта в канцеларията на Дъч.

— Да пукна дано! — рече Дъч и ѝ предложи стол. — Каква приятна изненада, Пайпър.

Тя го изгледа и се опита да събере мислите си.

— Дъч, моля те, идвам по работа.

— Е, да — започна той и усмивката му изчезна, — наистина изглеждаш, като че ли си видяла призрак. Добре ли си, Пайпър? Да не би някой да ти е досаждал или...

— Дъч — продума тя и с жест го накара да млъкне; все още се опитваше да осъзнае фактите, — кажи ми, нали Даяна не е катастрофирала на Завоя на шестата миля? Дан Бурн нещо не е разбрал. Кажи ми, нали Даяна не е карала с висока скорост на този завой?

Дъч я изгледа с любопитство, сякаш си бе загубила ума. Прекара пръсти по къдравата си руса коса. Накрая рече:

— Мислех, че знаеш. Всички знаят. Открихме пикапа в реката, точно под Завоя на шестата миля. Бях сигурен, че и ти знаеш това.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Старата градска кръчма започваше да се пълни с редовни посетители, когато Дъч и Пайпър влязоха и се настаниха в едно сепаре. Тя още не бе излязла от шока, обзело я бе нещо като напрегнато оживление. Тялото реагираше нормално, но мозъкът продължаваше трескаво да обмисля новите факти.

Дъч сложи пред нея чаша бира, седна насреща ѝ и отпи голяма глътка от своята. Тя го погледна малко стреснато и запремигва.

— О, тук ли ще вечеряме? — попита го тя.

— Разбира се, за да си спомним доброто старо време. Защо не? Поръчах ти любимия бъргър, препечен, както обикновено, нали?

— Да, да, благодаря.

Дъч се наведе напред, лицето му се озари от усмивка.

— Знаех си, че ще размислиш — рече той. — Всички тия глупости, дето разправяше, че не се интересува от мъже, знаех си, че туй не се отнася до мен.

Пайпър се стресна, съзнанието ѝ изведнъж се проясни.

— Слушай, Дъч, не ме разбирай грешно. Съгласих се да дойда тук само, защото исках да разбера истината за катастрофата на Даяна, а не да подновявам връзката. Това не е интимна среща.

— Да, разбирам. Вярвам ти — но усмивката му показваше обратното.

— Виж — каза тя твърдо, — аз направо се шашнах от това, което ми каза в шерифството — че Даяна е карала бързо на този завой. Ти си наясно, Дъч, че тя не би го сторила. Чудесно знаеш, че Даяна никога не би карала по Завоя на шестте мили с деветдесет километра в час. В никакъв случай, освен ако...

— Освен ако какво?

Пайпър отметна коса и се втренчи в бирата си.

— Не знам, освен ако не е имало нещо друго — тя вдигна глава и втренчи поглед в Дъч. — Не ти ли се стори странно тогава?

Дъч сви едрите си плещи.

— Е, бързала е...

Тя се наведе и го спря с гневен жест.

— Бързала! За Бога, Дъч! Не си ли зададе въпроса защо? Защо е бързала?

— Пайпър, служебните ми задължения не изискват да чета мислите на хората.

— Но какво ще кажеш, ако... ако нещо я е принудило да бърза, уплашило я е, преследвало я е? Не ти ли дойде на ум?

— Нещо? М-м, какво нещо?

— Откъде да знам? Не е ли твоя работа да го откриеш?

— Аз да не съм вълшебник! — изгледа я проникателно. — Някаква муха ти е влязла в главата, нали? Хайде, Пайпър, кажи ми. Подозираш ли нещо. И какво е то?

Тя се сви на стола.

— Нищо не подозирам.

— Бурн е, нали? Ти знаеш нещо — настояваше Дъч.

— Не знам — отвърна тя. — Не си измисляй. Бъргърите пристигнаха.

— Здравсти, Дъч — поздрави келнерката. — Здравсти, Пайпър. Боже, точно както едно време.

Дъч се усмихна щастливо, а Пайпър се смъкна още по-ниско на стола и смотолевя нещо.

— Слушай — рече тя, след като момичето се отдалечи, — недей прави кой знае какво от една бира с бъргър.

— Кой, аз? Разбира се, няма.

— По дяволите, Дъч, потърсих те, защото ти си шерифът, а аз търся някои отговори, а не, защото искам пак да се сваляме. Това е само делова среща. Няма друг, към когото да се обърна. Не ме карай да се чувствам виновна.

— Не, не бих го сторил.

— По дяволите, не ти вярвам — отвърна Пайпър, но Дъч почти не я слушаше. Усмивката му се бе изпарила.

— Дан Бурн — каза той. — Интересно. Не ми бе дошло на ум тогава, но наистина е странно, че Даяна е карала като луда. Странно...

Той се усмихна ехидно.

— Обзалагам се, че знам точно какво си мислиш, Пайпър. Тъй. Мислиш, че Бурн и Даяна са имали някаква разправия. Смяташ, че

може да се е държал грубо с нея, набързо я изгонил от къщата. Това ли мислиш, Пайпър, че Бурн има някаква вина за катастрофата?

— Дъч...

— Знаеш ли — прекъсна я той, — тази версия ми харесва все повече и повече, като се замисля. Може би трябва да прибера на топло Бурн и да му задам няколко въпроса.

Пайпър провеси нос и отпусна длани в скута си.

Сега, след като чу думите му, осъзна, че подобни мисли бяха започнали да се оформят в главата ѝ. Несъзнателно тя бе прехвърлила вината върху Дан, а сега и Дъч направи същото.

Но едно бе да си го мисли сама, съвсем друго — върховният блюстител на закона в областта да изрече гласно такова обвинение, да заплаши, че на тази основа ще предприеме действия, без да има реални основания. Той отговори на сериозния ѝ поглед с ленива, непринудена усмивка. Пайпър се уплаши, като го видя как се наслаждава на собствената си власт, почувства как сърцето ѝ се стяга от безпокойство.

— Хайде — рече Дъч с мек, увещаващ тон, — ти знаеш нещо. Всеки ден прекарваш там, в ранчото. Чула си нещо, нали, Пайпър?

Тя поклати глава и преглътна.

— Не, Дъч, грешиш. Не за това дойдох при теб. Искам да разбера какво се е случило, това е всичко.

— Е, доколкото виждам, и двамата вече имаме някаква представа за случилото се, нали? — каза тихо Дъч. — Може пък и да греша. Бурн може да е имал и по-активен „принос“ за катастрофата. Възможно е да я е преследвал с друга кола, да я е уплашил дотолкова, че...

— Престани, Дъч — изсъска Пайпър.

— Но трудно би могло да се докаже. Ще ни трябва мотив.

— Моля те, не мога да слушам повече — каза тя, но Дъч, като булдог, се бе вкопчил в своята идея.

Той се усмихна и още по-силно захапа устната си.

— Мотив — продължаваше унесено. — Дан наследява всичките ѝ пари...

— Дъч!

— Били са заедно — прекарал е с нея цялата вечер и, доколкото знаем, той е последният човек, който я е видял жива.

Стомахът на Пайпър се обърна.

— Спри! Още една дума и си тръгвам! Отвратителен си, Дъч. Ти не харесваш Дан Бурн и само се мъчиш да му лепнеш нещо. Ти ревнуваш, Дъч, отвратително е!

Той сви рамене нехайно, незасегнат от нейния изблик. Господи, трябваше да се надсмее над версията му, да ѝ се подиграе. А тя взе да го обвинява, да го засипва с гневни упреци.

През цялото време, докато кореше Дъч, в най-тъмния, отдалечен кът на съзнанието си тя чуваше един тих гласец да ѝ нашепва: „Да, той е прав, напълно прав.“

Пайпър пое дълбоко дъх и стисна устни. Трябваше ѝ време, за да възприеме всичко спокойно, да обмисли вероятностите, да бъде обективна. Но все пак се нуждаеше и от помощта на Дъч. С неудоволствие срещна погледа му.

— Добре, извинявай, спирам — но тонът му не съответстваше на думите. — Сега си изяж бъргъра.

Тя отхапа и започна да дъвче. Все едно, че бе от дърво. Пийна от бирата. Дъч не спомена повече Дан Бурн, но думите му още висяха във въздуха, една отворена кутия на Пандора, пълна с опасни мисли, които никога нямаше да бъдат напъхани обратно и забравени.

— Искаш ли още бира, Пайпър? — попита я келнерката.

Тя поклати глава.

— Дай за мене една — рече Дан и момичето му се усмихна, каза му „разбира се“ и я мина за сметка на заведението.

Дан Бурн, мислеше Пайпър. Представи си го мислено, опита се да разгадае образа, който си бе създала, да си спомни как изглеждаше в действителност. Но пред очите ѝ все изникваше лицето му, когато за пръв път го видя в ранчото: сурово, затворено, измъчено.

Възможно ли е да се е нахвърлил върху жена си, да я е изгонил в студената зимна нощ, да е причинил смъртта ѝ?

На връщане на Дъч му хрумна да спрат в неговия офис и да намерят досието на Даяна. В началото Пайпър каза, че не е необходимо, но на рамото ѝ все още седеше едно малко дяволче и ѝ нашепваше: „Може в доклада да има нещо, което всички са пропуснали. Провери всичко.“

Така че Пайпър тръгна с него. В края на краищата, тя бе повдигнала темата тази вечер и може би Дъч наистина само се

опитваше да помогне, макар че го познаваше добре и подозираше, че това по-скоро бе опит да уязви Дан Бурн, все едно по какъв начин.

Те пресякоха улицата и се отправиха към съдилището. В подземните помещения на шерифския отдел момичето на пропуска скочи като ужилен, когато видя Дъч.

— О, господин шерифе, не знаех, че ще се връщате тази вечер — задъхано каза тя.

— Спокойно, Шарлът. Дреболия. Нещо интересно?

— Катастрофа на шосе 40. Някаква кола излязла от пътя. Марв е там.

— Добре. А сега имаме работа.

— Господин шерифе! — възкликна Пайпър, когато влязоха в офиса му. — Какво, по дяволите, е това, Дъч?

— Ей, тук трябва да ме уважават — отвърна той с подчертано добродушие. — Какво, да не мислиш, че съм шеф на младежки лагер?

Той прерови чекмеджетата с архивите, извади една дебела папка и я сложи пред Пайпър. После седна на ръба на бюрото.

— На твоє разположение е — рече той и кимна към документите.

Тя взе папката. „Килмър, Даяна Гей“ пишеше на етикета. Пайпър премигна, преглътна и я отвори. Беше пълно с документи, таблици, печатни страници. Груба скица на пътя и реката, на траекторията на пикапа. Снимки на колата във водата, очевидно направени на другия ден. Доклади, списъци, бележки с почерка на Дъч. Показания на Дан Бурн — просто посочваше къде е бил, след като Даяна е излязла от къщи. Доклад на патолога. Всички тестове за наркотици и алкохол бяха отрицателни. Доклад от компанията, която бе застраховала колата.

Пайпър обръщаше страниците и потискаше риданията си. Всичко бе така анонимно. Това не беше Даяна, със същия успех би могло да бъде и досието на всяка друга жена.

Усети, че Дъч се е преместил и сега стоеше надвесен над нея, сложил длан на рамото ѝ. Той се наведе внимателно, затвори папката и я прибра. Тя закри с ръце лицето си.

— Успокой се — каза той с дълбок, прелъстителен глас. — Пайпър, добре ли си? — ръката му масажираше рамото, врата ѝ, после се пхна под косата и погали кожата ѝ. — Успокой се, малката ми.

Изведнъж тя позна галтовния му тон, почувства пръстите му върху кожата си, близостта му. Откри лицето си и се изправи. Стана ѝ

горещо, притеснително.

— Нищо ми няма — през зъби отвърна тя.

— Не биваше да ти давам папката — рече той и в същия момент тя разбра, че е искал да направи това още когато ѝ предложи да отидат в шерифството. Но тя си го беше изпросила.

Внимателно, несигурно, тя стана от стола.

— Мисля, че е време да се прибирам. Благодаря за помощта, Дъч.

— Не беше кой знае каква помощ.

— Е, не знам какво точно съм очаквала да открия.

— Все пак мисля, че трябва да разговарям с Бурн.

Пайпър поклати глава, изведнъж се почувства изтощена.

— Недей, не бива.

Той сви рамене, сякаш да ѝ покаже, че е наивна.

— Ще те изпратя до колата.

— Да, благодаря — съгласи се Пайпър и той я последва вън в хладната вечер, изпрати я до мястото, където бе паркирала.

— Благодаря за вечерята — каза тя. — Опасявах се да не си помислиш нещо друго — да не помислиш, че те използвам или нещо такова.

— Знам, че никога няма да го сториш — отвърна Дъч. После добави: — Какво ще кажеш да го повторим, да кажем в събота? Има едно ново заведение, откриха го, докато те нямаше. Храната е страхотна. Бих искал да...

— Не, Дъч, но благодаря все пак — прекъсна го тя. — Аз наистина не излизам с никого. С абсолютно никого. Вече ти казах това съвсем сериозно.

— Господи, Пайпър, колко си трудна! — рече той и поклати глава.

— Сега трябва да бъда такава. Разбираш ли, Дъч? Заради себе си го правя.

— Да, разбира се, малката ми — това беше единствената му реакция.

Изтощена до крайност, Пайпър си легна, дори без да си вземе душ. Опитва се да затвори очи, надяваше се сънят да изтрие многото въпроси, които я тормозеха, ала мозъкът ѝ продължаваше да работи. Сцена след сцена събитията, които може би се бяха разиграли в нощта,

когато е умряла Даяна, се въртяха в ума ѝ. Тя започна да се пита дали изобщо има някакъв отговор. Вероятно единствен Дан Бурн го знае, но естествено, той никога нямаше да каже истината.

Както си лежеше в леглото, опитвайки се да избяга от мислите, да се потопи в съня, Пайпър виждаше как на определени интервали в стаята проблясваха светлините на фарове, спираха, пак се задвижваха, пропълзваха бавно, но неизменно по стената, стола, бюрото и вратата на гардероба, плъзгаха се по тапетите и огледалото и после изчезваха. Това бе сигурно Дъч, който си играе на съдия, на защитник, на Господ.

Когато на сутринта Пайпър събуди, всичко в съзнанието ѝ бе кристалночисто. Не бе спала много, тъй като в три и петнайсет през нощта бе скочила внезапно от леглото — вече знаеше какво трябва да направи.

За целта отново ѝ бе необходим Дъч. Но нямаше проблем, защото тъй или иначе, след снощното представление — той мина пред къщата три пъти — добрият шериф Радовски трябваше да бъде поставен на място. Какво си представяше той! Като му е поискала помощ за разследване на катастрофата, което си беше негово служебно задължение, да не си мисли, че му е позволила да я следи!

Точно в осем сутринта тя влезе неканена в кабинета му. Дъч вдигна очи, изненадан, после се избута заедно със стола си от бюрото.

Пайпър сложи ръце на хълбоците и започна без предисловия:

— Дъч Радовски, да не си посмял вече да минаваш с патрулната кола край къщата ми! Чуваш ли ме? Незабавно престани! Това е заповед.

— Е, хайде, Пайпър, успокой се — започна той.

— Няма. Ти нямаш право. И, като е станало дума, най-добре да престанеш и с посещенията си в ранчото. Дъч, говоря ти сериозно.

— Аз просто си изпълнявам задълженията, следя за спокойствието и безопасността на хората, за спазването на закона — обясни той невинно.

— Глупости! Това са си твои закони, Дъч, на никой друг! Трябва да престанеш. Аз имам нужда от свобода, от възможност да дишам спокойно.

Той се усмихна и бледосините му очи потънаха в бръчици.

— Боже мили, колко си хубава, когато си ядосана, Пайпър. Някой казвал ли ти е това?

— Дъч, говоря съвсем сериозно — тя стоеше там, задъхана, побесняла, изяждаше го с гневен поглед.

Той я спря с ръка.

— Добре, добре, успокой се. Добре поне, че единият от нас има благ характер. Сигурно затова се разбираме толкова добре. Тя не обърна внимание на думите му.

— Ще спреш ли с тези посещения?

— Може би — отвърна той. Личеше си, че се забавлява чудесно.

— Да те вземат мътните, Дъч... — тя се извърна и направи опит да се овладее, после се обърна и го погледна в лицето. — Сега, моля те, нека да говорим делово. Съвсем сериозна съм, Дъч. Няма друг, към когото мога да се обърна. Бъди добър, помогни ми! Ще можеш ли да го сториш?

— След като беше тъй мила и отстъпчива с мен?

— Ще ми отговориш ли направо? — настояваше тя. — Моля те, Дъч, това означава много за мен.

— Хм-м — рече той, без да откъсва поглед от нея. — Предполагам, че ако продължиш да ме молиш тъй мило...

Още докато стоеше там, обладана от огромното желание да му обърне гръб и да се махне, Пайпър съзнаваше, че в момента той разиграва най-великата си роля, като смята, че я е поставил в пълна зависимост. Трябваше да се махне и би го сторила с удоволствие, но, по дяволите, не можеше.

— Кажи, ще ми помогнеш ли? — повтори тя. Дъч изглеждаше доволен, доволен от ситуацията, от себе си.

— Разбира се — отвърна той. — Сега пък какво ти е скимнало?

— Имам една идея — рече тя. — Искам да се свържеш с бившия шеф на Дан Бурн във филаделфийската полиция.

Дъч я изгледа с вдигнати вежди.

— Искам да разбера какво е накарало Дан да напусне. Нещо се е случило, имал е някакви неприятности и се е махнал.

— Да, и?

Пайпър крачеше напред-назад пред бюрото на Дъч, две широки стъпки в едната посока, две широки стъпки в другата.

— Много мислих снощи. Искам да знам какво се е случило във Филаделфия, защото смятам, че ще хвърли светлина върху цялата тази история.

Дъч се усмихна заядливо.

— Трябвало е да станеш ченге.

Тя дори за миг не спря да се движи.

— Слушай, Дъч, не се заяждай. Не вярвам Дан наистина... да е направил това, което ти казваш, но смятам, че си струва да научим повече за него. Все трябва да започнем отнякъде.

— Е, да, вие двамата станяхте големи приятелчета. Защо не го попиташ него?

Тя му хвърли подигравателен поглед.

— Дан Бурн е мълчаливец. Ние почти не разговаряме. Просто имам чувството, че крие нещо. А и Даяна го познаваше толкова малко. Мисля, че трябва да поразговорим миналото му.

— Ей, съвсем не е нужно да ме убеждаваш в това. Този човек не ми харесва. С удоволствие ще го прибера на топло, него и онова влечуго, дето работи при него — каза Дъч.

Пайпър облегна ръце върху бюрото му и се вгледа в него.

— Всеки гражданин на тази страна, а това включва и Раут Каунти, е невинен до момента, в който се докаже противното. Не избързвай, Дъч, иначе някой ден можеш да си навлечеш големи неприятности.

— От Бурн? — попита той.

— Все ще се намери някой.

— Инициативата беше твоя, Пайпър — припомни й той.

— Да, така е. Искam информация. Ти можеш да я доставиш. Искam да знам фактите, да бъда обективна.

— Похвално, Пайпър, но ти винаги си искала повече, отколкото може да ти се даде. А какво ще стане, ако Дан Бурн научи? Няма да му се понрави, нали?

— Ще му мисля за това, като му дойде времето, Дъч. Можеш ли да направиш туй, което те моля? Ще се обадиш ли на бившия му шеф?

— Къде точно е работил? — попита Дъч.

— Не съм сигурна. Детектив от отдел „Убийства“ на филаделфийската полиция, това е всичко, което знам.

Дъч се облегна назад и вдигна слушалката.

— Дениз? Трябва ми номера на полицията във Филаделфия. Ако нямат централа — всичките директни номера. Да, ще почакам. Обади ми се веднага, щом ги запишеш и задръж всички други разговори.

През цялото време Дъч не сваляше поглед от Пайпър, изразът на лицето му сякаш й казваше: „Виж ме, аз съм шефът. Аз имам власт.“

— Ако предпочиташ, ела по-късно, за да видиш какво съм успял да открия — предложи й той.

— Мога ли да почакам?

— Сигурно ще отнеме доста време.

— Няма нищо. Някак си това ми е влязло в главата, нали разбираш, и докато не науча всичко, е, няма да мирясам.

— И после какво?

— Не знам. Зависи.

Дъч се размърда в стола си.

— Много е трудно да се поднови разследването по един случай, Пайпър. Трябват сериозни основания.

Тя се извърна. Истината в думите му я жегна.

— Знам това. Но трябва да разбере какво се е случило. Чувствам, че сякаш Даяна ми е оставила тази задача — може би, защото не бях тук, когато стана всичко.

Телефонът иззвъня. Дъч затисна слушалката между ухото и рамото си и започна да записва номерата. После каза: „Благодаря, Дениз“, и затвори.

— Готово — обърна се той към Пайпър. — Започваме.

Набра някакъв номер и заговори с типичния за него авторитетен тон — понякога остър, друг път приятелски — добрият шериф от градчето дето моли всички граждани за малко информация. Играеше чудесно ролята си — професионалният пазител на закона, тонът, терминологията, подходящите въпроси. Пайпър стоеше с гръб към него, гледаше през високия, старовремски прозорец с рамка от дъбово дърво, нервно ближеше устни с език и навиваше около пръста си кичур коса.

Боже, колко й бе неприятно това, което прави. Беше подло, мръсно. А по-лошото бе, че трябва да разчита не на друг, а точно на Дъч. Къде е мъжът, с когото бе ходила толкова дълго, нейният съученик от гимназията? Онзи Дъч обичаше да се забавлява, бликаше от енергия и гръмки слова, но беше добродушен като плюшено мече.

В този момент Пайпър усети как гласът на Дъч се промени и се заслуша по-внимателно, все още с гръб към него. Тя сякаш се

съпротивляваше на това, което той правеше, което го бе помолила да свърши.

— Капитан Макмъри — каза Дъч с официален тон, — на телефона е шериф Радовски, Раут Каунти, Колорадо. Да, сър, много ми е приятно. Да, имам няколко въпроса за един човек, който живее в моята околия, а преди години е работил при вас. Да, сър. Разбирате ли, интересувам се, защото този човек, Дан Бурн, е подал молба за работа при мен. Искам само да сверя някои данни.

Пайпър се обърна бавно. Колко хитро от страна на Дъч — да измисли такъв безобиден повод. Добродушната външност невинаги криеше чисти намерения.

— Да-а-а — кимаше Дъч. — Разбирам. И защо точно напусна? А-ха. Слухове, казвате, а-ха, но всичко е било само клюки... разбирам. О, да, знам какво става, когато обществеността се настрои срещу полицията... Да, някой трябва да опере пешкира... Разбира се, благодаря, ако не представлява трудност. Адресът ни тук е...

Накрая той затвори и погледна Пайпър с ехидна усмивка.

— Доволна ли си?

Тя сви устни и се извърна.

— Е, кажи ми, какво каза той?

Дъч избута стола назад, качи ботушите си върху бюрото и скръсти ръце.

— Дан Бурн напуснал преди две години. Внезапно. Бил добър детектив, един от най-кадърните, но особняк. Имал си свой стил на работа.

— Защо е напуснал? — попита Пайпър.

— Макмъри не ми каза точно. Някакъв конфликт го е наранил дълбоко, каза той, нещо, което е предизвикало обществено негодувание срещу полицията и е дало повод за всякакви слухове. Останах с чувството, че Дан се е провалил, но Макмъри му е бил шеф, тъй че дори сега ще си защитава човека, нали знаеш. Не беше възможно да настоявам за повече, иначе и толкова нямаше да ми кажат.

— Какво означава всичко това?

— Това, че Бурн не е извършил нищо незаконно или... — Дъч се захлади двусмислено, — или че просто не са го спипали на местопрестъплението.

Пайпър се намръщи.

— Така, значи може и да са го принудили да напусне?

— Разбира се, възможно е. Често се случва. Нали знаеш — напускат или ще си имаш неприятности.

— Намекна ли Макмъри за нещо подобно?

— Не, каза го направо. Дан Бурн напусна, точка. Но, уверявам те, Пайпър, случило се е нещо неприятно, което го е накарало да подаде оставка.

— Причината би могла да се търси навсякъде, Дъч. Може да е имал чисто лична причина.

— Възможно е — призна Дъч с леден тон.

— Разочарован ли си, Дъч, че нямаш в какво да уличиш Дан Бурн? — попита тя настойчиво.

— А ти?

Тя извърна очи.

— Бих искала да знам повече, това е.

Господи, чувстваше се подлец, като ровеше в миналото на този човек и караше Дъч да върши мръсната работа, защото той единствен в града имаше тази власт. После чувствата й скочиха в обратната посока. Не, изобщо не се чувстваше зле, всичко правеше заради Ди.

Дъч свали краката си от бюрото и ги стовари шумно на пода. Наведе се напред, облегна се на лакти и се намръщи.

— Знаеш ли какво си мисля, Пайпър?

— Не — рече тя, — но съм сигурна, че ще разбере сега.

— По дяволите, смятам, че твърде много се интересуваш от Дан Бурн, за да е на добро. Мисля, че го харесваш повече, отколкото искаш да си признаеш.

— О, Дъч, за Бога, порасни най-после!

— И не ми харесва, дето работиш в това ранчо с него и неговите отрепки. Има нещо в миналото му, нещо не е наред. Професионалните детективи не напускат доброволно, уверявам те, малката.

Обзе я гняв.

— Пет пари не давам какво мислиш. Няма да се откажа от работата си заради твоите фантазии, Дъч.

— Този мъж е опасен, Пайпър. Искам да напуснеш — настоя Дъч като натъртваше всяка дума.

— Дъч, за Бога! Аз не се страхувам от Дан Бурн.

— Не искам да си близо до него! — той удари с юмрук върху бюрото. — Господи, Пайпър, страшен инат си! Въобще не си се променила. Самоуверена, упорита, дебелоглава! Послушай ме поне сега!

— Сега трябва да си вървя, Дъч — каза тя. — Закъснявам за работа. Благодаря ти, че се обади по телефона.

— Ще си навлечеш големи неприятности — изръмжа Дъч. — Помни ми думата.

— Не е твоя работа, Дъч — отвърна тя сухо, като с усилие си сдържаше нервите.

Той се трышна пак на стола и вдигна ръка.

— Хайде, върви тогава, имам си работа сега.

Тя излезе от стаята, трепереща от разочарование, със стиснати устни, изкачи се по стълбите и прекоси улицата, за да стигне до джипа. Потегли, като наруши знака за забранен обратен завой на Линкълн стрийт, за да излезе от града. С удоволствие чу как гумите ѝ изсвистяха.

ПЕТА ГЛАВА

Тази сутрин Пайпър закъсня за работа. Не че това бе от някакво значение, тя нямаше фиксирано работно време. Но изглежда точно тази сутрин нейното присъствие е било необходимо.

Тъкмо паркира колата, когато видя, че Дан е повел Пикник към плевнята. Да, наистина, спомни си тя, ветеринарят ще идва, за да прегледа крака на кобилата, която куцаше без видими причини. Щом я зърна, Дан спря, без да изпуска въжето, с което водеше животното, и намръщено изглежда слизащата от колата Пайпър.

— О, ти си извел Пикник — рече тя. — Благодаря.

— Да, почти час ми отне да я хвана. Какво упорито животно! — оплака се той.

— Сигурно се е страхувала да не я удариш.

Дан я стрелна с поглед, после попита:

— Между другото, къде се губиш тази сутрин? Това беше твоя работа.

Тя го погледна в упор и се опита да забрави, че е била в кабинета на Дъч и е ровила в миналото му. Стори й се тъй подло, почувства се ужасно неловко.

— Е? — настоя Дан.

Гузната съвест я подтикна да реагира с театрален драматизъм. Отметна косата си, пъхна палци в джобовете и се изпъчи. От всяка пора на тялото й се излъчваше враждебност, а думите изскочиха твърде бързо — и прекалено силно.

— Трябваше да свърша някои неща.

— Какви неща?

— Ами, женски — рече тя, без да се замисли.

— Женски неща — повтори той и очите му буквално я изяждаха — в сградата на съдилището?

Пайпър почувства как кръвта й се смразява. Никога до този момент не й се бе налагало да лъже. И ето, сега я хванаха.

— Как, как... — започна тя, съкрушена.

— И аз имах да върша някои неща в града — студено отвърна той — и видях джипа ти.

— О! — промълви Пайпър.

Погледът му я пронизваше, задържа се толкова дълго, че тя усети как се смалява. Ще му кажа истината, реши Пайпър, но после изведнъж се сепна. Още не, помисли си, още е рано.

Накрая Дан поклати бавно глава и ѝ хвърли последен презрителен поглед. След това рече:

— Имам си работа — обърна ѝ гръб и дръпна силно въжето около врата на Пикник.

Тази сутрин в десет Пайпър и Дан имаха среща с една жена, която щеше да доведе коня на дъщеря си за обучение. Нов клиент. Конят им бе струвал много пари, но очевидно не даваше надежди да се превърне в безотказно послушния победител със синя лентичка, какъвто бяха обещали на госпожа Рафърти и Джаки при покупката. По телефона жената бе казала, че иска да опита при Пайпър Хилиърд за няколко месеца и да види дали конят Рено ще се оправи.

Точно в десет госпожа Рафърти паркира колата си, към която имаше закачено конско ремарке. Дългокраката ѝ, четиринайсетгодишна дъщеря изведе и задържа Рено, докато чакаха Рик да открие Дан. Пайпър се запозна с новите клиенти.

— Приятно ми е, госпожице Хилиърд — поздрави жената. — Чувала съм за вас, но ви нямаше известно време, нали?

— Да, бях на работа в Нова Зеландия. Какъв е проблемът с Рено? — запита тя.

— Отказва да скача и се държи зле на изложбите. Невинаги се подчинява на Джаки. Когато го купувахме, ни уверяваха, че е напълно обучен, но досега... — госпожа Рафърти направи гримаса.

— Знаете ли — отвърна Пайпър, — защо Джаки не поязди малко из манежа, за да мога да ги понаблюдавам. Така ще придобия по-добра представа от какво имате нужда.

— Добре — съгласи се Джаки, — но каквото и да става, аз вече казах на майка ми, Рено ще си остане мой.

Пайпър се засмя. Позна онази безгранична любов, която момичетата на тази възраст изпитват към първия си кон.

— Няма да се наложи да се разделяш с него. Само ще трябва наистина усилено да се потрудиш, за да можеш да го яздиш. Готова ли

си да направиш това, Джаки?

— О, да — на един дъх отвърна момичето и в устата ѝ блесна металният обръч на зъбните скоби. Тя стисна по-здраво въжето на Рено.

В този момент пристигна Дан, потънал в прах, с капчици пот по челото. Рик бе прекъснал работата му.

— Дан, това са госпожа Рафърти и Джаки — представи ги Пайпър. — И Рено. Това лято ще работим с него. А това е Дан Бурн, собственикът на „Елк Ривър Ранч“ — добави тя и пак почувства остра болка при тези думи, макар че вече цяло лято ги изричаше.

Пайпър забеляза как госпожа Рафърти хвърли преценяващ поглед на Дан и повдигна вежди.

— Добре дошли в ранчото — приветства ги той.

— Е, благодаря ви, господин Бурн — тя направи пауза. — Не сте ли... тоест... не беше ли жена ви...?

Дан се усмихна сковано, а Пайпър погледна встрани.

— Даяна Килмър бе моя съпруга, така е. Ранчото беше нейно.

— Всички много се разстроихме, когато чухме за... катастрофата — промълви жената.

Дан кимна, напълно овладян, любезен.

— Благодаря ви — после добави. — Е, ако ме извините, госпожо Рафърти...

— Така — обади се Пайпър, — да качим сега Джаки върху гърба на Рено...

— Горкият човек — рече госпожа Рафърти, все още загледана след Дан.

Пайпър прочисти гърлото си.

— Ъ-ъ, да...

— Овдовял на тази възраст. И всичко това на неговите ръце.

— Да — повтори Пайпър.

— Е, сигурно много скоро ще го грабне някоя — продължи жената. После се завъртя и впери очи в Пайпър, огледа я невъзмутимо, очевидно си помисли нещо.

— Да, много е тъжно — каза Пайпър с твърд глас и срещна погледа ѝ. — Даяна беше най-добрата ми приятелка, затова сега се опитвам да помогна на Дан с ранчото.

— Извинете, госпожице Хилиърд — извика Джаки, — дали коланът ми е достатъчно стегнат?

Пайпър вече можеше да обърне гръб на смуцаващо любопитния и оценяващ поглед на госпожа Рафърти и да се залови за работа.

— Наред е, Джаки — отвърна тя. — Иди на манежа.

В този миг тя забрави госпожата, и Дан Бурн, и Дъч, и всичко останало и съсредоточи вниманието си върху Рено и Джаки, като се опитваше да прецени какво може да направи за тях.

През цялата сутрин Дан напояваше южните поляни, а Пайпър свърши с клиентите и започна да се занимава с едногодишните на манежа, водеше ги едно по едно на вече познатото място, и търпеливо, умело, упорито ги караше да минат рутинните тренировки. Но ако съзнанието ѝ бе насочено към работата, сърцето ѝ бе другаде. Чувстваше непрестанна болка в гърдите и топка в стомаха всеки път, когато мислите ѝ се връщаха към Даяна и Дан и към нощта, в която бе умряла приятелката ѝ.

След пладне Дан я завари в помещението за конските принадлежности. Не бе го чула кога е влязъл, по-скоро усети присъствието му зад гърба си. Обърна се. Той стоеше на прага ѝ сякаш изпълваше пространството, лицето му беше в сянка. Едва се сдържа да не извика от изненада.

Той помълча, накрая се обади:

— Ако имаш време, бих искал да ми помогнеш със сметките.

— Сметките?

— Да. Тази суша продължава и не мога да преценя дали да напоявам още, или пък вече, да купувам сено за зимата.

— Напоявай — отвърна Пайпър. — Не може да не е по-евтино.

— Сигурно е било тъй преди две лета, когато си беше тук, но цените на водата от каналите скочиха до небето миналата година.

— Така ли, не знаех — каза тя.

— Е, нали сега ти казвам.

Винаги бе тъй между тях, помисли си Пайпър, като се чистеше от праха и го следваше към къщата. Дан я изкарваше от равновесие по-бързо от кой да е друг от познатите ѝ, дори повече отколкото Дъч, а това означаваше много. Не можеше да не си зададе въпроса дали между него и Даяна не се бе случило същото. Дали не бяха започнали да се карат?

Той я заведе в кабинета си, който се намираше зад хола. Вътре имаше кожен диван, рафтове с книги, отрупано с вещи бюро. Зад него беше прозорецът, слънчев, с широк перваз. Върху него имаше множество снимки — снимки на Дан, на Даяна и на двамата заедно.

Машинално Пайпър заобиколи бюрото и ги заразглежда. Преди не бе забелязвала, но сред тях бе сложена и снимка на тях двете с Даяна — бяха прегърнали Баунс през врата и я целуваха. Дългите ѝ пръсти посегнаха надолу и докоснаха стъклото.

— Понякога мразя да идвам в тази стая — чу тя сърдития глас на Дан зад себе си.

Стори ѝ се, че е забравил за присъствието ѝ, че говори само на стените. Тя стоеше съвсем неподвижна, разглеждаше снимките една по една и се чудеше какво ли означават думите му. Всеки би се заклел, че той продължава да оплаква мъртвата си жена...

— Е — рече Дан, — хайде да погледнем цифрите.

Пайпър не беше кой знае колко веща по счетоводните дела. В колежа имаше ниска оценка. Е, помисли си тя, не може да е чак толкова трудно. Плащаш еди-колко си на час за ползване на вода; еди-колко си за бала сено. От една ливада вадиш най-много толкова и толкова бали. Съвсем елементарно.

Но тази година бе сушава. Може би към края на юли и през август щяха да завалят проливни дъждове, но засушаването можеше и да продължи. Проблемът бе, че Дан почти бе решил да спре с напояването и да се откаже от реколтата. Приличаше на хазарт. Разбира се, всеки момент можеха да започнат дъждове.

Пайпър седеше зад бюрото. През цялото време несъзнателно прокарваше ръка през косата си, а понякога въртеше на пръста си по някой кичур. Дан се бе надвесил над рамото ѝ. Лицето ѝ бе смръщено.

— Не знам, Дан — каза тя. — Като че ли можеш да си позволиш да напояваш още поне седмица и после да спреш, ако няма изгледи времето да се промени. Наистина не знам.

Пайпър чувстваше близостта му, аромата на мъжкото тяло. Беше наведен съвсем над рамото ѝ и тя чуваше дори звука, когато триеше наболата брада с ръка. Гръбнакът ѝ се вдърви.

Тогава Дан се премести и се отпусна върху кожения диван, подпрял глава на ръката си, изпружил крака, кръстосани при глезените.

— По дяволите — рече той и въздъхна. — Фермерският бизнес е направо отвратителен.

— Прав си — съгласи се Пайпър.

Той се обърна към нея:

— Говоря сериозно. Не стига, че човек трябва да се оправя с конете, ами и да ги храни...

— Би било чудесно да спасим реколтата — промълви Пайпър, разсъждавайки на глас.

— Това лято няма такава опасност.

— Е, може би през август ще завали.

— Слушала ли си напоследък прогнозите за времето?

Тя поклати глава.

— Не се надявай на промяна тогава — обясни той.

— Хм-м — отвърна тя, облегна се на лакът и подпря брадичка с юмрук.

— Дано получа добро предложение за имота — каза Дан. — Всъщност, готов съм да го продам моментално.

— Не говори така.

Дан сбърчи вежди.

— Нали виждаш колко ме бива да управлявам ранчо? Не можеш ли да разбереш, че не ме бива за това?

— На всеки ще му е трудно, ако трябва да доведе някой кон от полето.

— О, така ли? Тогава защо беше тая забележка сутринта? — той се взираше в тавана, стиснал зъби.

Пайпър го изгледа внимателно.

— Опитвам се да приемам нещата по-леко.

Дан се изсмя.

— Тъй ли ти харесва? Ти си истинско каубойско момиче, нали, Пайпър? Свикнала си на суров живот. Странно, толкова различна изглеждаше на сватбата, докарана в розовата си рокля.

Тя се сепна от изненада. Колко странно прозвучаха думите му. Едва ли би повярвала, че я е забелязал тогава... Не можа да измисли подходящ отговор, седеше там на стола на Даяна, зад нейното бюро и само го наблюдаваше. Разглеждаше чистите линии на профила му, силното, мускулесто тяло, проснато на креслото. И внезапно я осени странно прозрение — за миг Дан бе разголил себе си, беше й позволил

да почувства истинската му същност. Остана изумена от откритието. Да, наистина, беше ѝ казал някои неща — например, как мразел да влиза в тази стая — и реакцията му ѝ се стори искрена, твърде неподправена и спонтанна, за да бъде фалшива. Както и тревогата му заради сушата — беше притеснен. И че му е станало неприятно, когато му се присмя сутринта, че не го бива за фермер. Освен това беше я забелязал на сватбата, нея и розовата ѝ рокля.

— Роклята беше отвратителна — рече тя накрая.

— Да, но Даяна обичаше розово и ти я облече — отвърна той тихо.

Какъв странен, противоречив човек, помисли Пайпър, и много страшен противник. Но пък, незнайно защо, Пайпър започваше да подозира, че може да бъде и страшен приятел.

— Добре — каза той делово и стана, — имам да свърша още някои неща. Все някой трябва да работи тук.

Ала когато Пайпър си тръгна, вече бе на друго мнение. Трябва да е била луда дори само да помисли, че Дан има чувства, че точно на нея ще довери тайните си. Всичко беше игра. Не можеше да бъде друго.

В петък, в шест и половина следобед, Дан я спря на тръгване в джипа ѝ. Подпря се с ръка на облегалката и я погледна в очите.

— Какво има — попита тя изненадана. Почти не бяха разговаряли от деня, когато бяха в кабинета му.

— Искам да те питам някои неща — обясни той. — Важно е.

— Добре, питай — господи, ето я, пак започваше.

— Да идем в къщата, Пайпър.

— Добре, аз...

— Слушай, момиче — каза той, — нямам намерения да те изнасилвам. Просто искам да ти задам няколко въпроса.

— Добре — рече тя озадачена и слезе от колата.

Последва го през двора, като го наблюдаваше внимателно и се питаше какво може да е толкова важно, че да не дочака сутринта. Реши, че Дан има походката на човек, който се чувства добре в кожата си. Краката му бяха секси, с идеално оформени мускулести бедра. Да, наистина излъчваха някаква елегантност, лекота на движенията. Даяна бе изричала доста красноречиви хвалебствия, когато се опитваше по различни начини да опише Дан пред Пайпър, но Пайпър винаги я бе отрязвала:

— Искаш да кажеш, че е наперен като петел, това е изразът — но Даяна бе отричала и все обясняваше:

— Не, той не съзнава тази си мъжественост.

При наперения тип мъже това е осъзнато. Господи, понякога си толкова тъпа.

Даяна дори я бе попитала на няколко пъти защо не харесва Дан.

— Та нали си го срещала само веднъж — й бе казала. — Какво толкова не ти харесва?

И Пайпър се бе опитала да обясни.

— Не мога точно да го определя... но той е толкова... саркастичен, нали разбираш, циничен, сякаш всичко е виждал, всичко е минало през главата му.

— О, това е само фасада. Всъщност, не е такъв. Мисля, че е малко разочарован от професията си на полицаи, но вътрешно е нежен като котенце.

— Щом казваш, сигурно е тъй — иронично й бе отвърнала Пайпър.

Сега, следвайки го към кухнята, където той отвори две консерви бира и й подаде едната, тя си спомни този разговор с Даяна. Котенце. Как е могла приятелката й да бъде толкова заслепена? Но без съмнение по-късно е разбрала какво представлява, изпитала го е върху гърба си. Боже, как би искала да научи повече от този полицейски капитан във Филадельфия!

— Седни — каза Дан и кимна към кухненската маса.

Пайпър сви рамене и издърпа един стол. Седна в доста мъжка поза — с разтворени колене. Отметна тежката си коса над едното рамо, отпи от бирата и го погледна.

Дан също седна, настани се срещу нея. Започна съвсем делово:

— Добре. Искам да чуя всичко, което знаеш за страха на Даяна от тази отсечка на пътя, Завоя на шестата миля.

Пайпър го изгледа с любопитство и изведнъж се почувства тъй, сякаш се намираше в стаята за разпити на полицейското управление.

— Нямах ли някой прожектор, та да го насочиш в очите ми? — изстреля тя автоматично. Каква ли игра играеше той сега?

— Остави ги тези — отсече Дан и Пайпър забеляза стоманения блясък в очите му. — Искам да ми разкажеш всичко, което знаеш, от

времето, когато там е загинала вашата съученичка, до момента, в който замина за Нова Зеландия.

— Защо? — запита тя ледено.

— Винаги ли трябва да... — започна той сърдито, но после се овладя. — Може и да е нищо, но, моля те, изпълни молбата ми.

Любопитството ѝ сега наистина се изостри. Какво имаше предвид под „може и да е нищо“?

— Пайпър.

— Добре, добре — рече тя и го погледна в лицето. Поизправи гърба си. — Както вече споменах — започна тя, — всичко започна в новогодишната нощ на последната ни година в гимназията...

Разказа му цялата история. Спомни си всички подробности: отиваха в града и тя караше джипа, Даяна седеше на предната седалка. На Завоя на шестата миля попаднаха на заледено петно и тя изгуби контрол над колата. Успя да отбие и да спре. Беше уплашена, а Даяна, примряла от страх, дори слезе и отказа да продължи.

Дан ѝ зададе още въпроси, питаше и за други случаи, действаше тъй професионално, методично и настойчиво, че ако го гледаше отстрани, тя би му се възхитила. От време на време млъкваше и не помръдваше, отпиваше от бирата си, непроницаем и потънал в размисъл. По време на тези паузи в съзнанието на Пайпър проблясваха въображаеми картини от света, от който Дан Бурн бе дошъл. Тя виждаше грозните порутени и запустели сгради на големия град, гетата, тънещи в мръсотия, мизерия и смърт. Забиване на игли, изпразване на спринцовки от прекомерни дози наркотик, найлонови чували и последно дръпване на ципа над безименните тела. Представяше си Дан сред тези ужасяващи картини. Облечен в костюм, тъмен и смаккан на гърба, раздърпана риза, разхлабена връзка, която виси накриво. С кръгове под очите — сиви петна върху бледото градско лице. Брадясало, уморено...

О, да, съвсем живо си го представяше. Разпитва заподозрени, притиска ги до мръсни тухлени стени, слага им белезници, натиква ги в патрулните коли. Грозно, омерзително съществуване. Да, Дан принадлежеше на големия град, място, където понякога е трудно да различиш престъпника от корумпирания полицаи, където всеки ден, всяка минута моралните устои на човека бяха подложени на изпитание. Очевидно Дан си бе помислил, че може да избяга от този

живот, когато е срещнал Даяна. Но, възможно е, помисли си Пайпър и се вгледа настойчиво в него, тази тъмна страна от битието му да е излязла отново на повърхността.

Дан я гледаше с невиждащ поглед, потънал в собствените си мисли. Какви са те? — чудеше се тя. Защо, за Бога, се опитваше да разчепква всичко това сега, след година и половина?

Тогава Пайпър осъзна, че на практика току-що бе казала на Дан, бе заявила категорично, че смъртта на Даяна не е могла да бъде случайна. А щом не е била случайна, значи...

— Така — каза Дан, — това е всичко, което си спомняш, тъй ли?

— Да, всичко — отговорът ѝ дойде твърде бързо.

Дан бе вперил поглед в пространството, на челото му се бе появила дълбока бразда. След това отново спря очи върху нея и лицето му се проясни. Беше неразгадаемо и съвсем спокойно.

Кръвта ѝ се смрази, сърцето ѝ заби лудо. Той четеше мислите ѝ. Можеше да я прочете като отворена книга — ченге, опитно ченге като него сигурно я виждаше като на рентген. О, мили Боже, наистина беше добър! Как безупречно изигра ролята си на невинно малко момче. Бедничкият, съсипан от скръб Дан! Историята с доброто ченге и лошото ченге, само дето дори не му потрябва лошото ченге. А тя седна в кухнята му и взе да му разправя, че смъртта на жена му не била...

— Това ли е всичко? — попита Пайпър и усети, че гласът ѝ трепери.

— Не — рече Дан след малко, — не съвсем — изглежда я безмълвно и настойчиво.

Пайпър се почувства така, сякаш целият въздух изведнъж бе изсмукан от стаята. Не би посмял да...

— Заминавам за няколко дни — рече той, все още втренчен в нея.

— Какво? — изуми се тя, като се опитваше да събере мислите си.

— Казах, че заминавам за няколко дни. Би ли поела нещата тук, докато ме няма?

— Заминаваш, просто ей така?

— Да. Ще поемеш ли ранчото?

— Аз... — Пайпър вдигна глава напълно объркана. — Къде заминаваш?

— Няма значение. Това не те засяга.

— Но... — започна тя.

— Ще можеш ли да се справиш за няколко дни? Хайде, Пайпър — рече той и смачка празната кутия от бира, — трябва да знам. Ако не, мога да...

— Всичко ще е наред — отвърна Пайпър. — Мога да се оправя с това ранчо със затворени очи.

— Не съм си и помислил друго — отбеляза той. Подхвърли кутията към кошчето за боклук до задната врата. Тя се удари в стената и падна в пластмасовата кофа.

— Добре — рече Дан и стана. — Имам много работа тази вечер. Нали няма да се обидиш, ако те изгоня?

— Тръгвах си, тъй или иначе — отвърна тя грубо.

Той излезе с нея, но само, защото се бе запътил към плевнята. Пайпър се правеше, че не го забелязва, качи се в джипа и изрови ключовете си. Понякога присъствието му я караше да се чувства толкова нервна, че изобщо не знаеше как да се държи с него, а сега изникна и тая история със злополуката на Даяна и съобщението му, че ще замине. Какво ставаше? Каква беше цялата тази мистерия?

Пъхна ключа в стартера и натисна амбреажа, после погледна към Дан, който влизаше в плевнята. Едно малко дяволче раздухваше в нея пламъци, искри от недоволство я пареха като нажежено желязо. Думите сякаш сами се изплъзнаха от устата ѝ.

— Хей, Дан, приятно пътуване — саркастично подвикна тя.

Той забави крачка, спря и по устните му пропълзя познатата извивка. Обърна се и я изгледа. Тя шумно включи на скорост, раздразнена.

— Предполагам, че няма да е удобно да оставиш телефон, където мога да те намеря — рече тя хладно. — За всеки случай.

Той приближи до джипа и лекичко потропа с кокалчета на пръстите по капака, замислен.

— Аз ще се обаждам — каза накрая и я погледна през предното стъкло. После почука за последен път по ламарината, обърна се и бавно тръгна към плевнята. Подхвърли през рамо, небрежно, сякаш му бе дошло на ум в последния момент:

— Приятно прекарване и на теб, Пайпър. Всъщност, сигурен съм, че вие с Дъч ще намерите какво да правите...

Пайпър дълго го гледа озадачена, след това потегли. Можеше само да се чуди дали бе чула добре думите на Дан.

ШЕСТА ГЛАВА

Филадельфия беше точно тъй сгорещена и задушна, както Дан си я спомняше. Той вървеше по Маркет стрийт и усещаше как мазните изпарения от мръсния градски въздух се отлагат по лицето и ръцете му и зацапват яката на бялата риза. По главата му избиха капчици пот, които се стичаха и събираха по косата.

Ако не беше Хари Тегмайер, лесно можеше да свърши като повечето пънкари, които виждаше да се перчат по улиците, дори по-зле, като се има предвид откъде бе дошъл. Спомняше си всяка подробност от първата им среща преди повече от двайсет години. Хари бе хитро и оперено младо ченге, което успя да внуши респект у пънкарчето Дан. Той бе забелязал нещо по-особено в младежа, беше го взел под крилото си, показва му някои от по-добрите страни на живота. Да, Хари го бе спасил. И това правеше всичко далеч по-мъчително...

Дан избърса струйка пот от слепоочието си. Минаваше по Индипендънс Мол и край Лайбръри Бел. Пресече Маркет при Петнайсета улица, като се провираше между колите, които натискаха клаксони. Да. Нервите определено се поизпъваха, когато живакът се дигаше нагоре. Чудеше се дали времето в Колорадо се е променило. Малко вероятно е. Сигурно е сухо — тази година е истинска суша — може би температурите достигат осемдесет — осемдесет и пет градуса по Фаренхайт. Безоблачно небе, назъбени, чисти линии на планински върхове, които се врязват в кристалната синя сфера...

Пайпър Хилиърд сега трябва да е в ранчото. Представяше си я ясно как върши най-различни работи, успокоява младите коне, язди по-възрастните, опипва някое надуте коляно или крак, оседлава и язди под палещото слънце. Търпение, абсолютно търпение, умение и пълен контрол. О, колко я бе наблюдавал само!

Най-много го впечатляваха ръцете ѝ — силни, загорели, с подрязани нокти, ръце, които безпогрешно можеха да усетят парещата болка в ставите на коня, ръце, които можеха да лекуват, уверено да забиват иглата на спринцовката с ваксина във врата на животното или

да карат камион, да измъкват джобно ножче и срежат връвта на бала сено или да принудят някое упорито животно да се подчини.

Наблюдаваше я вече седмици. Към конете беше нежна и търпелива, към него бе враждебно настроена. Никога не бе го харесвала, още от мига, когато се запознаха. Спомни си, че това бе разтревожило Даяна.

В Пайпър той виждаше нещо неповторимо. Беше готова да се съсипе от работа, само заради лоялността си към Даяна. Вратата ѝ нито за миг не се разклати, инстинктите ѝ бяха здрави. От всички единствено тя се бе досетила, че смъртта на Даяна не е била случайна.

Понякога си мислеше, че би предпочел Пайпър да си стегне багажа и да се върне в Нова Зеландия. Това момиче направо го подлудяваше. Истински пожар можеше да подпали в главата на един мъж с тези дълги крака, стегнати в прилепнали, износени дънки, с дребничкото миловидно лице и тази буйна, гъста червеникава коса, която натикваше под жокейската шапка. Тъмни очи, гъсти, черни мигли. Доста голяма уста, пълни устни, разтеглени в широка усмивка и зад нея идеално бели зъби. Макар че, да си признае, това съвсем не се случваше често, когато той бе наоколо. Но той я бе наблюдавал с Рик и Луис, тъй че знаеше как изглежда, когато се усмихне.

Пайпър Хилиърд. Най-добрата приятелка на жена му. Дан продължаваше да върви и се усмихваше подигравателно сам на себе си.

Срещна се с Хари в старата закусвалня, сякаш последните две години изобщо ги нямаше.

— Изглеждаш чудесно, Дани-бой — рече Хари и ухилен го потупа по гърба.

— Благодаря, Хари, как е семейството?

— Добре, всички са добре.

Закусиха. Междувременно Хари му заразправя разни случаи. Полицейски приказки.

— Трябва да видя онзи чешит от Съсайъти Хил, заради майка му — обясняваше Хари. — Хайде, Дан, дай да направим обиколката заедно, както в доброто старо време. К'во ще кажеш?

— Защо не? — сви рамене Дан.

Преди да отидат при новобогаташкия син, който скърбеше за майка си, претърпяла злополука в Съсайъти Хил, те направиха няколко

други посещения. Първо се отбиха да видят най-новото протеже на Хари — той отново изпълняваше ролята на Големия брат — шестнайсетгодишно момче, което имаше навика да свива по нещичко от магазините. Но, по думите на Хари, не приемаше нито наркотици, нито алкохол и добре се проявяваше в гимназиалния баскетболен отбор.

Хари представи Дан на Хърб още на външната врата.

— Хърб, това е Дан. Аз му бях нещо като Голям брат преди стотина години. Двамата дори работихме заедно като ченгета.

— Приятно ми е — отвърна Хърб и стисна ръката му здраво, самоуверено.

Когато се върнаха в колата, Дан неволно се замисли за това какво голямо сърце има Хари, как не му се вярва да е замесен в смъртта на Даяна. Разбира се, Хари бе направил непростима грешка преди две години, когато бе останал безучастен свидетел на побоя над Джой Уошингтън. Но тяхното приятелство бе превъзмогнало този инцидент. В края на краищата те бяха партньори в полицията, една връзка, която бе по-силна дори от приятелството. Полицейските партньори бяха нещо като кръвни братя — всеки отговаряше за живота на другаря си. Независимо от случката с Джой Уошингтън, независимо от това, че напусна, Дан все още имаше доверие на Хари.

Но Суийт Пий и Франк... Те бяха нанесли побоя. Бяха загубили контрол над себе си в онзи изоставен склад и се бяха нахвърлили върху мъжа със злобно настървение. Вероятно и двамата, поотделно или заедно, бяха способни да убият човек.

Хари и Дан изпиха по още едно кафе с понички в някакво заведение на Пайн стрийт, което Хари често посещаваше, а после преминаха няколкото пресечки, които ги деляха от Съсайъти Хил, разположен близо до старата възстановена крайбрежна улица.

Разбира се, разговорът с младежа, който им предложи кафе в хола, обзаведен в ранноамерикански стил, се водеше изцяло от Хари. Редуваха се въпрос — отговор. Хари бе спокоен и невъзмутим, а двайсет и шест годишният мъж плувна в пот щом чу думите му:

— Не напускате града. Очакваме окончателния доклад от медицинската експертиза.

— Как ти се вижда? — попита той Дан, когато излязоха на улицата.

— Мисля, че туй приятелче ще трябва да си наеме някой дяволски добър адвокат.

Обядваха в едно малко ресторантче на Уолнът стрийт, близо до студентския град, което Дан винаги бе харесвал. Този район бе стар — в дворовете растяха огромни, живописни дъбови, акациев и орехови дървета, улиците бяха по-тихи, по-безопасни от тези в центъра на града.

— Чух, че вчера си се отбил в управлението да говориш с капитан Макмъри — каза Хари, захапал огромен сандвич. На брадичката му бе залепнало парченце маруля с майонеза.

— Да, така е — отвърна Дан. — Искях да изясня някои неща.

— Като например? — предпазливо запита Хари.

Дан срещна погледа на приятеля си.

— Някои въпроси, засягащи Джой Уошингтън.

— Джой — повтори Хари. — Дан, това е толкова стара история.

— Тъй ли? — рече Дан. — Не съм съвсем сигурен. Наистина смятам, че трябваше да потърсят от Суийт Пий и Франк някаква отговорност, след като Джой умря, без да излезе от комата.

Хари красноречиво сви рамене.

— Най-добре е да оставиш всичко така, Дани-бой. Както ти казах, това са минали работи. Не обвиниха никого. Не се опитвай да човъркаш нещата сега.

Дан побутна чинията си.

— А теб, Хари? Теб ще те разчовърка ли, ако ти задам няколко въпроса?

Хари го погледна в очите, после каза:

— Много добре знаеш, че не, Дан.

След работа отидоха в Попе Бар. Хари се отправи към телефона, за да се обади на съпругата си Синди, и през това време влезе Майк „Суийт Пий“ Търнър. В началото той сякаш не забеляза Дан. Отиде на бара, отпусна масивното си тяло върху едно столче и на висок глас си поръча питие. Дан наблюдаваше Суийт Пий в огледалото — другият изля уискито в гърлото си, после бавно отпи от бирата. Избърса уста с опакото на ръката и извади мръсна носна кърпа, с която започна да попива потта от челото и врата си. Чак сега видя Дан в огледалото.

— Боже — ръката му замръзна, — да пукна, ако това не е Бурн!

Дан, все още загледан в огледалото, му се усмихна леко, след това се обърна с лице.

— Здравей, Суийт Пий, как вървят нещата?

— Да пукна дано — рече Суийт Пий и се запъти към изправилия се Дан. — Какво, по дяволите, правиш във Фили, момче? Мислех, че вече си щастлив семеен каубой или нещо такова.

Дан отпи от бирата си.

— Дойдох на гости — отвърна той — и да свърша малко работа. Недовършена работа, нали знаеш.

— Боже, каква хубава изненада, момчето ми. Толкова време мина.

— Да — рече Дан, — твърде много време мина.

Суийт Пий го тупна силно по гърба.

— Е, как е животът на Запад? — попита той след малко.

— Наред е — отговори Дан, — макар че, може би си чул, жена ми умря преди година, миналата зима.

Суийт Пий рязко вдигна глава.

— Не може да бъде! Искам да кажа, какъв ужасен късмет, Дан. Не знам защо Хари не ми е казал. Колко съжалявам, момчето ми. Господи, та това е направо жестоко.

Дан изрече всичко, което се полагаше в случая, също и Суийт Пий, но фактът, че едновременно му колега изобщо не попита как се е случило всичко, не убягна от вниманието на Дан. Това бе странно. Всъщност нямаше нищо странно, ако Суийт Пий вече знае фактите. Една малка подробност, но Дан я скъта в съзнанието си за бъдещо ползване.

После в бара влезе Франк. Франк, най-кроткият от тримата, висок, слаб, малко под петдесетте, не бе тъй излиятелен, но промълви нещо от рода на „Колко дълго не сме се виждали“.

Всъщност, Дан знаеше, че всички лъжат най-безсрамно. Да, след разговора му с Пайпър за Завоя на шестата миля, парчетата от мозайката съвсем точно бяха дошли на местата си.

Вечерта напредваше и в Попе Бар стана многолюдно. Климатичната инсталация бе претоварена и лицата се позачервиха, кожата лъснаха. Помещението се изпълни с дим и въздухът се превърна в синкава мъглявина.

До полунощ всички други, освен Дан, бяха пияни. Той искаше да е с изострени сетива, когато им хвърли бомбата. Оказа се, че дори не е нужно да отправя разговора в нужната посока. Туй стори Суийт Пий. Пиян като свиня, клатушкащ се и плувнал в пот, той завря белязаното си от шарка лице под носа на Дан и изстреля:

— Е, приятелче, защо всъщност си дошъл във Фили? Басирам се, че не за развлечение.

— Разбира се, че затова — рече Дан, завъртайки се на столчето тъй, че да застане с лице към него. — Умирам за горещината тук, а влагата е чудесна за кожата ми.

Франк седеше от другата страна на Дан. Той го сръга.

— Я кажи — измънка той с глава, клюмнала върху гърдите, — чу ли, че Джой Уошингтън пукна?

Дан поизправи гръб.

— Да, чух — отвърна. — Преди една година, още миналия декември, нали?

Като че ли и тримата, Суийт Пий, Франк и Хари изведнъж изтрезняха. Хари, който стоеше зад Дан, сложи ръка на рамото му.

— Не можем да върнем Джой, Дан — промълви той. — Надявам се, разбираш, че каквото и да кажеш или направиш сега, то няма да промени нищо.

Дан мълчеше. Цигареният дим се стелеше в сгорещения въздух наоколо и миризмата на застояла бира правеше помещението още позадушно. Най-после той стана и ги изгледа един по един, преди да заговори:

— Е, момчета — обяви той. — Като че ли котката вече изскочи от чувала.

Настъпи напрегната тишина.

— Дан — обади се Хари, — какви си ги забъркал... Надявам се, военното следствие... не си го намесил, нали...

— Ами, точно това е направил — изръмжа Суийт Пий.

— Какво ще им кажеш? — попита Франк. Очите му бяха зачервени, умоляващи. — Какво ще им кажеш, когато те разпитват, Дан?

Дан извади няколко банкноти от пачката, която носеше в джоба си. Подхвърли ги на бара.

— Ще направя това, което трябваше да сторя още преди две години — заяви той с нетърпящ възразение глас. — По дяволите, ще кажа истината.

Той впери последен поглед в тях, после се завъртя и излезе от бара, без да се обърне.

С часове вървя по познатите централни улици на Филадельфия. Облаците висяха ниско над града. Заръмя. Всичко наоколо придоби червеникав оттенък. Звук от клаксони, далечни сирени, макар че дъждът заглушаваше шума и той стигаше до него съвсем притъпен.

Имаше нужда да походи. Да размисли. Много неща се изясниха, откакто Дан пристигна в града, неща, за които дори не бе и помислял, когато обяви пред Пайпър, че заминава. Вече знаеше със сигурност, че самият той е бил набелязаната жертва през нощта, когато Даяна умря. Тя е карала неговия пикап, било е тъмно, студено и някой от неговите бивши колеги е направил грешка.

После, разсъждаваше Дан, вървейки към реката, убиецът на Даяна се е уплашил. Още една злополука, малко след тази на Даяна, би изглеждала много подозрителна. Радовски може да е провинциален полицаи, но съвсем не е толкова глупав.

Затова убиецът или убийците се бяха скътали и чакаха сгоден момент. Сигурно искаха да видят дали Дан ще се досети. Но той не бе реагирал. Освен това не бе направил нищо във връзка със смъртта на Джой Уошингтън. Да, Дан ги бе облекчил, защото, колкото и ужасно и абсурдно да звучи, смъртта на жена му съвсем бе откъснала мисълта му от Филадельфия.

Докато не се появи красивата и гневна Пайпър Хилиърд.

Той крачеше с ръце в джобове, а ситният дъждец мокреше косата и ризата му. Добре, известно време планът на бившите му колеги бе успешен. До тази вечер. Но сега съвсем ясно и недвусмислено им бе дал знак. И някой трябваше да предприеме нещо.

Добре, мислеше Дан, време е истината за смъртта на Джой Уошингтън, пък и на Даяна, да излезе наяве, да, особено за смъртта на жена му. Дан трябваше да съхрани себе си, за да я каже.

Той продължаваше да върви в нощта, с приведени срещу дъжда рамене, с ръце в джобовете, крачеше сред сенките на града.

СЕДМА ГЛАВА

Телефонът в конюшната звънеше. Пайпър побърза да закопчае оглавника на коня, който бе яздила, а после умело го завърза за железния обръч.

— Добре, идвам! — провикна се тя. Влетя през вратата и грабна слушалката.

— Ало — едва смогна да каже, останала без дъх.

— Дан е — чу тя гласа му. Пое въздух, премести слушалката на другото ухо и се опита да се овладее.

— О, Дан. Върна ли се? На летището ли си?

— Не, във Филадельфия съм.

— О!

— Ще остана още малко — рече той сухо.

— Разбирам.

— Някакви проблеми?

— Не, нищо особено. Все пак, още един човек би свършил добра работа. Рик и Луис са изтощени, а аз по цял ден яздя. Имаме два нови коня за обучение и аз...

— Пайпър — прекъсна я той.

— Да?

— Само слушай — чу тя гласът му, суров и злокобен. — Видях се с капитан Макмъри. Помниш ли капитан Макмъри, Пайпър, бившият ми шеф в полицията?

Сърцето на Пайпър замря, после затрептя и започна да бие лудо. Тя не каза нищо.

— Научих за онзи номер, който сте ми скроили с Радовски. Тъй значи, на работа ще постъпвам, а? Много сте умни, вие двамата — дрезгаво каза Дан.

— Дан...

Но той я срязва. Тя си представяше черните му вежди, сключени в гневна черта, блясъка в сините очи, извивката на устата.

— Не искам глупавите ти оправдания. Чуй ме добре, Пайпър. Ти и приятелят ти да стоите далеч от моите работи. Чуваш ли ме?

— Да — прошепна тя.

— Какво?

— Да — каза тя по-силно, — чувам те, Дан Бурн.

— Не е ваша работа — изръмжа той. — Разбираш ли?

— Да — рече тя и усети, че започва да се вбесява.

— Добре — студено отвърна той.

— Само за това ли се обади?

— Да.

— Е, добре. Затварям тогава. Приятен ден, Дан — рече тя и тресна слушалката.

Независимо че прояви самообладание, тя остана на мястото си с пресъхнала уста и разтреперано сърце. Досега не бе чувала този опасен тон, с който Дан ѝ бе говорил преди малко, заплахата, грубостта в него.

Пайпър отиде в плевнята и замислено започна да гали врата на коня, който остави там. Какво ли би сторил, ако продължи да се рови в миналото му и той разбере това? Тя потръпна, докато ръцете ѝ освобождаваха коня. Мозъкът ѝ работеше трескаво.

Сега вече знаеше, беше сигурна, че нещо около смъртта на Даяна не е наред. Знаеше също, че Дан Бурн е избягал от някаква тъмна история във Филадельфия, напуснал е без видима причина и много изненадващо се е оженил за Даяна. В момента, без кой знае какво усилие, той бе останал единствен наследник на един много скъп имот и току-що бе предупредил Пайпър да не се бърка в миналото му.

Какво правеше във Филадельфия? Прекалено странно съвпадение бе, че замина веднага щом Пайпър сподели, че смъртта на Даяна не може да е случайност. Каква беше връзката?

Тя повлече седлото към съседната стаичка и го окачи на закачалката. През цялото време не спираше да мисли. Защо се е махнал от Филадельфия? В това трябваше да търси отговора. Тя трябваше да разбере истинските причини за напускането му преди две години, да разбере какво точно се е случило. Макмъри не каза нищо — ако изобщо знае. Как да се добере до фактите?

Размишляваше, докато, седнала на сянка, дъвчеше сандвича си. Размишляваше, докато обучаваше новата кобилка, която временно бяха

нарекли Стар, заради бялото петно на челото ѝ; мислите ѝ бушуваха и докато превързваше едногодишното конче, нарязало зле крака си, макар раната да не бе достатъчно сериозна, за да викат ветеринаря — Пайпър се стремеше да ограничи разходите по всички възможни начини.

Накрая измъчи мозъка си до такава степен, че ръцете ѝ се отпуснаха, а очите ѝ придобиха невиждащ поглед. Като я видя, Рик се стресна.

— Ей, момиче, какво ти става?

Очите ѝ се спряха върху него, смръщиха се.

— Трябва да ида до града, Рик. Можете ли с Луис да се справите сами?

— Разбира се, но...

— Важно е, иначе не бих ви оставила сами. Ако има някакви съобщения, напиши ги на дъската.

— Бъди спокойна, Пайпър.

Рик не помръдна. Стоеше с ръце, подпрени в хълбоците, и я гледаше как се качва в джипа и потегля, оставяйки след себе си облак прах. През цялото време клатеше глава и си мърмореше на испански.

Стомахът на Пайпър се сви при мисълта, че пак ще трябва да разчита на Дъч. Прехвърли всички други възможности, обмисли проблема от всички възможни страни и отново опря до Дъч. Ако разполагаше с време и пари, би могла да наеме частен детектив или пък сама да отиде до Филаделфия и да провери нещата. Ала не можеше да направи нито едното, нито другото, а обстоятелствата около смъртта на Даяна вече твърде дълго чакаха отговор.

Дъч щеше да я нарече упорита, недодялана като слон в стъklarски магазин, но за нея беше все едно. Това трябваше да се направи и то веднага.

За нейна изненада, Дъч бе в приповдигнато, весело настроение и сякаш всичко у него внушаваше „няма човек, с когото да не се разбирам“. По всичко личеше, че е забравил последните им сърдити реплики. Добре, помисли си Пайпър.

Идеята ѝ го заинтригува. Той кимна; беше кръстосал крака, клатеше се на стола, вдигнал ботуш върху коляното.

— Може и да излезе, защо пък не? — рече той замислено.

— Ще опиташ ли, Дъч? Моля те.

— Сега?

— Да, сега.

Телефонистката Дениз откри нужните телефонни номера. Пайпър пак стоеше до високия прозорец със скръстени пред тюркоазната блуза ръце и слушаше как Дъч задава въпросите, които тя не можеше да изрече.

— „Дейли Нюз“? — разнесе се гласът му. — Добре. Обаждам се от Стиймбоут Спрингз, Колорадо, търся информация за един бивш полицаи там при вас — той спря. — Точно така, аз съм тукашният шериф.

Но нищо не излезе. Дъч не успя да събере сведения нито от този, нито от следващия вестник — и на двете места репортерите, които са отговаряли за полицейските новини преди две години, се бяха преместили на друга работа.

— Опитай „Филадельфия Инкуайърър“ — подхвърли Пайпър със смръщено лице. — Те са големият вестник.

— Е, откъде знаеш това?

Тя сви рамене.

— Не знам, но е така. Тъй както се знае за „Лос Анжелис Таймс“ и „Маями Херълд“.

— Впечатляващо — изкоментира Дъч и набра номера.

Точно както се бе надявала, във „Филадельфия Инкуайърър“ попадна на златна мина. Дъч сложи ръка върху микрофона и възбудено изсъска на Пайпър.

— Ела тук. Редакторът ме свързва с репортера, който отговаря за полицията и организираната престъпност.

Пайпър приближи и се надвеси над бюрото. Дъч каза:

— Господин Хоби? Тук е шериф Радовски, Стиймбоут Спрингз, Колорадо. Правя малко дознание за един жител на областта, Даниъл Бурн. Бил е детектив в отдел „Убийства“, напуснал е полицията преди около две години. Да, той живее тук сега. Спомняте ли си, сър?

Дъч смигна на Пайпър, сякаш искаше да й каже, „ей сега ще го пипнем Бурн, малката, не се притеснявай“.

Пайпър стаи дъх и затвори очи, отправяйки безмълвна молитва.

— Тъй, значи сте писали статия за детектива Бурн? — запита Дъч. — А, не точно за Бурн, а за случая, в който е бил замесен. Полицейска бруталност, така ли?

Очите на Пайпър се разшириха, сърцето ѝ подскочи и тя се наведе към Дъч.

— Сега ще ви кажа, Господин Хоби, ето ви моя заместник на телефона. Тя ще приеме цялата информация — рече Дъч и се захили. Подаде слушалката на Пайпър и ѝ кимна, но тя само гледаше втрещено и не помръдваше. — Вземи я — прошепна Дъч. — Хайде.

Пайпър бавно протегна ръка, пое затоплената черна пластмаса и я долепи до ухото си.

— Ало? — трябваше да прочисти гърлото си и да повтори. — Ало, Господин Хоби. На телефона е... — обърна очи към Дъч, който ѝ кимна окуражително. — Заместник шериф Хилиърд.

Мъжки глас ѝ отвърна:

— Добре, хайде сега по-бързо. Нямам цял ден за вас.

— Какво си спомняте за Дан Бурн? — попита тя.

— Божичко, та аз помня цял куп неща. Не може ли да уточните? — гласът на Хоби беше писклив, пронизителен. Освен това пушеше, тя чуваше вдишването и издишването в слушалката.

— Добре. Какви са причините, заради които Дан Бурн напусна работа?

— Госпожице... извинете, заместник-шерифе... ченгетата не казват такива неща. Разправяха, че се е случило нещо, но какво точно, не зная, тези неща остават в тайна, ей, запомнете това.

— Бил ли е замесен в някаква престъпна дейност?

— Вижте, най-вероятно случаят Джой Уошингтън е бил проява на полицейска бруталност. Искам да кажа, и най-големият глупак би се досетил.

— Случаят Джой Уошингтън? — попита тя предпазливо.

— Е, нали за него говорим? Та Джой Уошингтън имаше досие, по-дълго от вас. Престъпник. Версията беше, че са го открили в един изоставен склад в състояние на кома. Нали разбирате, полицаите го намерили така или тъй казват. Но клюките из Фили бяха, че са го пребили. Е, добре, това е и простата логика, нали?

— Да, естествено. Значи Дан Бурн е бил замесен в този случай? — попита Пайпър със свито сърце.

— Бил е там, на място. Заедно с още три ченгета. Но всички са предали едно и също в докладите си, а не е имало свидетел, тъй че, разбирате как стоят нещата.

— Да, да, разбира се.

— Тъй или иначе, май се сещам за едно-две момчета от тоя бранш, дето ми пошушнаха туй-онуй, но мина време.

— Не можете да си спомните нищо повече?

— Всъщност, не. Написал съм сума ти статии оттогава насам, госпожице.

— И точно тогава Дан Бурн е напуснал службата си, така ли?

— Горедолу тогава, може би малко по-късно. Напусна и се махна от града и сега чувам, че живее в Колорадо.

— Да, така е.

— Неприятности ли има там, заместник-шерифе? — нехайно попита Хоби и Пайпър чу как всмукна дим в дробовете си.

— О, не, съвсем не. Тук няма да излезе никаква история, господин Хоби, само правим някои проверки.

— Какво имате вие там в Раут Каунти, полицейски режим ли? — попита журналистът иронично.

— Ха-ха, точно така — отвърна Пайпър. — Е, благодаря много, господине, признателни сме ви за сътрудничеството.

— Пак заповядайте — и цяла струя дим изсвистя в ушите на Пайпър.

— А, между другото, господин Хоби, какво стана с мъжа в кома, онзи Уошингтън?

— О, Джой Уошингтън умря — небрежно подхвърли Хоби.

Пайпър затвори телефона. Стоеше неподвижно, с клюмнала глава, затворени очи и коса, паднала над лицето. Представяше си сцената — как полицаи пребиват от бой паднал на земята мъж. Той се гърчи, крещи, но те продължават. И един от тях е Дан Бурн, силното му тяло, приведено над проснатия мъж върху калния под на изоставения склад. Не, интуицията ѝ подсказваше, че това не може да бъде вярно. Не е вярно, не...

— Ей, Пайпър — обади се тихо Дъч и приближи към нея. — Какво каза човекът?

Тя поклати глава, безмълвна.

Дъч докосна нежно с пръсти наведения врат.

— Ей, малката.

Тя се отдръпна от тази тъй сигурна в себе си ръка. Макар и в шок, не можеше да изтърпи докосването ѝ. Пак поклати глава.

Дъч отстъпи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Е, да арестувам ли Бурн, или не? — попита той със суров глас.

— Не — прошепна тя.

— Какво ти разказа репортера, Пайпър? — повтори той въпроса си.

Тя се извъртя и срещна погледа му.

— Имало един човек, престъпник, който уж бил в кома, когато го открили, но хората разправят, че всъщност полицаите, онези, дето го намерили, го били пребили. После той умрял...

Устата на Дъч се разтегли в усмивка.

— И Бурн е бил там. Е, значи, значи господин Добрушко не е толкова идеален в края на краищата. Знаех си аз. Знаех...

— Престани, Дъч. Не е имало никакви доказателства. Сам Макмъри ти заяви това — рече тя.

— В такъв случай защо Бурн е напуснал? Хайде кажи ми.

Тя пое дълбоко въздух.

— Не знам.

— Полицейска бруталност — повтори Дъч. — Много интересно.

— Няма доказателства — обади се тя.

— В наше време доказателства не са нужни. Нищо чудно, че Бурн е подал оставка. Вероятно са щели да започнат цялостно разследване. Да, Военната прокуратура. Много са печени, Пайпър. И Бурн, да, Бурн е щял да види голям зор, Пайпър. За Бога, много приятен работодател си намерила.

— Моля те, Дъч — рече тя унило.

Но той не престана. Бе постигнал точно това, което искаше, и сега злословеше.

— Господи, Пайпър, та нали той се ожени за приятелката ти. Не виждаш ли, неговите жертви са жените. Той е опасен. Бил е притиснат и е търсил място, където да се спотаи. Е, намери го, и ти сега му помагаш да се крие. Искам да напуснеш тази работа, Пайпър. Не разрешавам да стоиш, там с Бурн.

— Остави ме, Дъч. Ти използваш ситуацията, за да се нахвърлиш върху Дан. Позволяваш на чувствата да се месят в безпристрастната преценка — Пайпър зарови ръце в косата си. — Бих искала никога да не бях те карала да звъниш по телефона.

— Наистина ли? — попита Дъч. — Би предпочела да не знаеш с какъв човек си имаш работа? Така ли?

— Трябва да размисля. Трябва да преценя нещата.

— Добре, нека бъдем обективни. Да помислим заедно — предложи Дъч. — Нека изброим всички факти. Какво ще кажеш да приемме междувременно по една бира отсреща?

Пайпър го погледна и поклати глава. Господи, той би използвал всякакъв предлог, само да бъде с нея.

— Не, Дъч — отвърна тя тихо. — Няма да излизам с теб. Не излизам с никого. Не искам гадже. Искам да помисля. Благодаря, Дъч, ще си ида вкъщи.

— Смутена си, нали? — злорадо каза той. — Твоето златно момче, цялото омърсено, свлечено в калта.

— Той не е златното ми момче — търпеливо обясни тя, после се обърна и излезе.

— Кога се връща?

— Не знам. Не се интересувам от графика на Дан Бурн.

— Е, аз пък ще се заинтересувам, казвам ти — изръмжа Дъч.

Тя подкара към къщи, изцедена, отровена отвътре. У тях нямаше никой, семейството ѝ бе заминало на обичайното лятно посещение у брат ѝ в Санта Фе. Глен имаше три деца, собствен бизнес и хубава къща. Беше висок, със същата червеникавокафява коса, симпатичен и никога не се забъркваше в ситуации, подобни на тази. Как ѝ се искаше родителите ѝ да са тук. Щеше ѝ се брат ѝ да е при нея. Колко ѝ се искаше, Боже, колко много ѝ се искаше да не е така сама.

Идеята озари Дъч в пет часа сутринта. Както си лежеше в леглото, се усмихна. Пайпър роптаеше тъй войнствено против това да предприема директни действия срещу Бурн. Е, добре, захили се той, ще го пипне през задната врата.

Избърсна се, взе душ, обмисляйки нещата, докато се облича — закопча всички копчета на униформената си риза, дръпна ципа на панталоните, пристегна кобура и провери пищова. Накрая нагласи шапката си точно под определен ъгъл.

Независимо одобрява или не, Пайпър трябва да разбере, че той си върши работата. И когато докаже, че Луис Сантана е нелегално

пребиваващ емигрант, и че Дан Бурн го прикрива съзнателно... Е, ще накара Шарлот да погледне как точно е казано в закона, може би дори да се обади в имиграционната служба в Денвър. Да, ще намери начин да подведе Бурн под отговорност. Как хубаво щяха да се наредят нещата.

Дъч си спомни изражението на Пайпър вчера, когато откри, че шефът ѝ е замесен в някаква мръсна история във Филаделфия. Реакцията ѝ нарани Дъч. Изглеждаше толкова обезпокоена, тъй страдаше — и за кого? За тази отрепка Бурн.

Е, сега ще ѝ отвори очите, като докаже, че Бурн нарушава закона заради Луис. Освен това, спомни си той, трябва да изпълни и задълженията си към добрите хора в Раут Каунти. Беше се заклел да прилага закона и точно това смяташе да направи сега.

Грабна една бисквита от отдавна отворената кутия върху хладилника и я изяде в колата, докато караше към западната част на града, където се намираше Ривър Рън Мобайл Парк. Знаеше пътя, тъй като много пъти, когато патрулираше, се чудеше колко ли нелегални живеят там. Да, самочувствието му растеше като си помисли, че най-после ще предприеме нещо по този въпрос.

Спря пред стар алуминиев фургон. Знаеше, че е нает от Луис и, да, ето го и очуканият пикап, който бе виждал в ранчото на Бурн. В занемарения двор имаше разхвърляни играчки, а на въжето висяха изпрани дрехи. Някой бе посадил цветя край неравните предни стъпала.

Дъч излезе от блейзъра, повдигна колана си и бързо се отправи към входната врата. Докато чукаше, усети, че от съседния прозорец някой надзърта през пердето, после, щом разбра, че са го забелязали, бързо се скри.

Накрая вратата се отвори — навън, точно както автомобилните — и той отстъпи, за да не го удари. Жената на Луис се появи по пенъоар, прегърнала бебе. На лицето ѝ беше изписана изненада, а сетне — уплаха.

— Луис тук ли е? — попита Дъч доста силно, сякаш това щеше да я принуди да разбере.

— Луис? — попита тя с разтреперан глас.

— Да, Луис Сантана. Той живее тук, нали?

— Си.

— Искам да го видя, окей, сеньора?

— Моменто — тя се прибра и го извика. Чу се бързо лomotене на испански, детски плач, и най-сетне Луис се появи на вратата, кльошав човек с неспокойни, тъмни очи.

— Арестуван сте — бяха единствените думи на Дъч.

Мъжът пребледня.

— Но защо?

— Защото нямаш документи. Предупредих и теб и шефа ти.

— Имам документи — рече Луис. — Сега ще ги донеса.

— Можеш да ги донесеш — отвърна Дъч, — но няма да ти помогне. Съмнявам се, че са истински.

— Какво?

— Документи се подправят лесно. Но мисля, че ти знаеш това — каза Дъч. — Хайде, взимай ги и да вървим.

Луис изчезна в къщата за минутка. Дъч чу как се отваря чекмедже, после се затваря и пак обяснения на испански. Луис се появи отново с отчаяно изражение на лицето. Жена му стоеше зад него с вече плачещото бебе и в нейните очи също напиреха сълзи. Дъч си казваше, че е трябвало да го знаят предварително, рано или късно ги хващат всичките.

Луис седна отзад, зад решетката, където заключването на вратите се контролираше от таблото. Пердетата на съседните фургони се раздвижиха, занадничаха хора. Подкараха към града и спряха пред съдилището. Дъч въведе Луис, здраво стиснал тънката му ръка с яката си десница.

— Да го запиша ли? — запита Дъг, един от заместниците.

— Не, още не. Само го задържам за момента, ще проверя документите му.

— Моля, мога ли да се обадя в ранчото? — попита Луис. — Там ме чакат.

— После. Сега съм зает — отговори Дъч, като знаеше, че всеки път ще намира извинения, когато Луис поиска да използва телефона. Той не беше американец, защо трябва да му предоставя законните права на местните граждани. Заместник-шерифът не каза нищо. Дъч откачи от куката на стената ключовете и поведе Луис с извити ръце пред себе си по коридора, който водеше към килиите. Отключи една и го бутна вътре.

— Защо правите това? — попита Луис със сподавен глас. — Не съм извършил нищо нередно.

— Заклел съм се да прилагам закона, Луис, и точно това правя в момента, защитавам жителите на Раут Каунти.

Дъч завъртя ключа в ключалката и с доволен вид чу как тя изщрака, обърна се и се отдалечи с едва доловима усмивка на лицето.

ОСМА ГЛАВА

Дан отключи вратата на белия пикап марка „Форд“, метна вътре платнената си чанта, настани се на седалката и си сложи слънчевите очила. И в Стиймбоут Спрингз беше горещо, но поне го нямаше този летен задух, който затрудняваше дишането във Филадельфия. Полетът закъсна и той се чувстваше уморен от безкрайното седене и чакане на аерогарата.

Запали мотора, включи на задна скорост и си спомни за жена си. Всеки път, когато влезеше в пикапа, се сещаше за нея. Тя бе намерила смъртта си в точно такава кола. Е, сега вече знаеше защо и как, но това съвсем не носеше облекчение. Болеше както преди — независимо дали бе случайна злополука, или преднамерено убийство.

Забрави, казваше му вътрешен глас. Никакво самосъжаление. Подреди нещата по важност. Номер едно сега беше да отстрани Пайпър Хилиърд от пътя си. Тя го дразнеше с упоритостта си, пъхаше си носа навсякъде. Господи, дори бе накарала скапания си приятел да позвъни на Макмъри!

— Така значи, Бурн, постъпваш на работа там в Колорадо — му бе рекъл Макмъри миналия ден в управлението, присвивайки очи срещу дима от цигарата си.

— Работа — внимателно се бе обадил Дан.

— Да, при шерифа там. Току-що ми се обади някакъв на име Радовски и разпитваше за теб...

Дан машинално погледна бензиномера и изруга. Стрелката клонеше към нула — нямаше да успее да се добере до ранчото. По дяволите! Зави надясно по шосето към Елк Ривър и се проклинаше, че ще загуби толкова много време, за да зареди бензин горе в града. Спешно трябваше да разговаря с Пайпър — никой не можеше да каже кога точно бившите му колеги ще предприемат нещо. Скоро, мислеше Дан, сигурно ще бъде скоро. Той трябваше да се увери поне в едно — че Пайпър няма да е наоколо и да пострада. Достатъчно бе, че една смърт вече тегне на съвестта му.

Може би някой ден, когато всичко свърши, ще ѝ каже цялата истина. Имаше право да знае, но сега още не смееше да го стори. Ако тя не му бе споменала колко предпазлива е била Даяна на Завоя на шестата, никога нямаше да свърже нещата. Но Пайпър го предупреди и той остана като втрещен. Катастрофата стана през декември, преди година и половина. Точно по това време бе умрял и Джой Уошингтън. Неговата смърт след месеци, прекарани в кома, бе поставила в опасност тримата полицаи, замесени в случая. Те щяха да носят отговорност за смъртта на един човек, ако истината излезеше наяве. Франк или Суийт Пий, или Хари — искрено се молеше да не е Хари — някой от тях бе решил, че е дошло време да му запуши устата, за да е съвсем сигурен, че истината никога няма да изплува, да отстрани единствения свидетел, Дан. За зла участ през онази фатална вечер Даяна бе карала неговия пикап.

Той спря пред бензиновата колонка и излезе да напълни резервоара. Боб приближи бавно, достолепният вид на сивата му коса и брада подчертано контрастираше със силния дъх на алкохол, който се носеше от устата му. Той бе влязъл отново в пиански период. Бензинът бълбукаше в огромния резервоар на пикапа.

— Здравсти, Дан — обади се Боб, — върна ли се?

— Да.

— Къде беше?

— Във Филадельфия, на гости.

— Хм-м — Боб го изгледа и леко се залюля на краката си. —

Чувам, че в ранчото имат доста работа.

Този човек знаеше всичко.

— Наистина ли?

— Сигурно много ще се радват, че си се върнал.

— Ъ-хъ.

— Видях преди малко, че Дъч се е запътил нагоре по пътя — осведоми го Боб.

Дан стисна челюст.

— Е, разбира се, би могъл да отива към Ханс Пийк или някъде другаде в тази посока — добави Боб.

— Да, може — отвърна Дан. Той с нетърпение чакаше да се напълни резервоарът.

Когато излезе от бензиностанцията, Дан силно форсира мотора, рязко завъртя волана и разхвърли чакъл с гумите. Дъч Радовски. Пайпър. Хари Тегмайер. Франк и Суийт Пий. Даяна. Всички те бяха свързани в една малка грозна драма, чийто постановчик бе той.

Защо още когато стана инцидентът с Джой Уошингтън, Дан не провокира намесата на военното следствие. Ако беше настоял, ако беше заплашил, че ще направи разкрития пред пресата. Нещата щяха да са мъчителни, но всичко щеше да е вече в миналото. Вместо това, той, като добро ченге, като брат, отиде с обвиненията си срещу Хари, Франк и Суийт Пий при Макмъри и историята бе потулена, братството я погребва и се сплоти в масирана защита. В крайна сметка, какво толкова се бе случило? Престъпник с дългогодишно досие може да е бил пребит от полицията. Е, и? Господ е свидетел, че си го е заслужил, нали? А нямаше доказателства, че някой е извършил нещо нередно. На практика беше извършено псевдоразследване, базиращо се на псевдозаклучението, според което трите ченгета казваха истината — т.е., че са намерили гореспоменатия нарушител, трийсет и две годишен мъж на име Джой Уошингтън пребит и в безсъзнание на пода на въпросния склад. И ако някой случайно изровеше някакви улики за това, че Уошингтън е получил травмите си от тримата детективи, Дан не се съмняваше, че заключението би било почти същото — че те са действали при самозащита.

Не бе имал повече морални сили да настоява, да се бори срещу системата, която го бе направила част от себе си, беше се погрижила за него и го бе възнаградила. Хари — с това би наранил смъртно приятеля си Хари.

Хари бе стоял до него, казваше му, че не бива да обръща внимание, че след време всичко ще се забрави. А когато Дан го попита какво да направи, Хари отвърна, за пръв път със сериозна физиономия на месестото си, зачервено лице:

— Прави каквото чувстваш, че трябва да сториш, Дани-бой.

После се бе появила Даяна.

Точно посред тази ужасна бъркотия. Дан бе заминал на ски в Стиймбоут Спрингз. И в магазина за каубойски ботуши бе срещнал Даяна. Още на третата им среща Даяна му каза:

— Напусни полицията. Защо трябва да стоиш с тези глупаци.

Изглеждаше толкова просто... Дан пресичаше красивата долина на Елк Ривър, която придобиваше кафеникав оттенък под безмилостното юлско слънце. Да, в момента тя изглеждаше прашна и изпепелена от слънцето. Явно не беше валяло. Беше заложил на бита карта и сега трябваше да купува сено.

Някак си това, че срещна Даяна, направи нещата твърде лесни. Тъй добре си спомняше деня, в който се обади, за да ѝ съобщи, че е напуснал службата. Тя изпадна в екстаз, очевидно, че не бе направил грешка. Тогава я помоли да се ожени за него — по телефона — и тя се разплака. Сега се питаше, както често се бе питал през последните десет дни: щяха ли отношенията им с Даяна да се развият толкова бързо, ако тогава той не трябваше да се оправя с кошмарната история, свързана с Джой Уошингтън? Ако беше почакал и бе останал на работа, щеше ли тя да е жива днес?

Дан потърка с ръка тъмната четина по лицето си. Нямаше смисъл да задава въпроси, които не получават отговор. Беше твърде късно.

Когато минаваше под арката, която гордо обявяваше влизането в „Елк Ривър Ранч“, в съзнанието му изникна образът на Пайпър Хилийърд. Сигурно е горе в плевнята, тъй че можеше веднага да се отърве от нея. Да я отпрати, защото скоро щеше да се случи нещо — беше сигурен, тъй като сам бе предизвикал противниците си.

Странно, но Дан не обърна особено внимание на Пайпър, когато я видя за пръв път. Да, беше чувал за нея от Даяна. Пайпър това, Пайпър онова. Високо, дългокрако момиче, с дълбоки тъмнокафяви очи и буйна червеникава коса. Не му бе направила кой знае какво впечатление. Но после, на сватбата, Даяна го изпрати да поговори с нея, защото знаеше, че най-добрата ѝ приятелка страда и не се весели като останалите. И тогава почувства нещо, някакво примитивно чувство, някаква топлина, която сякаш разтопи слабините му. Каза ѝ нещо глупаво, безсмислено, но очите им се срещнаха, и независимо от нейната враждебност, той усети това чувство дълбоко в себе си. Ако някой този ден бе дошъл при Дан и бе поискал да определи това внезапно, неспокойно чувство, което го бе привлякло към най-добрата приятелка на жена му, той за нищо на света не би могъл да го обясни с думи. То просто и най-неочаквано се бе случило.

Дан си спомни този епизод, докато шофираше. Беше мислил за тази случка дори, когато той и Даяна пътуваха в самолета, за да

прекарат медения си месец. Опитваше се да си внуши, че е пил твърде много шампанско, че това е причината. И още — че за пръв път вижда Пайпър, издокарана в тази розова рокля. Глупави обяснения, но тогава му бяха помогнали. После тя бе заминала на другия край на света — в Нова Зеландия. Далеч от очите — далеч от сърцето. Той се посвети на своята разпалваща се любов към Даяна и на новия си живот. Много се бе постарал да забрави, че някога е бил част от елита, криминален инспектор в полицията на големия град. Опитваше се да забрави, че през живота си не бе мечтал за друго, освен да бъде ченге. Слушаше жена си да чете на глас писмата на Пайпър от Нова Зеландия и почтено си я спомняше като една много хубава млада жена, най-добрата приятелка на съпругата му.

Пайпър Хилиърд се харесваше на много мъже. Това не значеше, че обича Даяна по-малко. А и бе сигурен, че жена му е щастлива с него. Но, по дяволите, тъй набързо бяха скочили в брачното ложе — Дан, в отчаяния стремеж да започне живота си отново, а Даяна, толкова импулсивна по природа. Трябваше да не бърза толкова тогава, казваше си. Смъртта ѝ тежеше върху неговата съвест.

Той премина дългата входна алея на ранчото. Макар да избягваше дупките, големият празен автомобил шумно подскачаше. Пайпър сигурно бе там по това време на деня. Тя не го очакваше.

И той не бе очаквал пристигането ѝ през онази майска утрин. Беше се появила неочаквано, все още враждебна, обвиняваше го за смъртта на Даяна. Прочете това в очите ѝ, усети го в тона, с който му говореше. Беше изгубила най-добрата си приятелка заради него. Пайпър бе наранена, ядосана, възмутена, че той е жив и здрав, а Даяна бе мъртва. Не я обвини тогава. И макар да не бе очаквал някога пак да я види, същото разтапящо чувство го бе завладяло и разтърсило, когато я видя на прага — висока, обута в тесни дънки и червена тениска, с буйната рижа коса. Беше я срещал само два пъти в живота си, а тя му изглеждаше тъй позната, сякаш виждаше собственото си лице в огледалото. Мястото ѝ беше в ранчото.

В началото бе забелязал само красотата и гнева ѝ, но след като поработи с нея през последните няколко месеца, откри, че под повърхността си Пайпър крие много по-важни неща. Тя бе жена, която приема нещата дълбоко, вълнува се, която носи в душата си вродено чувство за добро и зло. Имаше буен темперамент, прозрачна като

стъкло, неспособна да крие чувствата си. Той бе започнал да наблюдава с удоволствие как всичките й чувства се отразяват върху лицето, като слънчев лъч, който гони сенките по повърхността на океана. Може би затова с такава наслада я измъчваше, само за да предизвика тази емоционална реакция. Беше сглупил, обаче, когато я заяде за Радовски. Какво беше казал? Нещо като, „Убеден съм, че вие с Радовски ще си намерите занимание.“

Внезапно той удари с длан по волана. Никога нямаше да й позволи да се досети каква е истината — че прекалено много държи на нея. Много по-добре да я остави да го ненавижда, да се съмнява в него — при всички положения беше по-добре. Освен това, тя скоро щеше да е далеч, да напусне ранчото, да отиде на безопасно място. Повече няма да позволи заради него да пострада невинен човек.

Паркира пред къщата. Джипът на Пайпър беше там, спрян на обичайното си място до плевнята. А до него се мъдреше познатият блейзър. Точно туй му трябваше. Излезе от колата, издърпа пътната чанта от седалката и реши направо да влезе вътре. Остави, каза си той и стисна челюст, не се занимавай.

Беше стигнал до горното стъпало, когато чу името си. Спря, пое си дъх и пусна чантата.

— Бурн! — викаше Дъч. — Ей, ти, на теб говоря!

Гърбът му се скова, като чу наглия тон на ченгето. Познаваше го добре, сам го бе използвал често. Как да допусне такъв идиот като Радовски да му подвиква с тоя глас...

— Бурн! — звукът приближаваше.

Дан се обърна бавно. Шерифът, нагизден в униформата си, с кожен кобур и колан, каубойски ботуши, револвер стетсън и всичко останало. Радовски бе сложил ръце на кръста, разкрачен, ехидно захилен.

— Искаш ли нещо? — попита Дан с неутрален тон. Пайпър стоеше до плевнята, също с ръце на хълбоците, дългите й крака обути в износените кожени ботуши, които използваше за езда. Беше вдигнала косата си заради горещината, стиснатите й устни придаваха мрачно изражение на лицето. Беше красива и гневна.

— Да, искам нещо — отвърна Дъч.

Бавно, предизвикателно, Дан свали слънчевите очила и се вгледа в шерифа.

— Е?

— Изникнаха някои въпроси, Бурн, относно местонахождението ти през вечерта, в която умря твоята съпруга — рече Дъч сухо.

Дан прониза с поглед Пайпър. Какво пък е направила сега? Да я вземат мътните! Той се усмихна студено, не загуби самообладание, и видя как тя отвърна на погледа му от другия край на двора. Няма да се откаже, не и Пайпър. Тя искаше да отмъсти за Даяна и пред нищо нямаше да се спре. Проблемът бе в това, че Дан искаше същото, само че двамата работеха в противоположни посоки и си пречеа.

— Ей, приятел, на теб говоря — изръмжа Дъч. Дан го изглежда бавно и презрително.

— Имам ли нужда от алиби? — попита накрая.

— Никой не те обвинява в нищо, Бурн, поне засега не. Само няколко въпроса.

Дан премести поглед от Дъч върху Пайпър, която най-после бе дошла при тях, и не можа да не си представи картината — Пайпър в грамадните ръце на този мъж. Голите й дълги крака, силните ръце, оплетени в месестите му тела. Вътрешно побесня, но опита да се овладее.

— Е, къде беше онази вечер? — не се отказваше Дъч.

— Всичко е записано в архивите, шерифе — отвърна Дан. — Защо не идеш да ги прочетеш? Ако има заведено дело, направи нещо, ако пък няма, измитай се от моята собственост.

Радовски се усмихна ехидно.

— Разбира се, няма проблеми. Само си помислих, че би искал да дадеш доброволни сведения — той замълча и усмивката му се разтегли. — О, между другото, твоето приятелче Луис е в затвора. Ще поседи зад решетките, докато се докаже, че пребиваването му в страната е законно.

Сякаш пожар от нажежена до бяло светлина избухна в главата на Дан. Още като пристъпи към Дъч, забеляза реакцията на Пайпър — шокираното изражение на лицето й, несъзнателното движение, което направи. Дан заслиза по стълбите към едрия рус мъжага.

— Освободи го, Радовски — изръмжа той, — иначе ще пусна подире ти всички щатски агенции.

Дъч сви рамене.

— Ще видим — каза той, запътен към блейзъра. Докосна стетсът си с пръсти, за да поздрави Пайпър, и влезе в колата. — Ще се видим, малката — обърна се той към Пайпър и потегли.

Дан запази контрол само до мига, когато блейзърът изчезна от погледа му. След това се обърна към Пайпър, готов да ѝ закреши, да я разтърси, да я привлече в прегръдката си.

— Казах ти — рече той през стиснати зъби и с глас, сподавен от гняв, — казах ти да не се вреш в моите работи.

Пайпър очевидно се уплаши, но не го показа.

— Не мога да стоя настрана, Дан. Трябва да разбера какво се е случило с Даяна — отвърна тя, като явно се стараеше да поддържа хладнокръвен тон. Но все пак гласът ѝ трепереше.

Каква малка глупачка! Как да ѝ каже? Беше заложил капан и нищо чудно вече да са по петите му, а те са професионалисти.

А тя — изпъчила гърди с глупашка смелост, застанала, по дяволите, точно на фронтовата линия. Какво може да ѝ каже? Да ѝ обясни?

— Съжалявам за Луис — рече тя тогава, — не знаех, наистина не знаех.

— Не се безпокой за Луис сега. Аз ще се оправя с това — отвърна той.

Тя прехапа устни.

— Е — добави Пайпър, — добре че се върна. Има някои неща, за които искам...

Дан се засмя отсечено.

— Не разбираш ли? — каза ѝ той и знаеше, че ако не го направи сега, после може да съжалява.

— Какво да разбирам?

— Искам да се махнеш от ранчото. Хайде, измитай се оттук, момиче. Чупка.

Тя се вкамени.

— Какво?

Дан се беше втренчил безмилостно в нея, страхуваше се да не се размекне.

— Хайде, госпожичке, размърдай си задника, върви.

Тя го гледаше невярващо.

— Не, ти не би посмял, не можеш...

— Да, мога. Искам веднага да се махнеш от това ранчо. Ако някога те видя пак тук, аз лично ще те придружа до вратата. Няма да бъде приятно.

Той се насили да остане, за да може да я наблюдава. Беше бясна. Отвори уста, за да каже нещо, после я затвори. Веждите ѝ се събраха, очите пускаха искри, ръцете се свиха в юмрук.

— Върви по дяволите, Дан Бурн! — рече тя прегракнало.

— Хайде, събери си нещата и тръгвай!

— Какво ще правиш с конете, глупак такъв? — разкрещя се тя.
— Кой ще ги обучава?

— Това не е твой проблем.

— Боже, какъв — какъв глупак! — заекна тя. — Ти си луд! Не разбираш ли какво правиш?

— Хайде, Пайпър, иди си мирно и тихо. Не съм в настроение да споря.

Тя се завъртя кръгом и пое към плевнята, очевидно да събира багажа си. Дан остана неподвижен до пикала, загледан след нея, очаквайки я да се появи отново. Ако не излезе до една минута, ако отново не му се подчини, ще трябва да я изхвърли с груба сила, нещо, което го отблъскваше. Ако тя...

Но Пайпър се върна разярена и натрупа безразборно вещите си в отворения джип. Хвърли му убийствен поглед и се тръшна на предната седалка. Дан продължаваше да стои пред стълбите неподвижен и неумолим — наблюдаваше я как яростно обръща колата, хвърляйки чакъл изпод гумите. Продължи да гледа докато джипът се отдалечи по алеята сред облак от прах. Не свали погледа си, докато колата не се превърна в малка точица на магистралата и не изчезна зад завоя. Тогава той се раздвижи. Както стоеше до пикапа, рязко се обърна и стовари юмрук по вратата му, само един удар, но с все сила.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Има мигове, в които всяко момиче, независимо от положените усилия, не се чувства привлекателна. Точно в такова състояние се намираше сега Пайпър и вината беше у Дан. Изхвърли я! Той я изхвърли. Беше застанала пред огледалото в банята и се опитваше да сплете косите си във френска плитка — припомни си случилото се и стомахът ѝ се сви. Изхвърлиха я.

Беше сама вкъщи. Реши да се докара в каубойски стил, да излезе сама, може би щеше да срещне приятели и да се позабавлява.

Щом се върна, отиде в къщата на родителите си и се потопи в горещите сапунени мехури на огромната майчина вана с декоративни крака. Обу най-тесните секси дънки, които имаше и любимата си лятна синя каубойска риза — много женствена, бродирана, с подплънки на раменете. Най-хубавият кожен колан и елегантните каубойски ботуши от змийска кожа допълваха тоалета ѝ. От раменете надолу изглеждаше страхотно; ала нагоре... Лицето ѝ издаваше цялото разочарование и ярост, които изпитваше. Сега косата ѝ... Отказа се да я сплита, пусна я и я разстла по раменете. Пайпър грабна чантата и се запъти към отключения джип. Пъхна ключа в таблото и си каза, че тази вечер ще се забавлява, независимо от всичко.

Но... къде да иде? Къде ли ходеха старите ѝ приятели?

Отби се на две места, но те бяха претърпкани с туристи. Не видя нито един познат, дори барманите бяха нови. Върна се в колата и реши, че само едно заведение заслужава внимание — кръчмата „Дървения папагал“ в Кларк, на двайсетина километра оттук. Е, хубаво, шофирането ще ѝ се отрази добре, ще я поразсее, може би дори ще успее да се усмихне на някои стари познати в малкото планинско селце. Единственият проблем бе, че ще трябва да прекоси долината, в която се намираше ранчото на Даяна — ранчото на Дан, с горчивина се поправи тя. Ще кара напред, без дори да обърне глава.

Пайпър бавно премина през Завоя на шестата миля и очите ѝ непрекъснато се връщаха на мястото, където колата на Даяна бе

изхвърчала от пътя. Тя въздъхна шумно и продължи, както винаги, нагоре през долината, но този път подмина ранчото.

Кларк, градчето, в което живееха няколко десетки семейства, бе разположено покрай широкия завой на пътя. Отвъд него започваха множеството къмпинги, любимо място за пренощуване на почитатели на природата, планинари, та дори на някои притежатели на лодки, които излизаха в езерото Стиймбоут, точно под Ханс Пийк. Да, Кларк беше славно местенце, тук-там разпръснати дървени бараки, странноприемница, магазин за велосипеди под наем, бар и няколко допотопни планински къщи. Не беше кой знае какво, но Пайпър се надяваше да срещне в бара свои познати.

Изненада се обаче от присъствието на Дъч. В неработно време, като никога без униформа, Дъч стана от масата си и се запъти към нея.

— Пайпър, хайде, ела при нас. Ау-у, ако и това не е изненада!

— Дъч, аз... — започна тя, после се отказа. С него наистина бяха двама стари другари, които бяха завършили гимназията една година преди тях — Джон Хамън и Джуди Кейзър. — Е, добре, но ще пийна само едно питие с вас.

— Бира? — попита Дъч и се запъти към бара до джубокса.

— Да, светла. Или каквото и да е там... — и му натика няколко долара, въпреки протестите.

Радваше се да види пак Джуди и Джон. Пайпър с изненада установи, че всъщност не беше срещала съученици от сватбата на Даяна. Седяха на масата в малкото уютно помещение на дървената барака под неоновата реклама за бира, чието премигване се отразяваше в прозореца, и разговаряха за Нова Зеландия и живота на Пайпър там. После темата скочи върху ските и ездата, спомниха си добрите стари ученически години.

Дойде време Джуди и Джон да си ходят.

— Е — рече Дъч, след като те си тръгнаха, — не си ли довольна, че излезе тази вечер?

Пайпър отпи от бутилката пред себе си.

— Така е. Може би напоследък бях прекалено отдадена на работата си — но не му призна, че са я уволнили. Тя вдигна очи и срещна погледа му. — Между другото, пусна ли Луис от затвора? Дъч, това наистина далеч надхвърля служебните ти задължения.

Дъч поклати глава и се облегна назад, като пъхна палци в гайките на колана си.

— Луис е на свобода — отвърна той. — Трябваше да го пусна. Тази гадина Бурн насъска срещу мен Американския съюз за граждански права.

— АСГП? — преди да се усети, на устните на Пайпър цъфна иронична усмивка.

— Не е смешно — каза Дъч.

— Е, забавно е, ако човек погледне от смешната му страна.

След това, без да иска, започна да анализира в главата си Дъч не като дългогодишен приятел, или пък като старо гадже, а като човешко същество, като мъж. Беше твърде млад за службата, която заемаше, може би след време щеше да посмекчи реакциите си. Той не беше лош човек и сигурно някой ден щеше да стане чудесен съпруг за някого. Но не за нея. Сега разбра, че е прекалено независима, за да свикне с мъж, който иска да я заключи и да скрие ключа. Нямаше лесно да намери мъж, какъвто търсеше — силен мъж, достатъчно самоуверен, за да си позволи да приеме жената като равна на него.

Погледна Дъч, после сведе поглед върху скръстените си ръце и в този миг я осени една безумна идея. Дан Бурн беше такъв мъж. Независимо от ужасните му недостатъци, от страшните неща, които подозираше за него, той беше мъж, който би оставил една жена да върви, където поиска, и после би я чакал, за да я посрещне.

Сви юмруци и кокалчетата ѝ побеляха. Какво ѝ трябваше да мисли за него? Тя го ненавиждаше, мразеше го. Дори да притежаваше някое качество, което компенсира останалото, какво от това?

— Тъй — обади се Дъч, — искаш ли да ми разкажеш сега?

— За какво? — Пайпър вдигна очи.

— За ключката, дето чух.

— Каква е тя?

— Че Бурн те уволнил.

— О, кой ти каза това? — стегна се Пайпър.

— Имам си източници, малката. Не може да се случи нещо в добрата стара Раут Каунти и аз да не узная рано или късно. Трябва да знаеш туй.

— Не се безпокой, зная го — отговори тя. — Е, ние с Дан просто не можем да мелим заед...

Изведнъж усети, че очите на Дъч се втренчиха в нещо над рамото ѝ. Тя се завъртя на стола си.

— Говорим за дявола... — рече Дъч и се захили.

Тогава Пайпър го видя — беше Дан. Бързо се извъртя обратно.

— Да го вземат мътните! — изруга тя и отпи от бирата си. Какво, за Бога, правеше той тук?

Усмивката на Дъч продължаваше да стои на лицето му. Хилеше се, сякаш криеше нещо много тайно. Мина ѝ през ум, че сигурно чака Дан да го забележи, да го види заедно с Пайпър. О, Господи!

Малко по малко Пайпър успя да се измести тъй, че да вижда бара. Обслужваше Стийв Алтмън. Той наливаше питиетата, а Кевин и Айрис Кариди, двама местни, които държаха бензиностанцията горе при езерото, седяха на високите столчета, пиянски доближили глави над бара. До тях бе Били Динсмор, правеше се на каубой и работеше в едно ранчо. И след него, вдигнал крак върху металната пръчка на бара, с чаша в ръка, безгрижен и докаран по градски в чиста риза в пастелен тон с плисиран нагръдник, седеше Дан.

Пайпър побесня. Богатият вдовец, помисли си тя. Дойде ѝ наум, че сигурно прави това всяка вечер.

Дан отметна глава и се засмя на някаква шега, на нещо, което Били разказваше на групичката. Пайпър изскърца със зъби. После Лоръл Лий, една от сервитьорките, приближи до тях и сложи едната си ръка върху рамото на Били, а другата — върху Дан.

— Дали са близки? — рече Дъч.

— Откъде мога да знам — сопна се Пайпър.

— Няма какво, забавлява се момчето — не можа да се сдържи Дъч.

— Я млъквай, Дъч! — отсече тя.

— Ти все разправяше, че не се интересува от мъже, Пайпър, ама сега гледаш, като че ли...

— Дъч!

— Добре, добре.

Ала в думите му имаше истина и тя го знаеше. За последен път изгледа Дан и се опита да мисли за друго. Образът на безгрижен бохем, който сега виждаше в бара, бе причина за тази реакция. Всичките му жалби колко трудно му било да управлява ранчото... Как ядеше студено месо от консервата, изтощен, готов да се тръшне в леглото и да

потъне в мъртвешки сън... Приказките, дето не можел да понесе да гледа снимките на Даяна, затуй избягвал да влиза в кабинета.

— О, Божичко — разнесе се пискливият кикот на Лоръл Лий.

Пайпър видя как Дан вади банкноти от джоба си, подхвърля ги на бара и поръчва за всички по питие. С парите на Даяна, помисли си тя.

Стана от масата.

— Пайпър — започна Дъч, — какво си наумила...

Но Пайпър вече бе на половината път до бара. Потупа Дан по рамото. Лоръл Лий зърна физиономията ѝ и се омете.

— Пайпър? — Дан се извърна наполовина към нея и върху лицето му се изписа досада. — Значи наистина това там си била ти с приятеля си.

— Няма значение — отсече тя.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Можеш да ми кажеш, за какъв, по дяволите, се мислиш, Дан Бурн.

— Това пък какво значи?

— Знаеш много добре какво искам да кажа. Разполагаш се тук, безгрижен като птичка, а всички знаем каква е истината. Мислиш си, че ти се е разминало с Даяна... Но, казвам ти, господинчо, ако законът не те накаже, ще го сторя аз!

— Пайпър — гласът му внезапно стана нисък и заплашителен, — не тук. Не сега.

— О, тъй ли? Боиш се да не би всички да узнаят това, което знам аз? Че си изгонил Даяна от къщата същата вечер, в която...

Той сграбчи ръката ѝ.

— Стига вече. Говоря ти сериозно, Пайпър — нещо в тона му, тъй студен, спокоен и натъртен, я накара да спре. — Добре — продължи той тихо, — ще ти кажа едно-две неща за твое добро. Но не тук, — той се огледа и пусна ръката ѝ.

— Слушай — започна Пайпър.

— Разбира се — прекъсна я Дан, вперил сините си очи в нея, — ако те е страх да тръгнеш с мен...

Тя реагира моментално, думите се сипеха една връз друга:

— Тръгвам, където кажеш, Дан Бурн. Не ме е страх от теб.

— Хайде, тогава — Дан изпи на една глътка остатъка от питието си. После я хвана за лакътя и я поведе към вратата, като мина край Били, Кевин и Айрис.

— Чантата ми — промълви тя, идвайки на себе си, но изведнаж там се появи Дъч и се вкопчи в другата ѝ ръка.

— Чакай, Дъч, какво правиш?

— Мълчи, Пайпър — каза той и очите му пронизаха Дан.

Тя се вгледа в Дъч изненадана.

— Чуй ме, това е лудост. Пусни ме, Дъч.

Той я стисна по-силно. Войната бе обявена, Дъч и Дан я дърпаха в различни посоки. Тогава нещо в нея избухна, тя се дръпна и се освободи, страните ѝ поруменияха.

— Ще изляза оттук с Дан — заяви тя на Дъч с леден глас. — Това е важно, Дъч, трябва...

Но той не я чуваше.

— Тя е моя — обърна се към Дан — и никой не може да си тръгне с нея, освен мен.

И Дан, хладнокръвен и разсъдлив каза:

— Бих казал, че това зависи от Пайпър, Радовски.

— Тя е с мен — изръмжа Дъч.

Дан само сви рамене.

— Смятам, че тя заяви недвусмислено решението си.

— Ще спрете ли и двамата — започна Пайпър, но Дъч направи крачка към Дан и я избута настрани.

— Ти, копеле — нахвърли се той върху него, — вече нямаш място в тази област.

Другият вирна предизвикателно брадичка и Пайпър направо усети съскащите електрически вълни, които прорязваха натежалото пространство между тях.

— Моля те — прошепна тя на Дъч, — не прави това. Дан е прав. Аз вземам собствените си решения. На мен се сърди, не си го изкарвай на него — тя се стегна и с възможно най-голямо достойнство прекоси притихналия салон, за да вземе чантата си. Молеше се на Бога Дъч да не прави повече сцени — тя щеше да излезе с Дан и да чуе „нещата“, които имаше да ѝ казва. — Добре, готова съм — обърна се към Дан, когато се върна, — да вървим.

Но двамата мъже все още стояха гърди в гърди.

— Ако направиш това — каза Дъч, — край. Не се познаваме вече.

— Дъч — започна тя, — моля те...

— Сериозно. Ако тръгнеш с този тук, и двамата можете направо да се измитате от Раут Каунти.

Пайпър прехвърли поглед върху Дан, но той изобщо не реагираше на гръмките закани на шерифа. Изражението на лицето му бе спокойно, едва ли не весело, сякаш бе срещал такъв тип хора прекалено често в живота си.

Вероятно и Дъч го усети, защото отстъпи и напрежението в стаята леко спадна. Сдържала дъха си твърде дълго, сега Пайпър пое въздух.

— Махай се — прегракнало отсече Дъч, разцепвайки с ръка пространството.

— Да — отвърна Дан, — тъй да бъде, Радовски. Но запомни думите ми, приятелче — не аз, а ти ще бъдеш принуден да се изметеш оттук. Ще се погрижа за това лично.

После, възползвайки се от моментното затишие, той хвана Пайпър за ръката и проби път до вратата. Отвори я с трясък и свежият планински въздух приятно удари в лицето ѝ.

Тя се добра до парапета, който опасваше предната веранда и се вкопчи в него, наведе се напред. Стомахът ѝ се бе свил на топка.

— Полудял е — прошепна тя, — напълно е откачил.

Дан приближи откъм гърба ѝ.

— Да, така е — отвърна той, — властта може да направи това с човек. Слушай, давай да се махаме оттук, да тръгваме за ранчото. Не е хубаво мястото, много е открито. Идваш ли?

— Какво? — изгледа го Пайпър неразбиращо, но по-късно думите му придобиха съвсем ясен смисъл.

Тя тръгна по криволичещото шосе с джипа си след белия пикап на Дан. За да слязат в „Елк Ривър Ранч“, трябваше да карат около осем мили по тесния планински път. Следваше го на доста голямо разстояние — от нощните сенки край тях можеше да изскочи някое диво животно и да принуди Дан изведнъж да спре. Но тя не мислеше за дивеча сега, не мислеше дори за налудничавите заплахи на Дъч — ще се оправя по-късно с тях. Мислеше си за „нещата“, които Дан щеше да ѝ каже. Всичко беше тъй тайнствено, почти абсурдно. Какво ли

щеше да ѝ обясни — че зад сдържаната си фасада Даяна е била лунатичка? Че в онази фатална нощ е избягала при любовник или нещо такова? Как ли смяташе да ѝ представи странната злополука на жена си?

Караше по завоя, следвайки стоповете на пикапа и се питаше дали не е постъпила като глупачка. Ще бъде сама с Дан в ранчото. Той би могъл да направи каквото си поиска. Друга една „злополука“. И нищо чудно, ако е достатъчно хитър, обществеността да се хване. Естествено. Всички бяха видели, че Пайпър напусна заведението развълнувана тази вечер. Дан трябваше просто да каже, че се е опитал да я накара да пътува с него, но тя се е заинатила, била е раздразнена, и, о, Боже, всички знаеха, че нищо не е в състояние да разколебае Пайпър Хилиърд, когато си науми нещо. Дан би могъл да го изиграе. Тя беше пречка за бъдещото му щастие и богатство, защото му бе казала и показала по всякакъв начин, че няма да миряса, докато истината не излезе наяве.

Лесно можеше да го направи. Можеше да я убие.

Тя обаче знаеше, дълбоко в себе си беше убедена, че Дан Бурн не би я пипнал с пръст. Но щом е неспособен да нарани нея, как би могъл да нарани Даяна?

Ако бе имала време да поразмисли, Пайпър щеше да се сети, че цяло лято не бе имало буря и това, което чу тогава, не можеше да бъде екът на гръмотевица. Когато пикапът на Дан пред нея изведнаж зави рязко, единствената ѝ реакция бе да натисне веднага спирачка и с безумен ужас да наблюдава как едното колело на пикапа влиза в канавката и хлътва извън пътя.

Всичко стана бързо и неочаквано, макар събитията през следващите минути да ѝ се сториха безкрайно дълги. Натисна спирачката докрай и джипът силно се разтресе, преди да спре само на метър-два от мястото, където Дан бе загубил контрол. Изскочи от колата и започна да тича като в някакъв кошмар. Краката ѝ тежаха като олово, а сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Подхлъзна се, падна в канавката, изправи се. Тичаше.

Ето, там! — крещеше съзнанието ѝ. Пикапът, обърнат на една страна, колелата му още се въртяха във въздуха. Освен тях обаче, всичко останало бе мъртвешки неподвижно. Ни клонче помръдваше,

нито животното се обаждаше. Абсолютно никакъв звук — само трополенето на свличащия се отгоре чакъл.

— Дан — едва отрони тя през пресъхналите си устни. — Дан!

В тъмното се препъна в една скала и едва не полетя върху пикапа. Сви я ужасен, неописуем страх — беше мъртъв. Сигурно беше мъртъв!

Успя да отвори шофьорската врата, макар че беше смачкана, и трябваше да я подпира с крак във вертикално положение, тъй като пикапът бе полегнал на една страна.

Отвътре не идваше никакъв звук. Едва го различаваше в тъмното — само контурите. Главата му отпусната върху кормилото, тялото превито връз предпазния колан.

— Дан — рече тя със сподавен шепот. — Дан, чуваш ли ме?

Мъртва тишина.

— Дан! — тя сложи разтреперана ръка върху рамото му — никога не бе докосвала мъртвец... — Дан, о, Господи, Дан, събуди се!

Пайпър загуби всякаква представа за времето. Слава Богу, накрая от гърдите му се изтръгна стон и главата му се раздвижи, опитваше се сякаш да я повдигне.

Някакво диво, необяснимо чувство заля цялото й същество.

— Дан — промълви тя през сълзи, — о, Дан, събуди се, моля те, събуди се!

Той изстена, опита се да каже нещо.

— Хайде — рече тя настойчиво и попипа главата му, като я отмести внимателно от кормилото. По пръстите си усети гореща лепкава кръв. Защо няма фенерче... Жабката, може би там ще намери...

Много внимателно успя да се протегне през него и да я отвори. Изсипаха се всякакви неща — дори фенерче. Запали го и внимателно се отдръпна. Насочи лъч светлина към дълбоката рана над веждата, от която обилно се стичаше кръв — върху очите и страните му, по цялата предна част на ризата. Толкова много кръв... Но пък раните по главата винаги кървяха много. Ще се оправи. Може би няколко шева, няколко дни почивка заради леко мозъчно сътресение. Ами ако има счупени кости, уплаши се тя и плъзна светлината по крайниците му. О, Господи!

— Дан — каза Пайпър, — ще трябва да те закарам в болница. Можеш ли да се движиш?

— Ще се оправя — промърмори той, — всичко ще е наред.

Цели десет минути ѝ трябваша да го изкара от пикапа и да го сложи на земята. В пикапа намери някакъв парцал и го притисна към раната на слепоочието. Знаеше, че е много мръсен, но реши, че е по-добре да спре кръвта, отколкото да се безпокои за това. Покатери се обратно по каменистия склон и се опита да спре една минаваща кола, но шофьорът продължи, очевидно не я бе забелязал. Почака още няколко минути, но не мина никаква кола. Пътят не беше оживен, а освен това ставаше твърде късно. Върна се отново при Дан, страхуваше се да го остави сам.

— Сами сме — каза тя и коленичи до него. — Мислиш ли, че ще издържиш?

— Да — отвърна той, но когато се изправи, залитна и тя го подхвана през раменете, настоявайки да се отпусне върху нея.

Най-трудното бе да го изкачи по скалистия склон. Макар разстоянието да бе само няколко метра, чакълът непрекъснато се ронеше под краката им и тя страшно се боеше да не би Дан да падне и да се нарани повече.

— Дръж се — повтаряше тя. — Отпусни се върху мен.

Беше тежък. Макар и не много висок, Дан бе само мускули, затова тежеше повече, отколкото би помислил човек. Пайпър поемаше дълбоко въздух и устояваше на товара, като през цялото време се чудеше какво би станало, ако не издържи. Но се справи и някак си се добраха до джипа.

— Съжалявам — непрекъснато се извиняваше той, — ей сега ще се оправя.

Помогна му да се качи на предната седалка и закопча предпазния му колан.

— Веднага щом стигнем в болницата, ще се почувстваш по-добре — успокояваше го тя.

Но той се възпротиви и махна с ръка.

— Закарай ме вкъщи. Никаква болница.

— Дан...

— Никаква болница.

Тя се настани на шофьорското място и го изглежда.

— Слушай... — започна.

— Добре съм, тръгвай направо за ранчото — каза ѝ той. — Трябва да се махнем от това шосе, Пайпър — обърна се към нея и с изненадваща сила сграбчи коляното ѝ, — моля те. Веднага направи това, което ти казвам.

Тя го гледа още няколко секунди, после включи на първа скорост и потегли по тъмния запустял път.

Дан наистина изглеждаше малко по-добре, когато отвори входната врата на дома му и му помогна да се качи в спалнята. Пайпър не обърна особено внимание на познатата от едно време стая, която Даяна бе преобзавела заради Дан. Отиде право в банята и намери пероксид, антисептичен крем, бинт и лейкопласт. Беше превързвала много животни, но никога — хора. А най-малко си бе представяла, че ще дава медицинска помощ на Дан Бурн.

— Легни — каза тя и нареди принадлежностите на нощната масичка. — По дяволите, още кърви.

— Ще спре.

Той изпълни нарежданията ѝ. Дори ѝ позволи да му помогне — тя вдигна краката му върху лекия юрган и му сложи възглавница под главата.

— Ризата ти е съсипана — каза и докосна незасъхналата рана на слепоочието, като отметна внимателно един черен кичур. Тогава, наведена над него, почувства впития му поглед. Гърдите ѝ буквално опираха в рамото му. Бързо се дръпна и седна на края на леглото. Започна да отваря шишенцата, да приготвя бинт и парченца лейкопласт.

— Мога сам да почистя раната — обади се Дан, без да отмества поглед от нея. — Случвало ми се е и преди.

— Не ставай глупав — отвърна тя и докато отвинтваше капачката на шишето с пероксид, усети, че пръстите ѝ треперят. Това, разбира се, беше последица от изживяното напрежение — последният час ѝ се бе сторил прекалено дълъг. Освен това, почти ѝ се бе наложило да го носи. Естествено, че ще трепери.

— Сега лежи мирно — заръча му Пайпър и се обърна с гръб, хванала между пръстите си напоен тампон памук. — Защо просто не идеш в болницата не мога да си обясня.

Дан лежеше съвсем неподвижно и мълчеше, докато тя почистваше раната и я притискаше, за да спре кръвта. Тази липса на движение и притихналост направо я потискаха. Започна да забелязва странни дреболии: как пръстите ѝ се движат по челото му, как гърдите му се повдигат и отпускат под опръскания с кръв плисиран нагръдник на ризата, как пулсират собствените ѝ гърди. Усещаше и всички миризми в стаята: медната жилка в аромата на засъхналата кръв, одеколонът на Дан, собствената ѝ миризма — смесица от пот и парфюм, който си бе сложила часове преди това.

Докато тя обработваше раната, той не откъсваше поглед от нея. Очите му имаха хипнотично въздействие и тя побърза да приключи. Изправи се и огледа резултата.

— Ще оживееш — каза Пайпър и се зачуди на хапливостта си. Обърна му гръб. — Ще ти донеса чиста риза и кърпа — добави тя и разтвори плъзгащите се врати на гардероба му. Съзнаваше, че се държи необичайно, цялото ѝ същество вибрираше от напрежение и за първи път в живота си усещаше, че напълно е загубила контрол над себе си.

— Ето — подаде му чиста риза, — сега ще донеса пешкир.

Докато изцеждаше мократа кърпа, зърна отражението си в огледалото. Очите ѝ блестяха като прожектори, тъмни и влажни, по загорялата кожа на лицето ѝ бе избила червенина. Косата представляваше необуздана маса от къдрички и кичурчета.

Когато Пайпър се върна в спалнята, Дан седеше на края на леглото. Беше съблякъл мръсната риза и наведен я стискаше между коленете си. Тя я пое внимателно и се запъти към коша с мръсно пране.

— Смятам, че наистина трябва да идеш на лекар — настоя Пайпър, като се върна и се загледа в тъмнокосата глава, в масивните рамене. — Дан...

— Ще се оправя — отвърна той. — След час-два ще бъда наред.

Той вдигна глава и опита да се усмихне, изражението му беше искрено. Сърцето ѝ се обърна и подскочи, после отново пое нормалния си ритъм.

Успя някак да му помогне да измие засъхналата кръв по лицето и гърдите. Докосваше тялото му тъй, както не бе мечтала, не бе и

помисляла дори. Главата ѝ се замая и тя започна да се чуди дали мозъчното сътресение не е заразително.

Помогна му да облече чиста жълта риза, отдръпна се и го загледа как се бори с копчетата. Накрая приближи и сама го закопча.

И докато пръстите ѝ работеха чевръсто, цялото ѝ същество се разкъсваше от необуздани, противоречиви и забранени чувства. Усещаше върху дланите си горещия му дъх, стягането на мускулите под тъканта. Нито тя, нито той проговори. Но Пайпър знаеше, че той усеща как тя губи контрол, как потъва в бездънно море от нови чувства. О, да, той улавяше неудобството ѝ, но не казваше нищо. Изведнъж се почувства засрамена до мозъка на костите си, гузна, че стои в спалнята на Дан и Даяна и пулсът ѝ препуска при неговата близост. Каква глупачка бе, истинска заслепена глупачка — трябваше да дойде на себе си, той беше врагът, мъжът, който я отблъскваше, мъжът, когото никога не можеше да притежава.

Отпусна ръце и се отдръпна, когато той стана. Дан се извърна леко и гълтайки корема си, разкопча горното копче на дънките, за да напъха вътре ризата. Краката му все още не го държаха и беше блед. Така или иначе, нямаше да умре и тя бе завършила делото си.

— Да се преместим долу — рече той.

— Добре — отвърна тя и сви рамене.

Дан тръгна след нея по стълбите. Отидоха в кухнята, той дръпна плътно завесите и ѝ предложи нещо за пиене. За миг Пайпър се зачуди какво се крие зад действията му, но после се успокои. В края на краищата, той още бе зашеметен.

— Чаша вода — отговори тя, — но аз ще си наляя. Отиде до мивката и подхвърли през рамо: — Е, и защо свърна тъй ненадейно?

— Защо свърнах ли?

— Да — Пайпър сложи двете чаши на масата и издърпа един стол. Дан обаче продължаваше да стои прав. — Какво, диво животно ли беше? Не видях...

— Пайпър — той се вгледа в нея сериозно, — не чу ли?

— Какво да чуя? — после се сети за гръмотевицата. — Да, всъщност чух нещо — каза тя и отпи глътка вода.

Той дълго я гледа, после като че ли взе някакво решение.

— Пайпър — започна мрачно, — ако разгледаш предното стъкло на пикапа, ще видиш дупка.

— Дупка? — повтори тя.

— Точно така. Дупка от куршум.

Без да сваля поглед от нея, Дан вдигна чашата и отпи. Пайпър не можа да реагира, отвърна му само със смутен поглед.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Не можеше да бъде. Сигурно не бе чула добре.

— Дупка от куршум? — повтори тя неразбиращо.

Дан сложи чашата на масата и докосна замислено превръзката на главата си.

— Някой стреля по мен — рече той делово.

— Стреляли са по теб? Кой? — тя си пое дъх. — Защо? — изведнъж се сети. Господи. Бил е Дъч. — Мислиш ли... Дали не е бил...?

— Дъч? — развеселено подхвърли той и сбърчи вежди. — Нито има кураж за това, нито пък знае как.

За миг Пайпър се успокои, после действителността отново я извади от равновесие.

— Тогава кой, Дан? Кой би могъл да стреля по теб?

Дан седеше край тъй познатата кухненска маса. Беше пребледнял, а по страните и врата му имаше капчици засъхнала кръв. Но не беше уплашен, не бе изпаднал в паника. Държанието му беше съвсем сериозно, хладнокръвно, овладяно. Седеше там и разправяше на Пайпър как някой е стрелял по него тъй спокойно, сякаш му се случваше всеки ден. После изведнъж нещо я преряза. Тя осъзна, че този начин на живот наистина е бил негово ежедневие — когато е работел в полицията.

Тя го изгледа и като се опита да звучи също толкова хладнокръвно, каза:

— Каж ми, Дан, кой стреля по теб?

— Смятам, че е по-добре за теб да не...

Но тя се възпротиви:

— О, не, сега вече не можеш да ме държиш настрана — веждите й се сключиха, главата се вирна предизвикателно. Дан заминава неочаквано за Филаделфия, после, едва е прекарал два дни у дома и някой...

— Това е свързано с неприятностите, дето си имал като ченге, нали? Не отричай.

Дан реагира по същия преднамерено спокоен начин, който демонстрираше през цялата вечер.

— Наистина не мисля... — започна той, но спря, бутна стола назад и се изправи. Вгледа се в нея за миг сякаш преценяваше нещо и се запъти към мивката, обърна се гърбом и се облегна на нея със скръстени на гърдите ръце и с кръстосани крака.

— Слушай, ще ме оставиш ли на мира, ако ти кажа?

— Аз...

— Говоря сериозно — предупреди я Дан. — И макар че имаш право да знаеш, заради Даяна, настоявам след това да направиш това, което ти кажа. Съгласна ли си?

Пайпър се притесни. Той смяташе да ѝ довери тайните си. Това е добре, но тя трябваше да си плати за това. Въздъхна.

— Разправяй — рече тя. — Нямам намерение да ти създавам неприятности.

Дан се усмихна тъжно.

— Госпожице, от деня, в който прекрачи прага ми, не си ми докарала друго, освен неприятности.

Пайпър се намръщи.

— Хайде, разправяй — подкани го тя.

Той я изгледа продължително, приковал сините си очи в нея, хладнокръвно, одобрително. Колебаеше се дали може да ѝ довери тези толкова съкровени и тъмни кътчета от своята душа.

Тя издържа на погледа му.

— Кажи ми.

Дан помълча, после леко сви рамене.

— Не е много приятна история — обясни той, сякаш това можеше да я откаже.

Пайпър тръсна глава.

— Не се безпокой, ще издържа.

Той закрачи из кухнята. От време на време потъркваше брадата си, замислено гладеше наболата четина, сякаш се опитваше да намери най-подходящите думи.

Накрая се облегна до вратата и я погледна.

— Всичко започна преди две години, всъщност, може би малко по-рано — погледът му се зарея, обърнат към изминалите месеци, и Дан Бурн се пренесе отново във Филаделфия, в един мразовит дъждовен мартенски ден. — Небето беше сиво — заразправя той — и вятърът фучеше над реката, когато ние с Хари — спомняш си Хари Тегмайер, нали — и още две ченгета, Суийт Пий и Франк, получихме сведения от един информатор, че онзи негодяй, престъпникът Джой Уошингтън, се е сврял в един запустял склад долу при доковете. Повече от месец бяхме по следите му...

Пайпър слушаше и в себе си чувстваше, че някак си, по някакъв странен начин смъртта на Даяна се преплиташе със съдбата на този престъпник и огромния порутен склад в един град, който никога през живота си не беше виждала.

— Франк и Суийт Пий влязоха първи — разказваше Дан, по-скоро изглеждаше, че отново изживява събитията. — После на Хари му хрумна да иде и той, за да види какво става. Не одобрих идеята — продължаваше Дан, — ние трябваше да пазим отвън, да стоим близо до радиостанцията, за всеки случай. Както и да е, Хари влезе, а аз останах при колата. Времето беше отвратително студено, дъжделиво.

Дан отново закрачи из стаята, поставил едната си ръка пред гърдите, а с другата все така поглаждаше потъмнялата от наболи косми брада.

— Изчаках може би десетина минути — продължи той, — после се свързах с управлението и обясних на дежурния какво става. Доложих, че отивам в склада.

Пайпър се въртеше на стола, следеше с поглед движението на потъналия в спомени мъж. Не проронваше дума.

Разказът напредваше бавно, очевидно Дан се опитваше да си спомни подробностите. Веждите под превръзката се мръщеа и образуваха дълбоки бръчки, когато сцените от миналото оживяха в съзнанието му.

— Джой Уошингтън действително беше там — продължи той, — а също и Франк, Суийт Пий и Хари — спря и внезапно се, вгледа в очите й. — Наистина ли искаш да чуеш всичко това?

— Да — прошепна Пайпър.

Той отметна глава и въздъхна дълбоко.

— Добре тогава. Бяха се нахвърлили върху Уошингтън — каза Дан. — Буквално скупчени отгоре му, налагаха го с юмруци и ритници, направо го пребиваха от бой — Дан поклати глава. — Аз се разкрециях и се спуснах към тях, опитах се да ги откъсна от него. За съжаление, бе твърде късно, по дяволите, твърде късно отидох. А Хари... — той пак поклати глава. — Хари просто стоеше там и наблюдаваше как Суийт Пий и Франк размазват Уошингтън. Не правеше нищо, абсолютно нищо, за да ги спре.

— Какво стана после? — тихо попита Пайпър. Дан изсумтя.

— Разтървах ги някак си, дори трябваше да извадя пистолета, за да накарам Суийт Пий да застане с гръб към стената. Беше наистина грозна гледка.

— Продължавай — обади се тя настоятелно, — разкажи ми останалото.

Дан сви рамене, но в движението му личеше напрежение.

— Няма кой знае колко още. Уошингтън беше съвсем „чист“, в смисъл, че не бе въоръжен, та като дойдоха на себе си, голямо шубе ги подгони момчетата. Стояха в онзи ми ти мразовит склад и взеха да скалпват една история — че го намерили вече пребит, когато пристигнали.

— И Хари не протестира?

— Какво да направи — отвърна Дан. — Беше не по-малко виновен от другите, защото бе гледал и не беше сторил нищо. Нарича се съучастничество.

— А ти?

— Аз? — Дан се изсмя мрачно. — Аз просто си тръгнах. Повръщаше ми се. Те си мислеха, че като съм от клана, няма да ги издам — той я погледна. — После, когато се върнахме в управлението и те подадоха своите доклади, започнаха да ми се мазнят. „Ей, Дани“, имитираше той старите си колеги, „нищо не си видял, нали, момчето ми?“ И аз си затворих устата.

— Защо?

Дан рязко се обърна към нея.

— По дяволите, защото бях един от тях, техен брат! Хари бе най-добрият ми приятел, той ми беше уредил полицейската служба, беше ми като баща.

— Е, как тогава нещата излязоха на повърхността? — попита тя объркано.

— Сега ще стигна дотам — скастри я Дан и прекара пръсти през косата си. Лицето му се изкриви от болка, когато докосна превръзката. — Накрая наистина ги издадох — в гласа му се долавяше самоотвращение. — Да кажем, че истината не ми даваше мира. Както и да е, след около седмица отидох при моя капитан, Макмъри. Помниш го — добави той мрачно, — човекът, на когото се обади твоето приятелче Дъч.

Пайпър кимна неохотно.

— И тъй, разговарях с Макмъри много предпазливо. Реших да опипам почвата. Може би очаквах да ме насърчи, не знам. Ето какво сторих — попитах го дали някой от нас може да си навлече неприятности заради случая с Уошингтън. Тогава мизерникът лежеше в кома и прогнозите не бяха добри, тъй че не бе възможно да даде показания срещу никого. Макмъри ме изгледа, без да му мигне окото и ми рече, че нямало случай негов полицаи да пострада за това, че изпълнява задълженията си, и че и занапред не смятал да позволи такова нещо.

Дан въздъхна.

— Предупреждаваше ме. Той знаеше играта, чудесно знаеше какво се е случило, но нямаше да остави да очернят момчетата му. Това беше добре дошло за пресата. След онази бъркотия години преди това, когато полицаите едва не изгориха половината град, вестникарите само търсеха някакъв повод.

— И какво направи ти?

— Взех си отпуск — заразказва Дан и гласът му прозвуча остро. — Дойдох тук, на Запад, на организирана почивка с един ски клуб, и срещнах това много красиво момиче в един магазин за каубойски ботуши.

— Даяна знаеше ли всичко това? — не се стърпя Пайпър.

Той кимна.

— Отначало не. Но тя бе много проникателна. Усети, че нещо ме мъчи. Попита ме.

— И ти й каза?

Дан кимна отново и Пайпър почувства как сърцето ѝ се сви по странен начин — Дан се бе доверил на Даяна от самото начало. А пред

Пайпър никога не бе споменавал за миналото си, нито дума. Но пък от къде на къде? Те не представляваха нищо един за друг.

— Така или иначе — продължи Дан, — върнах се от Стиймбоут Спрингз и всичко си беше постарому. Случаят беше приключил. Военното следствие не научи нищо за цялата история.

— Как е възможно? — удиви тя.

— Съвсем просто. Както ти казах, нямаше свидетел за извършено престъпление.

— Ами ти, Дан?

— Така — рече той, — съществувах аз. Но ако не пожелаех да отнеса случая няколкостотин метра по-нататък до другия отдел, той минаваше в архивите. Най-неприятното бе, че всички, дори най-зелените новобранци в полицията, знаеха, че съм ходил при Макмъри.

— Сигурно доста са те попритиснали.

— Меко казано. Държах се, докато можех, ала се излъгах. С мен бе свършено още в мига, когато влязох в кабинета на Макмъри.

— Но съществуваше Даяна — намеси се Пайпър.

— Да, Даяна. Тя беше красива... и убедителна.

— Познавах я добре — потвърди тихо Пайпър. После го погледна в очите. — Тъй че, ти напусна, пресели се тук и се ожени. Това го знам. Но какво общо има всичко със злополуката на Даяна? Каква е връзката?

— Връзката е в това — обясни Дан, без да сваля очи от нея, — че Джой Уошингтън умря през декември.

— Декември — прошепна тя, — по същото време, когато Даяна...

— Не съвсем. Даяна умря седмица по-късно.

Пайпър занемя. Чакаше. Обзеха я смътни, ужасни предчувствия.

— Когато Уошингтън умря — със снишен глас продължи Дан, — Хари, Суийт Пий и Франк станаха много уязвими. Вече не ставаше дума за побой, а за убийство. Затова решиха да ме ликвидират.

— Теб?

— Да. Бях опасен за тях. Бях единственият жив свидетел на събитията. Вероятно са съобразили, че е доста рисковано да ме оставят жив.

Пайпър се облегна назад и почувства как цялата настръхва, когато най-после осъзна каква е истината около катастрофата на Даяна.

Стомахът ѝ се сви. Прилоша ѝ. Те са преследвали Дан... А всъщност Даяна е била с неговия пикап...

Пайпър го стрелна с очи. Той ѝ кимна бавно.

— О, Господи — простена тя. — Боже мили!

— Съжалявам... — прошепна Дан.

Тя хапеше устни, опитваше се да потисне внезапното чувство на гадене. Те са смятали, че ликвидират Дан...

— Чуй ме! — обади се той. — Пайпър, чуй ме добре! Ще си платят за това. Слушаш ли ме? Те ще си платят.

— Разбира се — промърмори тя и го погледна. — Дан, защо... Защо не направи нищо тогава? Защо сега? Какво става?

Лицето му посивя.

— Доскоро не свързвах двете неща. Предполагам, че съм бил твърде потънал в собствената си мъка след смъртта на Даяна. И никога нямаше да се досетя, ако ти не беше започнала да ми задаваш въпроси за Завоя на шестата миля. Каква ирония на съдбата! Преследвайки мен и убивайки жена ми, те попаднаха в клопка. Но се издадоха не пред мен, съвсем не, аз бях потънал прекалено много в своите проблеми, за да го видя. Пред теб се издадоха, Пайпър.

Пайпър разбра и въздъхна притеснено.

— Но защо не се върнаха да поправят грешката? — запита тя тогава.

Дан вдигна рамене.

— На първо място смятам, че две последователни катастрофи щяха да изглеждат твърде подозрителни дори за твоя не особено блестящ Дъч Радовски. Защото не предприех никакъв ход срещу тях. Решили са, че работата е приключена и са предпочели да не разбудят заспалите кучета.

— Като ти си играл на заспало куче.

— Да, точно така.

— И сега — рече тя, — за всичко обвиняваш себе си.

— Разбира се, че се обвинявам! — изведнъж избухна той. — Дори ти се досети, че нещо в историята с катастрофата не е както трябва.

— Да — призна тя, — но аз познавах Даяна много по-добре от теб. Ние израснахме неразделни.

— Чудесно — каза той и пак се опря на мивката със скръстени ръце.

Щеше й се да каже нещо, което да не прозвучи язвително.

— Добре — започна тя пак, — затуй ти се върна във Филадельфия и, доколкото разбирам, раздвижи духовете.

— Меко казано — заяви Дан, все още ядосан на себе си, и в гласа му прозвуча самообвинение.

— А сега те отново са тук, за да довършат започнатото.

— Ако могат.

— Чудесно.

— Нали?

— Значи, този път ти си поел ролята на примамка — рече тя, след като вече знаеше всичко. — Знаел си, че ще направят подобно нещо, че ще стрелят по теб.

— Реших, че това е единственият им изход. План „А“ проработи — добави той и й се усмихна вяло.

Пайпър се изправи толкова рязко, че повлече стола шумно след себе си.

— Проработи, наистина. Едва не те убиха! Тогава никой нямаше да знае истината, абсолютно никой. Щяха да се измъкнат след три убийства!

— Но не ме убиха, нали?

— О, Дан, защо не отиде при някой там, в града. Защо не разказа всичко на прокуратурата или на някой друг? Не можеш да се справиш сам.

— Защо не? Аз познавам тези мъже, работил съм с тях. Ето, знаех, че ще дойдат след мен. Не мога да ида в прокуратурата. Не разполагам с нищо, с никакви доказателства. Друг начин няма.

Пайпър не сваляше очи от него.

— Не мога да повярвам. Това е лудост. Разни мъже стрелят по теб. Даяна...

— Да, Даяна — тихо повтори той и се запъти към стола, който тя току-що бе освободила.

Пайпър го наблюдаваше. Видя как раменете му се отпуснаха, почти почувства болката му. Но дали тя не се дължеше на чувство за вина? Или пък заради смъртта на близкия човек?

— Наистина ли я обичаше? — въпросът се изплъзна от устните ѝ.

Дан ѝ хвърли поглед с наведена глава. После отново заби очи в ръцете си.

— Обичах я — едва пророни той, — но не ме карай да обяснявам.

— Обясни ми! — настоя Пайпър, макар да знаеше какво мисли той, колко погрешно ще изтълкува нуждата ѝ от отговор. Самата тя почти не разбираше защо прави това. Знаеше само, че ако Дан бе обичал приятелката ѝ истински, това ще го издигне в очите ѝ. Но пък, ако любовта му бе от тази, дето продължава цял живот, тогава как би могъл някога да изпита същото чувство към някоя друга?

— Колко си сурова — отвърна Дан и бавно поклати глава.

— За мен това има огромно значение.

— Не мога да ти го обясня. Знам само, че обичах жена си, но и двамата бяхме водени от погрешни мотиви. Повече не мога да ти кажа. Ако можех, с удоволствие бих го сторил.

— Погрешни мотиви — замислено изрече Пайпър.

— О, по дяволите — дрезгаво извика Дан, — може би аз бягах от проблемите си, а Даяна, не знам, тя просто искаше да забравя миналото си. Искаше да е влюбена и да се омъжи.

— А ти не беше съвсем сигурен?

— Грешиш — отговори прегракнало. — Бях щастлив, че мога да се отърся от досегашния си живот, да започна отново с някой, когото обичам.

— В такъв случай между вас е имало любов.

— Казах ти вече. Това е истината. Работата е там, че ако бях останал във Филадельфия да разчистя нещата, Даяна щеше и до ден-днешен да е жива и здрава.

— Тя не искаше да стоиш във Филадельфия — каза Пайпър, — на всяка цена държеше да си тук с нея.

— Да, вярно — отвърна той, — но решението си беше мое, нали така?

— Смяташ да продължаваш така, да се обвиняваш непрестанно — събра кураж да изрече Пайпър.

— Това си е моят живот, миличка — промълви той замислено.

Изведнъж в стаята настъпи мъртва тишина. В ушите ѝ странно отекваше тиктакането на стенния часовник, бръмченето на хладилника. Имаше да премисли доста неща, твърде много късчета информация, които се въртяха в съзнанието ѝ — убийство, любов, предателство, болка, скръб. И едно изненадващо разкритие — че е грешила, толкова е грешила по отношение на Дан. На мястото на напрежението, което се бе трупало с месеци, тя почувства невероятно облекчение, освобождение от ненавистта. Дори задоволство. Смущаваше я фактът, че я вълнуват подобни чувства, след като току-що бе научила, че най-добрата ѝ приятелка е станала жертва на убийство, че някой пред очите ѝ се бе опитал да застреля мъжа, който седеше сега до нея. Но усещането си оставаше, една искрица в хаоса от мисли, и тя, без да я поставя под въпрос засега, се радваше на светлинката.

Наблюдавайки сведената глава на Дан, Пайпър осъзна, че независимо от убеждението на Дан, Даяна е била не по-малко отговорна за случилото се. Била е наясно с положението, знаела е всичко. Той ѝ се бе доверил. Въпреки това, тя не беше обърнала внимание, грабнала го бе, преди проблемът да се разреши, преди той да успее да се възстанови от шока, свързан с трагедията. Е, наистина, приятелката ѝ се бе клела, че не е принудила Дан да напусне работа, но самото ѝ присъствие, което му е предлагало един лесен изход, примамката, която съвсем осъзнато му е подхвърлила... Когато Даяна искаше нещо, тя го постигаше на всяка цена.

Дан не се бе оженил, за да се възползва от нея. Напротив, Даяна е тази, която е била облагодетелствана от ситуацията. Импулсивна и упорита, ето каква беше тя. Бе гонила избраника си и го бе уловила. О, Боже, и бе платила за това с цената на живота си.

Най-после Пайпър се раздвижи. Прекоси стаята и се облегна на перваза, загледана в непрогледната нощ, надничайки между пердетата. Там навън имаше хора, които искаха да убият Дан. Обърна се и скръсти ръце.

— Грешиш, като обвиняваш себе си, Дан.

Той само вдигна глава, но не я погледна.

— Хайде да оставим това — рече изнурено. Но Пайпър не можеше, все още не беше в състояние да забрави темата.

— Даяна бе най-добрата ми приятелка — продължи тя, — и повярвай, Дан, тя чудесно е знаела какво върши и за кого се жени.

— Моля те, нека да оставим нещата такива, каквито са, може ли?

— Добре — съгласи се Пайпър, — но си спомни думите ми, когато започнеш да се самобичуваш.

— Както кажеш — сухо отбеляза той.

Пайпър нервно се изсмя.

— Знаеш ли, мисля, че тази вечер съборихме някаква преграда.

— Преграда?

— Да. Искам да кажа, преди едва ли сме разговаряли истински.

— Е, и?

— Е, и, Дан Бурн, реших, че не си толкова лош, колкото те смятах.

— О, тъй ли?

— Искам да кажа, бихме могли да станем... да речем приятели или нещо такова.

Ала Дан я гледаше мрачно със склучени вежди, които образуваха плътна тъмна черта над яркосините му очи. Изведнъж на Пайпър ѝ се прищя да се смали и да се скрие в някоя дупка, направо ѝ идеше да си отхапе езика, задето изобщо спомена нещо. Дори не знаеше защо заговори за това. Всичко беше толкова сложно — отношенията им се бяха променили и може би ѝ беше по-лесно преди, когато го мразеше. Новото усещане между тях ѝ беше непонятно, струваше ѝ се доста обезпокоително.

Той не сваляше поглед от нея, караше я да иска да се скрие някъде. Защо Дан имаше тази власт над нея?

— Приятели — най-последно отрони той с абсолютно непроницаемо изражение, — такива ли ще бъдем двамата с теб?

Отговорът дойде прекалено бързо, усмивката бе неестествено слънчева.

— Защо не?

По устните му се плъзна подигравка, но Пайпър не обърна внимание.

— Добре, мисля, че ни остава да свършим само едно нещо — рече тя. Правеше отчаян опит да смени темата. — Трябва да повикаме Дъч. Току-виж...

— Дума да не става — отвърна Дан.

— Слушай, аз ще говоря с него. Ще му обясня всичко. Така или иначе, все някога той ще открие катастрофалия пикап. Дори може да прати някой друг тук — делово вметна тя, крачейки из стаята.

Но Дан ѝ се присмя:

— След сцената тази вечер?

— Този път не става дума за лични неща. Дъч трябва да си върши работата.

Дан махна презрително с ръка.

— Не става. Радовски е некадърник. Ще ми провали цялата операция. Тъй бързо ще прогони ония мъже... Не, никакъв Дъч Радовски. Остави го да се занимава с пътните талони.

— Тук той е шерифът, Дан. Не смяташ ли, че трябва да е информиран?

— Не. Аз имам ангажимент към тия момчета. Аз ги докарах тук, аз ще се оправям с тях.

— А Хари? Най-добрият ти приятел Хари? — притисна го тя.

Лицето на Дан се изопна.

— Ако е с тях, не мога да го предпазя.

Тя видя болката по лицето му. Трудно му е било да вземе решение, но го е сторил и щеше да го отстоява. Като се обърнеше назад, всичко, което бе преживяла това лято, изглеждаше толкова дребно, толкова незначително. Никога досега не е била принудена да предприема такива решаващи стъпки.

— Съжалявам, Дан — каза тя неочаквано, — съжалявам, че се държах тъй отворително. Имах много погрешно мнение за теб. Прощавай.

Той се усмихна тъжно.

— Прощавам ти. Забрави го, Пайпър. Ти си имаше своите причини.

— Така е. И какво смяташ да правиш сега? — попита тя. — Сигурен ли си, че главата ти е наред? Не ти ли се вие свят? Не ти ли се повдига? Има ли други признаци за мозъчно сътресение?

— Всичко ми е наред — подразни я той. Пайпър седеше срещу него с ръце в скута. Цялото ѝ същество вибрираше от напрежение.

— Нервите ми са опънати до крайност — рече тя. — Не съм свикнала да се оправям с такива неща. Стрелби, убийства. Не мога да го възприема. Дан, когато видях как пикапът ти излиза от пътя... И

като знам, че си вътре... И кръвта... — тя подпря с ръка челото си. —
Още не мога да осъзная всичко това.

— Съжалявам, че те намесих. Знам, нещата съвсем не са красиви. Опитай се да забравиш.

— Как да забравя? Та нали едва не те убиха...

Дан помълча известно време, после се вгледа в нея.

— Първият път е трудно, знам — засмя се той. — Но и след това не е леко.

— Както и да е — размишляваше на глас Пайпър, — добре, че бях там. Можеше още да си стоиш в пикапа.

— Може би.

— Е, сега какво? — попита тя. — Какво ще правим сега?

— Ти поне — нищо. През нощта ще останеш тук, за да си в безопасност, а утре ще те закарам у вас. Събираш си багажа и се махаш оттук, докато всичко мине.

— Дан...

— Говоря сериозно. Без възражения, госпожице. Тези мъже сигурно вече са преценили, че знаеш твърде много.

— А ти? Наистина ли смяташ да се изправиш срещу тях сам, след като едва не те убиха тази вечер?

— Не бях достатъчно внимателен — отвърна Дан. — Сцената с Радовски ме извади от равновесие.

— Добре.

— Това няма да се повтори, Пайпър, но за тази цел трябва да съм напълно съсредоточен.

— А аз те разконцентрирам.

Той й се усмихна. За първи път тя доби представа как би изглеждал Дан, когато се отпусне, когато се освободи от грижи. Спокойно лице, мек поглед, весела усмивка с ослепителнобели зъби, която вдълбава още повече линиите от двете страни на устата.

— Разконцентрираш ме, да, би могло и така да се каже — съгласи се той.

Стана и излезе от стаята. Тя остана сама, напрегната, озадачена, изпълнена с въпроси, все още разтърсена от събитията, които се разиграха само за няколко часа. Представите й за света сякаш се срутиха, всичко придоби ново измерение. Тогава изведнъж си спомни

необяснимата искра, която мина между тях двамата по време на сватбата преди две години.

Чуваше какво прави Дан из къщата, очевидно заключваше, затваряше капациите на прозорците, залостваше всичко срещу бурята. Искаше ѝ се да стане и да му помогне, но краката не я държаха. Мозъкът ѝ започна да се бори с новоизникнали и изключително обезпокоителни мисли. О, да, всичко постепенно си идваше на мястото. Добре, от самото начало бе намразила Дан и това не беше само заради смъртта на Даяна.

И Дъч. Обеща си, че няма да се занимава с мъже, заради това негово собственическо чувство, което я потискаше. Но сега зад всичко прозираше истинската причина. Цялата ѝ омраза и гняв срещу Дан, решението да не се занимава с мъже... Очевидно съзнанието ѝ се бе опитвало да се приспособи. Цели две години се бе мъчило да се справи с непреодолимото привличане, което изпитваше към Дан. Мъжът, който никога не би могла да притежава.

Изведнъж Пайпър се почувства без сили, стана от масата и отметна коса назад. За малко да се разсмее. Проблемът бе там, че на практика нищо не се бе променило, освен че сега — сега вече не можеше да изпитва омраза към Дан Бурн.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дан запали лампите в гостната и се огледа.

— Прислужницата май е забравила да дойде миналата седмица — иронично се обади той. — Извинявай, че всичко е потънало в прах.

— Няма нищо — отвърна Пайпър, като оглеждаше стаята, надничайки над рамото му.

— Мисля, че има одеяло на горния рафт в шкафа.

Той го посочи с глава.

— Да, спомням си — каза тя и влезе в стаята, — прекарала съм не една нощ тук.

— О, да, разбира се. Е, добре...

— Главата ти... Как я чувстваш? Сигурен ли си, че не трябва да те види...

— Не, не — прекъсна я Дан. — Наред съм.

— Е... — настъпи неловка тишина.

— Добре тогава — рече Дан.

— Лека нощ — прошепна Пайпър.

— Ще ти бъде ли удобно с тази стара тениска?

— Да, няма проблем.

— Лека нощ, Пайпър.

— Лека нощ — отвърна тя и му се усмихна леко, несигурно.

Той постоя още миг-два, после с мрачно изражение излезе и затвори вратата след себе си.

Пайпър седна на края на леглото и с облекчение въздъхна, после се отпусна по гръб и положи длан върху челото си. Дан бе настоявал да прекара нощта в ранчото, за да бъде в безопасност, макар че сам беше уверен, че тази нощ приятелите му няма да предприемат нищо. Все пак не искаше да я пусне сама. Както се изрази преди малко: „Да, сигурен съм, че вече са се скрили някъде, но няма да позволя да шофираш сама до града, единствено за да разбере после, че съм направил грешка.“

И тя се подчини на желанието му. Реши да остане. Добре, мислеше си, вперила поглед в белия таван, тази нощ ще спи под един

покрив с него. Но нямаше да може да мигне. Как би могла да заспи, когато Дан е в съседната стая, само на няколко метра от леглото й...

Пайпър издаде едва доловим стон.

Защо Дан винаги я караше да се чувства така, сякаш стоеше разсъблечена пред него? В края на краищата, той беше само един мъж, нищо повече, при това съвсем не за нея. За Бога, та нали бе, поне в миналото, съпругът на най-добрата й приятелка. И все пак, трябваше само да я погледне със сините си очи и... И кръвта й започваше да бушува. Разсъблечена — наистина се чувстваше така! Присъствието на Дан Бурн спираше действието на защитните й реакции. Фантазията й съвсем ясно прожектира образа му върху белия таван, дълбоките резки по бузите му, твърдата линия на квадратната челюст, незабравимите очи...

Пайпър стана и отиде в банята. Запали светлината и се съблече. Дръпна мушамената завеса, влезе във ваната и пусна душа, после нави косата си на кок в основата на главата. Може би има нужда от това — един продължителен, хубав душ, за да се отпусне и да заспи. Струваше си да опита.

Стоя под душа неприлично дълго. Силната гореща струя зачерви кожата по врата и гърба й, пръстите на краката й порозовяха, страните й пламнаха. Чувстваше се чудесно. Мускулите й се отпуснаха, водата й действаше почти хипнотично, пулсиращият водопад сякаш предизвикваше сексуална възбуда. Събра сили и се опита да не мисли за това — за Дан. С мъка се въздържаше да не прехвърля в ума си думите му. В крайна сметка те не я засягаха. Какво значение има през какъв ад е минал той? Важното е, че истината за смъртта на Даяна най-сетне ще излезе на бял свят и виновниците ще бъдат заловени и наказани.

Водата се стичаше по раменете й и вихрено потъваше в сифона. Размърда пръстите на краката си, за да се отпусне, но пак усети, че образът на Дан се е загнездил в съзнанието й: Дан, който се съблича само на няколко крачки зад стената, изхлузва панталоните, разкопчава ризата, смъква я от себе си, пъхва се между хладните чаршафи, тъмната му глава лежи върху бялата възглавница. Дали чува шума от душа? Дали си я представя...?

„Стига!“ — прошепна Пайпър ядосано, затвори крана и стъпи на изтривалката пред ваната, протягайки ръка за кърпата. Но въпреки

отчаяните опити да го извади от мислите си, не успя да овладее внезапното ускорение на пулса, когато погледна към откритата врата на банята и се зачуди какво би сторила, ако той се появи сега.

Облечена в една стара тениска на Дан, Пайпър се пхна в леглото и дръпна завивката чак до брадата си. По дяволите, душът съвсем я бе разсънил. Така ѝ се искаше да е в собственото си легло къщи, където всичко беше познато. Макар че, спомни си тя, не е изключено Дъч отново да патрулира около къщата на семейство Хилиърд, особено след тазвечерната сцена в заведението, та нищо чудно и в дома си да прекара неспокойна нощ. И сега, на всичкото отгоре, Дъч ще види, че колата ѝ я няма.

Преобърна се и ядно заби юмрук във възглавницата. Тъкмо се чудеше, дали Дан е заспал, когато дочу леко изскърцване по стъпалата.

Пайпър подскочи в леглото. Сърцето ѝ думкаше в ушите като барабан. Не може да бъде... Онези мъже не биха посмели да влязат...

Измъкна се от леглото. Дали Дан е чул? Спеше ли?

Отиде до вратата. Сърцето ѝ още не се бе успокоило. Дали е заключил добре? Всъщност, сигурно няма голямо значение. Всеки, който си го поставеше за цел, би могъл лесно да проникне в къщата.

Пайпър откряна вратата, молейки се със стаен дъх това да е Дан, който дебне наоколо. Беше я успокоил, че те няма да предприемат нищо повече тази нощ. Разбира се, той ги познаваше добре.

Прекрачи в антрето. Тъмното стълбище се очертаваше пред нея...

— Пайпър?

Макар да позна гласа на Дан, изненадана отвори уста, притисна ръце към гърдите и залитна назад към стената.

— Дан — прошепна тя, — къде си?

Той запали лампата в антрето.

— Долу до стълбата — отвърна той. — Добре ли си?

— Нищо ми няма. Но чух шум и...

— Аз съм. Връщай се в леглото.

Тя излезе на площадката и погледна надолу.

Дан се бе хванал за парапета, сложил крак на първото стъпало.

— Качваш ли се? — попита тя.

Той поклати глава.

— След малко. Хайде, връщай се в стаята си.

— Добре — рече Пайпър и усети погледа му върху дългите си голи крака. Всъщност, тениската едва прикриваше ханша ѝ. Тя направи крачка назад, смутена.

— Лека нощ — каза и набързо се скри в спалнята.

Пайпър отвори очи малко преди зората да огрее над „Елк Ривър Ранч“. Последното, което помнеше, бе как притисна меката възглавница към ушите си, за да не чува стъпките на Дан из къщата. Цяла нощ ли е будувал?

Седна в леглото. Преди изгрев-слънце небето бе придобило мастилен оттенък. Дали Дан е още долу, сам на своя пост? Не му се е случило нещо, нали?

Пайпър се облече и тихо слезе на долния етаж. Лампата в дневната светеше, но Дан го нямаше. Не го намери и в кухнята. Надникна в кабинета. Вътре беше тъмно. Но, ето го — откъм кожения диван се чуваше равномерното му дишане. Постоя известно време загледана в спящия мъж, после тихичко затвори вратата.

Още в шест и половина тя изпи кафето си и реши, че вече е достатъчно светло, за да иде в плевнята и да свърши поне някои от дневните си задължения. Луис и Рик ще дойдат към осем и ще поемат нещата, макар че, ако планът на Дан се изпълни и успеят да я убедят да се махне от Стиймбоут Спрингз за няколко дни, двамата помощници щяха да са претоварени с работа. Направо ще изнемогват.

Тя прекоси двора. Небето бързо изсветляваше. Като изключим раздвижването на едногодишните коне по ливадата и ромонът на реката зад къщата, ранната утрин беше абсолютна тиха. Тя поспря и се заслуша.

Ами ако Дан греши и филаделфийските му приятели всъщност се спотайват някъде из ранчото и наблюдават къщата? Но Дан изглеждаше тъй сигурен, че няма да предприемат веднага следващата стъпка.

Разтърси рамене и продължи, освободи резето и разтвори вратите на плевнята. Блъсна я познатата миризма на прах, сено и животни и тя се почувства по-сигурна, че всичко е нормално. От лястовичето гнездо на покрива се носеше успокоително чуруликане и писукане. Всичко е наред. Освен това, Дан знае как действат тези мъже. Тъй или иначе, работата в едно ранчо не може да чака.

Напълни кофи с овес, пригответи храна, решена да свърши едно-друго, преди Дан да я принуди да си тръгне. И по този въпрос, мислеше си тя, може би греши, може би не я грозеше сериозна опасност. Всъщност, на дневна светлина идеята му да напусне града започваше да ѝ се струва пресилена. В крайна сметка, нали не преследваха нея?

Тя се повдигна на пръсти, за да достигне кутията със смазка за седло и реши да обсъдят отново плана на Дан. Тази сутрин предпазните му мерки наистина ѝ се виждаха прекалени. Явно годините, прекарани като градско ченге, го правеха излишно мнителен. Тук, сред природата, нещата бяха по-прости. Това с Даяна — да, то наистина бе злополука, убийство, но тя бе станала жертва на фатална грешка. Пайпър нямаше да поеме рискове. И друго нещо, мислеше си, западняците са различни. Прадядо ѝ и прабаба ѝ бяха дошли в тази долина, за да обработват земята. Сурови хора са били, размирни и войнствени. Колко грешна представа дават тези каубойски филми — как народът се изпокрива и залоства вратите, щом в поселището нахлуят нападатели. Всъщност, всички са били добри бойци, твърди и неустрашими. Тя също бе такава.

Може би ще успее да обясни това на Дан, докато пият кафе. Няма начин да не се съгласи с нея.

Пайпър не можа да разбере как не го е чула да приближава. В един момент беше сама, в следващия някой запуши устата ѝ с ръка и я преобърна, преди дори да ѝ дойде наум да се съпротивлява.

В миг сърцето ѝ се качи в гърлото и адреналинът забушува във вените. Нападателят я притисна до гърдите си — твърди като камък и мускулисти. Тогава тя направи опит да се бори, шокирана, обзета от паника, но той беше много по-силен от нея.

— Ш-ш-т — повтаряше мъжът, — ш-ш-т, Пайпър, не се безпокой.

Тя го ритна и той бе принуден да вдигне съпротивляващото се тяло във въздуха, за да се предпази.

— Ш-ш-т — каза пак, — аз съм, Хари. Ш-ш-т. Хари.

Мислите се блъскаха в главата ѝ, опитваше се да възприеме действителността. Хари...

— Тихо, Пайпър, нищо няма да ти направя. Тихо.

След малко добави:

— Ето, така е по-добре. Хайде, успокой се. Сега ще си махна ръката, нали няма да викаш?

Все още обзета от паника, тя си повтаряше: „Хари, Хари Тегмайер. Той е приятел на Дан, няма да ми стори нищо лошо. Това е Хари...“

— Спокойно, момиче — рече той. — Трябва да говоря с теб. Ще спреш ли, да ме чуеш?

Бавно, внимателно, той освободи устата ѝ. Пайпър пое дълбоко въздух и се опита да успокои пулса си. Нищо няма да ѝ направи...

— Добре — прошепна той и поотслаби хватката, макар че огромната му лапа все още стискаше едната ѝ ръка. — Добре. Слушай, миличка, трябва да предадеш на Дан съобщение. Съгласна ли си?

Пайпър продължаваше да вдишва дълбоко в тясното помещение и го фиксираше с поглед.

— Какво ще... — започна тя.

— Само слушай — прекъсна я той с настойчив снишен глас. — Нямам много време. Ще запомниш ли какво ти казвам?

— Разбира се — прошепна тя, впила поглед в зачервеното възпълно лице. Спомняше си го добре — как танцуваха на сватбата, как се потеше. Тясната яка на ризата, която бе протрила кожата на врата му, забавните маниери. Хари, партньорът на Дан, най-добрият му приятел. Дори в сумрака на плевнята успя да забележи, че по слепоочието му се стича струйка пот.

— Добре — каза Пайпър малко по-ясно, — ще предам на Дан каквото искаш. Но... Но... Хари, ти не беше... там снощи...

Той я погледна мрачно. На бледата светлина очите му изглеждаха зачервени и потънали в тъмни кръгове. Тогава тя забеляза дрехите му — кафяво ловджийско яке и измачкани безформени панталони в цвят каки. Миришеше на пот и опушено дърво.

— Слушай — каза ѝ той, — трябва да накараш Дан да се махне оттук. Още днес. Кажи му, че не мога да спра останалите.

— И двамата ли са тук с теб?

— Да, Суийт Пий и Франк — отвърна Хари. — И са дошли да си разчистят сметките. Скрили сме се в една барака нагоре по долината. Мястото се нарича Ханс Пийк. Те мислят, че сега зареждам с припаси. Кажи на Дан, че не мога да ги задържа. Снощи те... Както и да е... Ти

само разкарай Дани-бой оттук. Ще успееш ли? — той стисна по-силно ръката ѝ.

— Аз... Добре — отрони тя. — Ще се опитам. Но той е много упорит, Хари, и не знам...

Хари се изсмя тъжно.

— Ясно ми е, че ще е трудно. Но му кажи, че старият Хари настоява. Ще го убият, миличка, за Бога, наистина ще го сторят. И преди опитаха и... — изведнъж Хари спря. — Наистина съжалявам, мила. Ти само тъй му кажи на Дани.

Пайпър чу как гласът му секна.

— Даяна — прошепна Пайпър и очите ѝ зашариха обвинително по лицето му. — Ти...

Но той вече излизаше от стаята, озъртайки се предпазливо. Обърна се.

— Кажи му да се махне — повтори с още по-настойчив тон. Погледът му се задържа върху нейния за последен път.

— Толкова съжалявам — рече той накрая, — толкова ужасно съжалявам — и изчезна.

Цяла минута тя не откъсваше очи от вратата, не бе в състояние да направи нищо, коленете ѝ омекнаха като желе, щом си припомни думите на Хари. Какво искаше да ѝ каже? Дали съжаляваше заради другите, за това, че са принудили Даяна да излезе от пътя през онази студена зимна вечер или Хари Тегмайер съжаляваше себе си, че е участвал в убийството на най-добрата ѝ приятелка? И ето, сега той пак беше дошъл тук, този път заради Дан...

— Какво? — извика Дан и ръката му, която държеше чашата с кафе, застина във въздуха.

Тя повтори:

— Хари беше в плевнята, току-що, само преди няколко минути.

— Тук? — лицето му сякаш се превърна в камък.

— Да — тихо потвърди Пайпър, — той е в Стиймбоут Спрингз заедно с другите двама. Остави съобщение, Дан, за теб. Каза...

Но Дан я прекъсна с ругатня. Пайпър прекоси кухнята и леко сложи ръка върху рамото му.

— Чуй ме, представям си какво ти е.

— По дяволите, разбира се, не се съмнявам в това — процеди той.

— Аз също загубих приятел — припомни му тя.

— А аз загубих жена си — рече Дан и болката в гласа му я удари като пестник в лицето. — Значи Хари... И той. По дяволите, защо?

Обърна се и се наведе над мивката. Ръцете му побеляха от стискане на ръба, главата му бе сведена. Мускулите на раменете и ръцете се напрегнаха, опънаха ризата му. Ярост и болка разтърсваха тялото му. Пайпър извърна очи. Изживяването му бе прекалено интимно, за да има свидетел.

Тя чакаше. Отдалечи се и остана така, докато мине бурята. Знаеше, че болката никога няма да утихне, но Дан Бурн имаше твърде силен характер, за да позволи на яда да повлияе на здравия му разум. Пайпър стоеше наблизко, наблюдаваше го внимателно и чакаше, чакаше да стихне яростта. Нужни бяха няколко минути, няколко дълги мига, и стиснатите му юмруци най-после се отпуснаха, раменете се раздвижиха и леко се приведоха. С жест, който издаваше свръхчовешка умора, Дан свали превръзката от главата си и я захвърли в мивката. Пайпър пое дъх.

— Искаш ли да чуеш останалото? — попита тя предпазливо.

Той се върна при нея, скръсти ръце пред гърдите си и каза с безизразен глас:

— Давай! — очите му още пускаха искри.

Тя му разказа. Повтори всичко, което Хари ѝ бе казал, дума по дума. Той слушаше мрачно, а по челюстта му непрекъснато играеше един мускул. Вените на ръцете му бяха все още изпъкнали от напрежението.

— Мисля, че сега е най-добре да повикаме Дъч — завърши Пайпър, като се мъчеше да звучи делово. Надяваше се да го убеди в здравия разум.

Всеки друг, но не и Дан. Предварително бе подготвена за това.

— Дъч? — рече той и се изсмя подигравателно. — Ти май отказваш да разбереш от дума. Ще му обърнат толкова внимание, колкото на някой безделник, дето е заспал на улицата. Те са професионалисти, мила моя, професионалисти.

Пайпър въздъхна.

— Добре — съгласи се тя и почувства как в очите ѝ напират сълзи. — Е, тогава какво? Толкова си страхотен, че ще се справиш с тримата наведнъж? Тъй ли? О, Дан Бурн, разбира се — добави тя,

губейки контрол над себе си. — Великият Дан Бурн ще ги победи сам-самичък с голи ръце. Ти с всичкия ли си?

Дан я наблюдаваше с опасен блясък в очите.

— Превъртяла си — установи той с безизразен глас. — Да, мога и ще се справя сам. Но не и ако ти си тук, Пайпър — той тръсна глава, сякаш я предизвикваше да му се противопостави. — Не си прави илюзии. Ти, мила моя, ще се махнеш оттук.

Разочарована, Пайпър затвори уста. Тя също вкопчи ръцете си една в друга.

— Няма да те оставя — заяви. — Не можеш да свършиш това сам. И аз имам да им връщам заради Даяна, нали знаеш?

— Ти ще заминеш — рече той, — и ако спориш още с мен, ще...

— Какво ще направиш?

— Ще те метна през рамо и ако трябва, така ще те заведе у вас, за да ти приготвя собственоръчно багажа. Ще заминеш, Пайпър, и то още днес.

Тя събра кураж и се изсмя.

— Ей, какъв як здравеняк, точно като ченгетата от филмите.

— Забрави ли, че вече не съм ченге — пресипнало каза той.

Начинът, по който го изрече, й показва, че думите с мъка излизат от устата му.

— Не съм забравила. Само дето ти още се опитваш да се правиш на ченге. Нима е твоя работа да заловиш тези мъже? Не разбираш ли, Дан, това не е твое задължение?

Той стисна зъби и махна нетърпеливо с ръка.

— За Бога, Пайпър, през целия си професионален живот съм бил ченге. Мислиш, че толкова лесно ще се откажа? — Дан сложи юмрук върху гърдите си. — Тук вътре аз още нося тази отговорност. И винаги ще я нося. Никога нищо не може да промени това.

Тя го наблюдаваше и започваше да разбира. В продължение на две години Дан се бе преструвал на цивилен, но не беше такъв, не можеше да бъде. Единственото му желание цял живот е било да бъде полицай, независимо от това, което е заявил пред Даяна, пред себе си, когато е напуснал. Пайпър нямаше претенции да го разбира, но всичко беше пределно ясно и почувства как прелива от съчувствие към Дан. За нея би било същото, ако й отнемат за цял живот възможността да докосне, да язди или да види кон. Това направо би я убило.

— Дан — промълви тя, изпълнена с болка, — моля те, нека да повикаме Дъч.

Той се ядоса.

— Казах не, Пайпър. Точка по този въпрос.

— Тогава ти си пълен глупак! — извика тя и също се разгневи. — Ще те убият. Упорит глупак! Какъв е смисълът? Какво се опитваш да докажеш?

— Не се опитвам да доказвам нищо. Само си върша работата. Не биваше да напускам работа и трябваше да се погрижа за това още преди две години. Направих грешка, причиних смъртта на жена си, а сега само се опитвам да поправам нещата — думите му прозвучаха студено. — Изкарах ги от бърлогата им и сега те са в безизходица. Ще направят грешка и този път аз ще се погрижа да си получат заслуженото.

Пайпър поклати глава.

— Не е тъй просто, Дан. Има намесени и други хора. Това не е твоят град. Не е и твое служебно задължение. Правиш ужасна грешка.

— В такъв случай, ще си бъде моя грешка, но тъй или иначе, това е нещо, което трябва да извърша.

Беше недосегаем. Твърд, непроницаем като скала. В паника тя се мъчеше да открие пролука в защитата му, да го разколебае, да намери начин да го убеди.

— Недей да ми се правиш на светец, Дан. Не ти подхожда. Не греша, като мисля, че имаш други причини да не търсиш Дъч, нали? — смело атакува тя.

Дан изсумтя.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде де, отречи го — предизвикваше го тя. — Ти мразиш Дъч. Ти... Ти... ревнуваш.

Той се изсмя, но Пайпър усети, че го е засегнала. Ето една пролука.

— Не би го молил за помощ, нали? Премного е за теб. Ще нарани егото ти, нали, Дан?

— Просто се опитваш да печелиш време — отвърна Дан грубо, без да обръща внимание на думите й.

— Не, говоря сериозно. Затова не можеш да вдигнеш слушалката и да повикаш шерифа.

Пайпър знаеше, че се движи по ръба. Знаеше, че зле е избрала момента, и че той е прав — тя наистина блъфираше, защото се боеше да го остави, ужасяваше се при мисълта, че могат да го убият. Но същевременно знаеше, че трябва да чуе истината. Ако Дан наистина възнамеряваше да изпълни абсурдните си планове, беше необходимо да е наясно. Ревнуваше ли я от Дъч? Интересуваше ли се от нея? Беше ли се замислял дори за миг как ще се чувства тя, ако го убият?

И, разбира се, какво ще изпита тя, ако изведнъж Дан изчезне?

— Сега не му е времето — отвърна Дан, приближи до нея, висок, силен, хладнокръвен, хвана я за ръката и насила я поведе към дневната и към вратата.

Но тя трябваше да разбере. Имаше предчувствието, че е на път да разкрие нещо забранено. Искаше ѝ се да се обърне и да побегне, но знаеше, че не може да го стори. Беше отишла твърде далеч, бе готова да скочи в пропастта, независимо до какво ще доведе това.

Издърпа ръката си рязко и се завъртя. Застана лице в лице с него задъхана.

— Ревнуваш ли? — смело попита тя, обзета от паника, че ще чуе истината.

Ала Дан само я гледаше безмълвно. Сърцето ѝ подскочи при мисълта, че се е заблуждавала — той въобще не се интересуваше от нея. Никога нито за секунда не го е било грижа. Каква глупачка е била, сляпа, глупава...

Всичко стана толкова бързо, с такава експлозия от чувства, че Пайпър не успя да довърши мисълта си. В един миг тя се самобичуваше вътрешно, че тайно бе пожелала мъжа на Даяна, мъж, който не я искаше, в следващия миг усети как той я притиска към широките си мускулисти гърди и ѝ казва: „Това дава ли отговор на въпроса ти?“ и покрива устата ѝ с целувки, прилепил устните си в нейните, как ръцете му, обгърнали като стоманен обръч кръста ѝ, я повдигат, понасят я, притискат я до тялото му.

Пайпър загуби представа за действителността, фактът, че беше посред бял ден, че някъде там навън се криеха трима мъже, които искаха да ги убият, че вършеха грях, подчинявайки се на една страст, родена от трагедията, не означаваше нищо и за двамата. Дан я прегърна и устните му жадно потърсиха нейните, а езикът започна да

изследва устата ѝ. Дъхът им, зачестен и пресекващ, се сливаше, ръцете им горяха, галеха, докосваха, жадуваха.

Сякаш мина цяла вечност, докато Пайпър се освободи от целувката. Тя продължаваше да стои в прегръдките му, притисната, задъхана. Кръвта ѝ бушуваше.

— О, Господи — прошепна, — Дан...

— Знам — промърмори той. Завъртя я рязко, обхвана я с ръце, отвори с ритник вратата на кабинета и двамата, както бяха вкопчени един в друг, се свлякоха върху дивана.

Вече нямаше връщане назад. Трескаво ръцете им смъкваха дрехите, опипваха бързо, страстно телата си, галеха, стискаха, едновременно нежни и твърди, пламенни.

Дан коленичи пред дивана, хвана лицето ѝ с две ръце и я разцелува буйно, после прокара устни по врата — езикът му, горещ и влажен, се плъзгаше по кожата, опитваше вкуса ѝ. Пайпър стенеше, пръстите ѝ се вкопчиха в черната коса, когато устните му откриха гърдите ѝ. Дан ги взе в ръце и ги галеше, докато тя извиваше тяло под него и шепнеше, примряла от желание. Искаше го толкова силно, че чак мускулите на корема ѝ се сгърчиха в конвулсия.

Нито тя, нито той попитаха дали трябва да го сторят. Не размениха нито дума, когато Дан се изправи и погледна надолу към нея — тялото му бе по-красиво от статуя, набраздено от изпъкнали мускули и жили, тяло на истински мъж, изваяно сякаш от талантлива ръка, само за да дава на жената най-чисто удоволствие. Пайпър се протегна и хвана дланта му с треперещи от желание пръсти, насочи го върху тялото си. Коленете ѝ се разтвориха, когато Дан пхна ръце под бедрата ѝ и я повдигна към себе си. В следващия момент той бе вътре в нея, постепенно я изпълваше. Тя извика и се изви като струна нагоре, за да посрещне мощните му движения, прилепване и сливане в една обща гореща вълна, после отблъскване и пак притискане, едно след друго, до забрава, все по-настойчиво с всяка измината секунда. Пайпър впи пръсти в твърдите мускули на гърба му и простена силно, а след това и Дан, който проникваше в нея все по-бързо и по-бързо. Накрая двамата заедно, плътно срещнали залепнали от пот слабини, потръпнаха, изстенаха и се отпуснаха с последна въздишка в чудотворно освобождение.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

После, едва ли не засрамени, те седнаха един до друг на дивана. Пайпър бе наметнала вълнен шал, а Дан бе обул дънките си. В стаята цареше мъртва тишина. Пайпър я чувстваше толкова осезаемо, че чак се задушаваше. Лимоненожълтата утринна светлина изпълваше пространството.

Идваха ѝ наум милион неща, които да му каже, но от устата ѝ не излизаше и звук. А Дан... Той просто седеше до нея с наведена глава, стиснал длани между коленете си.

Преглътна отново.

— За какво мислиш? — попита. Чувстваше се едновременно и стара, и млада, изтощена и кипяща от енергия.

— М-м-м — отвърна Дан и докосна раната на главата си.

Ново преглъщане.

— Дан, кажи ми, за какво мислиш?

Той я погледна за миг, после отново се втренчи в ръцете си.

— Мисля си, че ти всъщност не искаше да го направиш.

— Естествено, шегуващ се — изсмя се тя. — Направихме го заедно, нали?

— Може би да, а може би не. Но за едно нещо беше права — призна той. — Ревнувах те от Дъч.

— Дъч — подхвана тя. — Не смяташ ли, че сега, когато изяснихме отношението ти към него, можеш вече да му се обадиш? Ситуацията все още...

— Не — отговори той. — Ще се справя сам и тук мнението ми остава непроменено.

— Страхувам се... за теб — прошепна тя.

— Слушай — рече Дан с изненадваща нежност, — би трябвало повече да се боиш за мен, ако не го сторя. Разбираш ли?

— Не зная. Предполагам. Но не бих постъпила като теб. Никога.

— Ти изпълни своята задача. Питаше, настояваше, докато накрая истината излезе наяве. Ако това не ти се струва достатъчно смело,

тогава си по-луда и от мен.

Пайпър също провеси нос. Говореше за смелостта ѝ, а не знаеше... Нямаше представа какво бе направила.

— Аз... Аз трябва да ти кажа нещо — обади се тя и извърна очи.

— Добре.

— Аз... ъ-ъ-ъ, нали знаеш, че се обадохме на твоя капитан, Макмъри. Идеята беше моя. Аз накарах Дъч да го направи — каза Пайпър, като си играеше с ресните на шала.

— Хубав номер, Пайпър.

— Трябваше да разбере. Бях пощуряла да науча истината. Просто друго не ми идваше наум. Моля те, Дан, не се ядосвай пак заради това.

— Добре, край на всичко. Тъй или иначе, Макмъри не би ви дал никаква информация — добави той делово.

— Наистина, така беше, но... — тя се обърна и го погледна. — Накарах Дъч да се обади на друго място. На един репортер от „Филаделфия Инкуайърър“, който е писал навремето за случая с Джой Уошингтън.

— О, тъй ли — отрони Дан с поглед, забит в празното пространство пред него. В профил чертите му изглеждаха сурови. — И какво открихте?

— Ами, всичко за Джой Уошингтън, но репортерът не знаеше причините за твоето напускане. Каза, че се носели слухове за полицейска бруталност — отвърна тя. — Но, Дан, аз...

— Нещата изглеждаха зле, нали? — прекъсна я той. — Реши, че са ме принудили да напусна, защото съм имал неприятности.

— Да — прошепна тя.

Дан помълча малко, загледан право пред себе си, после рече:

— Смятам, че си била в правото си да мислиш така.

— Съжалявам много, Дан, но трябваше да стигна до истината — за Даяна. Знаех, че... Че има някаква връзка, а не можех да те попитам. Знаеш, че не можех.

— Права си. Нямаше да ти кажа.

— Колко по-добре щеше да бъде, ако ми се беше доверил — каза Пайпър.

Дан се обърна към нея и се усмихна мрачно.

— Да се доверя на човека, който фактически ме обвиняваше в убийството на собствената ми жена? О, Пайпър, ти ме мразеше от дъното на душата си.

Тя закри с ръце лицето си.

— Вече ти казах, че съжалявам. Дан, толкова се срамувам. Колко съм бъркала — Пайпър порумения и вдигна очи. — Но не те мразех. О, да, правех всичко възможно да го сторя, но не успях, просто не можех да те мразя.

— Добре, сега всичко мина — успокой я той. — Забрави. Ще те закарам вкъщи и ще сложим край, хайде, момиче, това е стара история.

Дан сви рамене — един от тъй добре познатите жестове, които използваше, за да спусне бариерата между тях.

— Недей, моля те, недей да ме гониш.

— Не е така — беше целият му отговор.

Обядваха рано на кухненската маса. Взаимоотношенията им бяха взели такъв обрат, че Пайпър не знаеше как точно да се държи и какво да прави. Обичайният ѝ избухлив нрав се бе уталожил, от пламъка бе останала само студена сива пепел. Не беше имала време да анализира чувствата си, да даде възможност на новото в отношенията да потъне в съзнанието ѝ. Заложила бе всичко на инстинктите си.

Направи сандвичи и двамата се опитаха да хапнат, мъчеха се да се държат тъй, сякаш всичко е нормално и земята все още се върти неотменно около оста си. Пайпър се питаше дали и Дан като нея е толкова развълнуван.

— Какво ще правиш сега? — попита тя и издърпа от сандвича си парченце маруля.

— Ще чакам — той захапа и започна да дъвче.

— Ами ако тръгнат срещу теб веднага?

— Няма. Всичко ще трябва да се инсценира като злополука. Не бива да има следи от борба, освен това няма да дойдат, преди да се мръкне.

— Как ще се... — тя преглътна. — Как ще се защитаващ?

— Тук е служебният ми револвер. Надявам се, че няма да се наложи да го използвам, но знам ли...

— Дан, ще бъдете трима срещу един.

— Няма да имат преимущество на изненадата, Пайпър. Това не е малко.

Гледаше през нея, избягваше погледа ѝ. Тя гризеше една коричка хляб. Стомахът ѝ се бе качил в гърлото.

— И аз просто трябва да си тръгна, да напусна града?

— Разбери — рече той с гробовен тон, — ако си тук, ще ми създадеш усложнения, ще направиш работата ми по-трудна.

— Това не е твоя работа — възпротиви се тя. Но Дан я изгледа спокойно, без да ѝ позволи да го въвлече в спор, беше хладнокръвен, уверен в себе си.

— Това е единствената работа, която някога съм имал или искал, Пайпър. Поне това ми остави.

Пайпър се отказа да яде. Стана от масата, хвърли сандвича си в кофата за смет и започна да мие чиниите. Тя повиши глас, за да надвие шума от течащата вода, и каза:

— Аз съм виновна за всичко.

— Какво?

Затвори крана и се обърна към него с мокри ръце.

— Моя е вината за всичко. Не биваше да идвам в ранчото, след като се върнах у дома. Оставих се да ме убедят вкъщи, че ти имаш нужда от помощ. Но съм направила грешка.

Тя триеше бавно ръце в дънките, нагоре-надолу, после пак, нагоре-надолу.

— А аз ти позволих да останеш — прибави Дан.

— В продължение на година и половина те бях изхвърлила от съзнанието си. След като Даяна умря, реших, че те мразя. Но... — тя пое въздух, — оказа се, че никога не съм те мразила. На сватбата... — Пайпър спря и го погледна умолително с очи, но той не каза нищо. Не сваляше поглед от нея. — Не го ли почувства и ти? — прошепна тя. — Само аз ли го усетих? Беше страшен грях, светотатство, подлост. Съпругът на най-добрата ми приятелка...

— Престани, Пайпър — рече той дрезгаво. — Не се самообвинявай за неща, които не са се случили.

— Кажи, че не си го усетил — настоя тя.

Той извърна очи.

— Дан — гласът ѝ секна, — кажи ми, че не си го почувствал.

От устните му се изтръгна въздишка, стон.

— Почувствах го, доволна ли си?

— Не, не съм. Какво... Какво се случи между нас?

— Нищо. По дяволите, нищичко не се случи.

— Имаше нещо.

— Няма значение — отвърна той с горчивина в гласа. — Аз бях щастлив, Даяна беше щастлива и всичко щеше да си е така и досега. Наистина нямам представа какво беше онова, което премина между нас тогава, сигурно никога няма да узная.

Пайпър спря нещата дотук, нямаше друг избор. Явно случката отпреди две години ще си остане загадка. Никой не бе пострадал, и ако Даяна беше още жива, необяснимият инцидент отдавна вече щеше да е забравен.

След този не много успешен обед, Дан изпрати Рик и Луис да си вървят, като им съобщи, че ще има нужда от тях само за по няколко часа сутрин, за най-тежката работа. Свеждаше до минимум дейността в ранчото.

— Имам проблеми с парите — каза им той. А на Пайпър обясни: — Не ги искам наоколо.

— А конете? — възрази тя.

— Няколко дни, дори седмица, ще издържат така. Ще бъдат нахранени и напоени.

— И после?

— После ще видим — отвърна той предпазливо.

Свършиха заедно някои неща — закараха сено при конете на по-отдалечените ливади, провериха състоянието на Пърл, която имаше възпаление на окото и на едно конче с наранен крак. Дан вършеше всичко припряно, беше доста рязък, защото искаше да свърши и да махне Пайпър от ранчото. Но тя се мотаеше, току поглаждаше хълбока на някой кон или пък почесваше друг зад ушите. Кога ли ще ги види пак? Дали изобщо ще ги види? Какво ще стане, ако...?

Боеше се да пита Дан, изпитваше ужас от отговора.

Слънцето приличаше силно, накъдето и да погледнеш човек небето се ширеше кристалносиньо. Тревата пукаше под нозете им, изгоряла до кафяво. Изпод стъпките им се надигаха облачета прах.

— Имаме достатъчно сено, нали? — запита Пайпър.

— Поне за месец напред — отвърна Дан. — После ще трябва да купя още.

Месец. Какво ли ще бъде след месец? Кой ли ще нахрани конете тогава? Дан бе седнал отзад в раздрънкания пикап на Рик и режеше

връвта на една бала. После я избути навън през задната врата. Изправи гръб и се огледа, като задържа поглед върху редицата дървета, които ограждаха полето. Беше напрегнат, нащрек.

— Да вървим — рече той, — свършихме. Колата заподскача по полето към плевнята. Дан шофираше, а Пайпър слизаше, за да отваря и затваря вратите. Беше изнервена от горещината и от събитията през деня. Изпитваше страх, ужас от това какво ще стори Дан, от онова, което чувстваше самата тя, от това как най-неочаквано целият ѝ вътрешен мир се преобърна с главата надолу.

Дан паркира и излезе от пикапа, заобиколи и се наведе към прозореца ѝ.

— Време е да тръгваш — рече той.

— Ела с мен — изведнъж го замоли тя. — Да идем в Денвър. Там има управление на ФБР. Ще им разкажем всичко. Сега, след като тримата пресякоха щатските граници, ФБР трябва да поеме случая.

— Не! — настоя той.

— Моля те, Дан.

— Пайпър, да тръгваме. Къде са ти ключовете. Ще те откарам къщи. После мога да те заведа до летището или пък, ако предпочиташ, ти иди с кола в Денвър. Твоят джип ще ми е нужен, тъй че, ако в къщата има друга кола, която можеш да вземеш... Иначе...

— Ще взема колата на родителите ми, едно чероки — отговори тя. — Дори я предпочитам пред джипа. Сигурно ще отседна в мотел. Може ли да ти се обадя по телефона, когато пристигна? Ще ти оставя номера си и ти ще поддържаш връзката. Нали ще го сториш, Дан? Иначе направо ще си изкарам акъла.

— Разбира се — каза Дан, но мислите му бяха другаде.

— Ключовете са вътре — добави тя.

В къщата беше далеч по-хладно. Пайпър откри ключовете и отиде в кухнята при Дан, който пиеше вода.

— Горещо е днес — рече той и постави празната чаша върху масата.

— Наистина горещо — съгласи се тя.

— Намери ли ключовете?

Пайпър усети как думите запъват в гърлото ѝ и я давят. И изведнъж потокът се отприщи — страх и отчаяние звучеше в тях.

— Дан, обещај ми, че ще внимаваши! Ще ми се обаждаш, нали? Заклевам те, ако не го сториши, ще се обади в полицията. Ще вдигна страхотна олелия, да знаеш! Ако не те чуя, нали разбираши, ще трябва да предприема нещо.

Дан приближи сърдит и стисна силно двете ѝ ръце малко над лактите.

— Пайпър, на никого няма да се обаждаш! Никакви ченгета, никакъв шериф, никакво ФБР. Тези хора бяха мои другари. Аз ще се оправя с тях — веждите му бяха смръщени, очите хвърляха искри, а устата представляваше една права черта. — Разбираш ли ме? Ще направиш това, което ти казвам! Не те моля, не те увещавам. Нямаши никакъв избор.

Тя стисна устни и кимна. Не, крещеше всичко в нея, не!

— Добре, хайде да тръгваме! — рече той и я пусна.

Но Пайпър не помръдна. Не можеше да събере сили да прекрачи, да напусне живота на Дан Бурн и да го остави да се бори сам да умре.

— Аз... Аз... Не мога... Не мога, Дан. Не мога да те оставя.

— Тръгвай, Пайпър.

— Господ да ми е на помощ — промълви тя. — Ако нещо се случи с теб, никога няма да си простя. Не бих могла, не виждаш ли?

Очите му се задържаха върху нея. Веждите му бяха все така сключени. После сякаш нещо в него омекна. Лицето му се отпусна. Той поклати глава.

— Не искам да те оставя сам — прошепна тя.

Тогава Дан вдигна ръка и погали бузата ѝ с пръст, стигна до крайчеца на устата и го прокара по устната, а тя стоеше неподвижно със затворени очи, разтреперана.

— Смелото ми момиче — отрони той. — Само дето не си в състояние да ми помогнеш.

— Мога! Мога, остави ме да го направя!

Ръката му се плъзна под косата зад врата ѝ. Изражението му все още излъчваше нежност. Когато Пайпър отвори очи и съзря двете резки край устата, които му придаваха циничен вид, арогантната извивка на носа, сините очи, оградени с тъмни мигли, гъстите тъмни вежди и меката коса, не можа да се сдържи. Бавно вдигна длани към лицето му и го притегли към себе си.

— Нека да се любим — прошепна тя, спряла дъха си върху устните му. — Тогава може би ще събера сили да си тръгна.

Устните ѝ имаха вкус на мед и слънце. За момент Дан не разбра какво става, чувствата му бяха задрямали, после изведнъж кръвта му забушува и той прилепи жадно устни в нейните. Пайпър изстена и страстта го облада изцяло, сякаш бе огън, който го изгаряше, изпепеляваше. За миг забрави, че отвън го дебнат мъже, които искат да го убият, че Хари също е там, че се намира в опасност и има да върши работа, че го чакат неотложни задължения. За миг усещането за тази млада жена го завладя, потопи се в хаоса от чувства, упоен от страстно желание.

После реалността надделя и той се откъсна от нея. Покри ръцете ѝ, все още прилепени към страните му.

— Трябва да тръгваме.

В очите на Пайпър заблестяха сълзи. Тя поклати глава безмълвно и с разтреперани устни без звук произнесе думата „не“.

— Слушай — започна той, като се опитваше да бъде твърд, но тя стоеше тъй близо, вкусът ѝ още изгаряше устните му. Дан усети, че непоколебимостта му се стопява. — Слушай — опита отново, а очите му съзнателно избягваха нейните, — няма вечно да е светло, трябва да...

— Имаме време — прошепна Пайпър. — Знаеш, че все още имаме време. Обичай ме, Дан, моля те, прави любов с мен.

И последната съпротива на Дан се срина.

Ръка за ръка, те се изкачиха по стълбите и без да разменят дума, се отправиха вместо към голямата спалня, към стаята за гости, където Пайпър бе прекарала нощта — място, в което нямаше да ги измъчват спомени, неутрална територия.

Тя разкопча ризата му, същата жълта риза, която му бе помогнала да облече предната вечер. Дланите, пръстите ѝ се прокрадваха по тялото му — по гърдите, гърба, докосваха го нежно, опознаваха го. Погледът ѝ не се откъсваше от него. Той се наведе, за да я целуне, да вкуси от еликсира на нейните устни. Дан зарови ръце в косата ѝ и склучи пръсти през необузданите, разрошени кестеняви кичури. Притисна я силно, докато целуваше устните ѝ.

Извън тях всичко друго престана да съществува. Бяха сами в една вселена от нежност, сладки ухания и приглушен шепот. Този път

не бяха тъй буйни, и двамата действаха по-кратко и търпеливо, изчакаха първо да опознаят телата си.

Пайпър изхлузи тениската през глава. Не носеше сутиен. Гърдите ѝ бяха малки и идеално оформени, кръстът — тънък и гъвкав. Тя изрита ботушите, дръпна ципа на дънките си и ги събу. Имаше стегнат корем, закръглени, женствени бедра и дълги, стройни крака. Тя се усмихна несигурно и застана пред него — показваше му се, даряваше го със своята красота.

Той също захвърли ризата и джинсите си. Тя обхождаше с поглед тялото му, изражението ѝ бе тъй сериозно, напрегнато, сякаш никога преди това не беше виждала мъж. После пристъпи и се отпусна в прегръдките му — гола плът се притискаше в гола плът, пораждаше горещи вълни. Пайпър въздъхна дълбоко и дъхът ѝ изгори страната му.

— Да — прошепна. Тогава той я разбра, искаше да му каже, че това, което се случва между тях е чудесно, че не е грях.

Този път той бе внимателен с нея, по-нежен, страстта се разрастваше постепенно, когато целуваше гладката ѝ кожа, докосваше издължените мускули на ръцете и краката ѝ, заякнали от дългогодишна езда. Погали и бедрата ѝ, раменете и мишниците. Прекрасно бе това съчетание на сила, мекота и изтънченост в едно и също тяло. После целуна гърдите и врата и почувства тръпката, която мина през тялото ѝ, учестеното дишане.

Желанието в слабините му се разпали, усети го като болезнено свиване, което го направи твърд и готов. Пайпър се наведе над него с пламнало и разхубавено лице, а той я придърпа към себе си и с едно рязко движение я изпълни цялата. Дан пое въздух, а тя простена и покри тялото му. Косата ѝ се разпиля и ги обгърна. Тя го яздеше със затворени очи, задъхана, а той бе стиснал бедрата ѝ и я направляваше в един по-бърз ритъм, все по-бурно и по-бурно.

Накрая Пайпър извика и се огъна назад. Дан усети, как слабините му се свиват в конвулсия и започна да се изпразва — имаше чувството, че никога няма да спре.

Не знаеше колко дълго бяха лежали, задоволени и изтощени, но в един момент усети, че косата ѝ го гъделичка по лицето, и че му предстои да свърши нещо много важно, че слънцето припича жарко и неумолимо приближава към хоризонта на запад. Той се размърда и Пайпър промърмори нещо.

— Момиченце — рече той нежно, — хей, Пайпър.

— М-м-м?

Не се сдържа и прокара длан по гръбнака ѝ, през всички издатини и вдлъбнатини на тялото ѝ, по разкошната извивка и възвишение на задника.

— Трябва да вървим — каза той.

Тя се раздвижи, изви лице към него, събрала с ръка косата си.

— Не промени ли решението си?

Той се усмихна леко.

— А, това ли си целяла? Да промениш намеренията ми?

Пайпър го изгледа едва ли не тържествуващо.

— Може би.

— Пайпър...

— Бих направила всичко — рече тя мрачно, — само да си в безопасност.

Дан изучаваше лицето ѝ, а тя не сваляше очи от него. Завладя го неочаквано, необяснимо чувство.

— Съжалявам — обади се той прибързано, — нищо не се е променило.

— Страхотен инат си — прошепна тя.

Облякоха се бързо, обезсилени, движеха се сякаш в някаква мъгла. Но сега, този път, не изпитваха онази стеснителност, неудобството от сутринта. На нейно място се бе появило нещо като съгласие, познание за това, че са се приели взаимно, някаква сладка, меланхолична близост, кулминацията от току-що изживяното.

Дан взе ключовете и я закара с джипа до дома ѝ. Не разговаряха или поне не си казаха нещо от значение, ала Дан усещаше колко е разстроена. Но не би могъл да промени решението си, независимо от това, което се случи между тях. Нямаше да се откаже, само за да получи подкрепата и успокоението на Пайпър. Беше го сторил веднъж преди и последиците бяха трагични. Не, този път ще направи всичко както трябва.

Той паркира на входната алея в издължената следобедна сянка на огромната върба, изключи мотора и се обърна към нея.

— Обещай ми — пълниш една чанта и заминаваш веднага оттук.

Тя кимна, прехапала устни, с поглед забит в земята.

— Отиваш право в Денвър и стоиш там, докато тук всичко свърши?

Отново мълчаливо кимване.

— Разбери ме, Пайпър, не мога да се притеснявам и за теб — той се поколеба. — Ще опитам да се обадя, но не мога да ти обещаая...

Тя впи изтерзаните си очи в неговите, но не продума. После се наведе и го целуна нежно. Устните ѝ имаха вкус на сълзи.

— Какво ще стане? — попита тя. — Дан, какво ще стане с нас?

Дан извърна глава — не искаше да я нарани, но не можеше и да ѝ обещае нищо. Знаеше, че трябва да надене непроницаема маска срещу нея, срещу всичко, което би могло да го отклони от задълженията му.

— Точно сега не мога да мисля за бъдещето — каза той безизразно. — Това ще стане чак след като истината възтържествува.

— О, Боже, не говори така.

Той сви рамене. Не можеше да я държи до себе си — още една невинна жертва — докато не се оправи тази бъркотия. Беше твърде важна, твърде опасна и се бе изпречила между тях като стена, безкрайно висока стена, непреодолимо плътна, бариера между Дан и живота.

— Дан — рече тя сподавено, — мисля... Мисля, че те обичам.

Но той само се отдръпна от нея и поклати глава със стиснати устни.

— Слушай — продума той, — нека не преувеличаваме нещата. Изживяхме кратък любовен роман, нищо повече. И ето той свърши, това е.

Тя не го погледна, докато излизаше от джипа. Дан рязко включи на скорост и потегли. Горчиви мисли се блъскаха в главата му през цялото време. Както Хари обичаше да казва, човек прави това, което се налага.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пайпър бе оставила зад гърба си Стиймбоут Спрингз още преди час и вече караше по изпълнения със завои планински път за Форт Рейндж и Денвър, когато внезапно отби встрани и натисна спирачка.

Дан я беше излъгал.

И ето, цял час вече тя пътуваше с разбито сърце и дори не й мина през ума, че той съвсем преднамерено я бе заблудил. Нима може мъж, който с такава страст е любил една жена, за миг просто да се превърне в камък!

О, Дан, каква глупачка съм, че се хванах на тази въдица! Ако умът й си беше на мястото и не беше размекнат от любовна нега, тя моментално щеше да прозре измамата.

В съзнанието си Пайпър превъртя лентата на спомените от последните им минути заедно — всичко, което Дан каза, изражението на лицето му, езикът на тялото. Една тлъста лъжа, защитна стена, която той издигна от нелепо чувство за собствено достойнство, заради нейната безопасност, такава, каквато я виждаше той.

Естествено, че ще излъже!

Пайпър погледна в огледалото за обратно виждане и обърна колата. Натисна газта до край. Нямаше представа какво й готви бъдещето, знаеше само, че няма да остави Дан сам срещу тези убийци. После, когато опасността отмине, тогава двамата ще трябва да се заемат с това мъгляво бъдеще и да разрешат проблемите си. Но сега Дан се нуждаеше от помощ и да пукне, ако подвие опашка и избяга.

Тя просто летеше по обратния път за Стиймбоут Спрингз, вземаше душата на бедното чероки, което оставяше зад себе си каравани и мотоциклети, профучаваше край туристите, които спазваха ограничението на скоростта.

Пътят се издигаше и се спускаше, криволичеше през широките долини на северозападно Колорадо, върховете на Континенталния вододел се извисяваха над дълбоките пропасти и подчертаваха синевата на лятното небе. Полята бяха златистокафяви, макар сушата

да бе изсмукала цялата им влага — какво ужасно лято беше! Почти никой вече не правеше опити да напоява. Също като Дан, всички...

Дан...

Мозъкът ѝ за миг блокира и тя отпусна газта, точно когато бе започнала да изпреварва един микробус. От най-лявото отсречно платно с грохот се задаваше тежкотоварен ТИР с ремарке. Тя изведнъж дойде на себе си и натисна газта докрай, едва успявайки да се шмугне пред микробуса. Шофьорът му бе натиснал клаксона и размахваше юмрук към нея.

Пфу! Пайпър пое дъх, но като си спомни на каква опасност се е изложил Дан, превишената скорост по пътя ѝ се стори като детска играчка.

Сега летеше през потъващата в сумрак долина на Ямпа. Само няколко мили я разделяха от Стиймбоут Спрингз, когато изведнъж осъзна какво трябва да прави.

Дъч. Той беше единственият човек, който може да помогне на Дан сега, единствен той знаеше какво трябва да се направи. Ще трябва да наведе вирнатия си нос и да помогне. Това е негово задължение, за Бога. Дори той не би могъл да пренебрегне опасността, която криеше тази ситуация. Не би посмьл. Най-важното нещо на света за него бе постът, който заемаше. Ако Дъч не вложи всички сили като шериф, гласоподавателите от Раут Каунти ще му отмъстят, когато дойдат избори.

Разбира се, Дъч ще склони.

Тя го откри не в офиса, а в едно кафене отсреща — ползваше вечерната си почивка.

Пайпър се настани на съседния стол и отказа със знак кафето, което сервитьорката ѝ предложи.

— Слава Богу, че те намерих — задъхано рече тя. — Ще ти разкажа всичко по пътя за ранчото, но, Дъч, трябва да дойдеш с мен веднага. Трябва...

— Ей, ти какво — прекъсна я той и се завъртя на стола. — За какво, по дяволите, говориш? — отпи от кафето си бавно, като демонстрираше пълна незаинтересованост.

— О, Боже — Пайпър стисна ръката му. — За Дан говоря... В опасност е. Слушай, нямаме време, за да ти разказвам цялата история сега. Ще ти обясня на път за...

— Що е време, все е пред нас — рече той и си погледна часовника. — Да, всъщност след около четиридесет минути ми свършва смяната.

— Дъч — извика тя, — престани да разиграваш комедии. Ти си шерифът! Точно в тази минута Дан го дебнат три ченгета от Филадельфия, готови да стрелят без предупреждение. Още повече, че това са същите хора — добави тя, убедена, че той ще се откаже от театъра сега, — които причиниха катастрофата на Даяна. Дъч, те са убийци. Всъщност са убили един човек във Филадельфия. О, всичко е тъй сложно и преплетено. Ще ти разкажа подробно...

Но той поклати глава отегчено.

— Остави. Това ми звучи като някаква фантастична история, която Бурн е измислил, за да те омае.

— Да ме омае?

— Разбира се, малката, този тип иска да ти се представи като истински герой, изправен срещу три градски ченгета, трима страшни убийци. Каква дивотия. И ти му повярва.

— Истина е — прошепна Пайпър. — Иди погледни пикапа му. Намира се точно след...

— Видях го тази сутрин — Дъч сви рамене. — Е, значи Бурн е излязъл от пътя снощи. Сигурно е ударил няколко бири в повече. Голяма работа.

— За Бога, Дъч — прошепна тя настоятелно, — на предното стъкло има дупка от куршум.

— Не видях такова нещо.

— Тогава се върни и погледни хубаво.

— Утре сутрин.

— Сега.

Той пак поклати глава.

— Имам си писмена работа, малката. Ни ми се ще да работя цяла нощ.

— Ти си... ти си полудял — заекна тя от вълнение и пак се вкопчи в ръката му. — Дъч, не можеш да постъпиш така. Знаеш, че нещо става горе в ранчото. Знаеш, че е вярно. Трябва да пренебрегнеш личните си чувства и да изпълниш дълга си. После ние двамата ще се оправим, обещавам ти, но...

— Знаеш ли — прекъсна я той, като хвърли няколко монети върху белия тезгях, — не бих си мръднал пръста за теб или Бурн, дори живота ви да виси на косъм — след това сложи сивия стетсън на главата си и се изправи. — Между другото — добави той, — видях джипа ти в ранчото. Доколкото разбирам, там си прекарала нощта.

Занемяла, Пайпър го гледаше как отива към вратата и се усмихва сияйно на сервитьорката.

— Дъч — прошепна обезумяла, — не разбираш ли, че това ще е краят на твоята кариера? Не можеш, просто не можеш да направиш това!

— Приятна вечер, Пайпър — рече само той и потъна в сенките на вечерния мрак.

Разбира се, следващото решение бе лесно. По-скоро, мислеше Пайпър на излизане от града, когато тръгна по пътя за „Елк Ривър Ранч“, нямаше какво да се решава. Дан беше сам срещу трима. Е, може би съотношението щеше да стане две към три.

Когато бързаше към колата си, ѝ бе минало през ум, че може да опита да помоли за помощ някой от заместниците на Дъч. Но тази идея бързо се изпари. Никой от тях не би посмял да се опълчи срещу своя цар и господар — шериф Дъч Радовски.

Добре, мислеше Пайпър, шофирайки по тъмния път и мъчейки се да потисне страха, ние сме двама, а те са трима. Запита се дали 22-калибровия пистолет на Даяна е все още в килера. Не че беше кой знае какво срещу тежкото снаряжение каквото използваха при засадата на пътя снощи, но все пак бе по-добре от нищо. Преди години Пайпър се бе тренирала с него в стрелба по мишена. Даяна го държеше, за да гони по-нахалните скунксове и миещи мечки, но той би могъл да свърши добра работа и срещу три градски ченгета.

Минавайки по тесния криволичещ път, тя се чудеше дали би посмяла да стреля срещу човек. Естествено, когато е тъмно, би било достатъчно просто да гръмнеш във въздуха, за сплашване. От друга страна Дан искаше да приключи с тази история.

Защо ли разсъждава? Още нищо не се е случило. Може би, след снощния провал, са се върнали в... Но, не. Нали тази сутрин Хари бе

дошъл при нея в плевнята. Нямаше да си тръгнат. Не преди да си свършат работата.

О, Боже, помисли си Пайпър, дано Господ се смили над тях с Дан, защото ясно е, никой друг няма да го стори.

Представяше си как ще се разбеснее Дан, когато след няколко минути цъфне в ранчото и тъкмо обмисляше как да се справи с него, когато за пръв път забеляза бързо приближаващи фарове зад себе си. Добре, нямаше намерение да намалява, за да пусне тоя глупак — и без това шосето ще е само негово, веднага, щом като завие по отклонението за ранчото, ей там, след онзи завой.

Върна мислите си към Дан, мъчейки се да разсее ужасното предчувствие, че може би точно в този момент Хари, Суийт Пий и Франк настъпват към къщата под прикритието на нощта.

Не, реши Пайпър, сигурно ще тръгнат по-късно, ще чакат да се умори, нервите му да се обтегнат и изтощението да го направи поподатлив на грешки. Разбира се. Но това, което тия трима страхливци няма да знаят, е, че тя също ще бъде там. Пайпър Хилиърд в спасителна акция, помисли си мрачно. Колата зад нея я заслепи с фаровете си. Тя се протегна, за да нагласи огледалото за нощно виждане и изведнъж осъзна, че фаровете ги няма, че те се изместват отляво и колата се опитва да я задмине. На завоя!

— Идиот! — възкликна Пайпър и отби черокито възможно най-плътно в дясно. — Какви пияни глупаци са тези туристи...

Всичко стана за миг. Както си караше, внимателно следвайки немаркирания десен край на шосето, колата ѝ занесе в канавката, изблъскана от пътя. Спря, наклонена под опасен ъгъл, със затънали в меката пръст десни гуми.

Пайпър опита да се овладее и на няколко пъти пое дълбоко дъх. Беше стиснала волана с побелели от напрежение ръце.

— Глупак такъв... Глупак... — задъхваше се тя, побесняла, гневна. Изведнъж вратата ѝ се отвори с трясък.

— Ей, ти, слушай — започна Пайпър напушена и стресната.

— Я млъквай — заповяда някакъв глас — и излизай от колата.

Усети как цялото ѝ тяло омекна. Взираше се в лицето срещу себе си и не можеше да прокара звук през пресъхналото гърло.

— Излизай! — извика пак непознатият и сграбчи ръката ѝ. Издърпа я на банкетата и тя се препъна.

Тогава видя и другия мъж. През мъглата от объркване и ужас, която я обгръщаше, позна стоящия отзад човек. Беше Хари Тегмайер.

— Млъквай, Хари — каза шофьорът, за който Пайпър скоро разбра, че е Суийт Пий. — Край на излишните приказки.

От мястото, където седеше с ръце в белезници — задната седалка на един форд — тя можеше да види само тила на двамата мъже отпред. Хари на предната седалка и Суийт Пий на шофьорското място. До нея седеше мъж на име Франк, който следеше всяко нейно движение.

— Хайде, говори си с мен — обърна се тя към Хари, — той да не ти е господар.

— Млъквай — процеди Суийт Пий. — Затваряй си човката или ще ти я натъпчем с някой парцал.

— Ей, Суийт Пий, не е нужно да се нахвърляш така върху дамата — обади се Хари с посивяло лице.

Пайпър зърна надупчената от шарка физиономия на шофьора в огледалото. Очите му я фиксираха — черни камъни, плувнали в мазнина.

Те караха по пътя, който минаваше през долината на Елк Ривър и водеше към езерото Стиймбоут, разположено под Ханс Пийк. Франк почти не обелваше дума. Веднъж провери белезниците, като ги подръпна, после пак се отпусна на седалката си. През цялото време говореше Хари, едва ли не, без да спира. Говореше празни приказки, коментираше гъстотата на гората, дивото животно, което се натъкна на фаровете им и бягаше пред тях като хипнотизирано. Бъбреше тъй, сякаш бяха излезли на обикновен пикник, въобразявайки си, може би, че ще може да оправи нещата, само ако говори непрекъснато. Но нещата не бяха наред. В ума на Пайпър всичко вреше и кипеше. Нямаше представа къде я водят, или въобще защо са я отвлекли. През цялото време в главата ѝ се въртеше една мисъл — че Дан сигурно е още жив. А може да са го заловили и да я водят на същото място, където е и той. Тогава, о, да, тогава ще ги ликвидират и двамата. Далеч от цивилизацията. Чиста работа. Щяха да заровят телата им и никой никога нямаше да ги намери.

— Как бих искал да дойда на риба в туй езеро някой ден — разсъждаваше на глас Хари. — Има ли пъстърва тук, Пайпър?

— О, млъквай, по дяволите! — Суийт Пий, на когото му бе дошло до гуша, думна с юмрук по вратата.

— Да, има канадска пъстърва. Ще ти хареса, Хари.

Ако успееше да поддържа разговора с Хари, започна да си мисли тя, да го накара да говори непрекъснато, може би ще ги забаламосат и тя да успее да избяга. Но как? И къде?

— В реката също има добра риба — каза тя и се наведе напред. В огледалото видя как очите на Суийт Пий се спряха върху нея и пуснаха искри. — Но тук се въди североамериканска пъстърва.

Франк протегна ръка и я бутна назад.

— Мирувай — рече той, гласът му, острите черти на лицето бяха напрегнати.

Но Пайпър не се отказа.

— Къде отиваме? Дан там ли е?

Никой не отвърна.

Суийт Пий отмина езерото Стиймбоут и продължи нагоре към едно по-малко езерце точно в подножието на Ханс Пийк.

— Името на онова езеро е Ханс Пийк, Хари — обясни тя. — Там ли отиваме?

— Тихо — обади се Франк предупредително.

— Там ли е Дан? — опита отново Пайпър и почувства как цялата настръхна. — Там ли е?

— Спокойно, Пайпър — рече Хари, като се обърна.

Изглежда Суийт Пий временно се бе отказал да се намесва. Шофираше безмълвно в черната нощ.

Малко след езерцето завиха надясно и излязоха на един междуселищен мек път — беше шосе 488. Пайпър го познаваше добре. След няколко минути щяха да пристигнат в миниатюрно селце, наречено Трилби Парк, което приемаше туристи през лятото и им осигуряваше най-минималното: храна, червеи за риболов и рибарски принадлежности. Дали не са се сврели в някоя барака там? Хари бе споменал за скривалище близо до Ханс Пийк, спомни си тазсутрешния им разговор Пайпър, но в този район имаше множество планински хижи, а около самия връх те бяха стотици, заобиколени от милиони акра първокачествени национални гори и пустош. Всъщност, тя осъзна, че от щатската граница с Уайоминг ги делиха единствено лесове и нищо друго.

Минаха през селцето, колата заподскача по черния път. Накрая стигнаха в подножието на Айън Маунтин. Там най-после Суийт Пий се

отклони от пътя и скри бронкото в някакви храсти.

Суийт Пий измъкна Пайпър от задната седалка и я избута пред себе си, сграбчил ръката ѝ с месестата си длан. Тя се озърташе, опитваше се да се ориентира в тъмнината. Но не можа да си спомни за никаква хижа на това място. Оттук тръгваше пътека, която се катереше по един зъбер на Айън Маунтин, не по-дълга от пет-шест километра. Да, разбира се, сега се сети, че някъде по-горе имаше туристически заслон. Веднъж, като яздеше, бе минала край него. С Даяна. За там ли се бяха запътили? Мястото бе много затънтено, а и нямаше шанс някой да спре да нощува, тъй като хижата не бе достатъчно отдалечена дори за едnodневен преход. Беше далеч от цивилизацията и все пак не достатъчно далеч. Идеално за тях. Дали там са затворили и Дан? Или той си беше долу в ранчото? След това ли щяха да се занимаят с него?

Тръгнаха по потъналата в мрак пътека. Франк бе начело и осветяваше пътя с фенерче, Хари вървеше след него, а после Суийт Пий, който буташе поставената в белезници пленничка. В началото пътеката бе много стръмна и дъхът на Суийт Пий бе като ураган във врата ѝ. Усещаше миризмата на пот от огромното му тяло. Ръката му, когато я подкрепяше, бе лепкава и гореща.

— Не е много далеч — каза ѝ Хари, когато в един момент се обърна към нея.

Опитва се да бъде любезен, помисли си тя с ирония и го намрази, заради това, което върши.

— Тихо — рече Франк, като завъртя лъча на фенера срещу лицата им.

Пайпър продължи да се тътрузи. Още се чудеше дали ще се срещне с Дан в края на тази експедиция. Надяваше се на това. Но после ѝ дойде наум, че ще е по-добре да го няма, иначе и двамата бяха обречени.

— По дяволите — изруга Суийт Пий след няколко километра, — спрете. Трябва да си поема въздух. Твърде е горещо за подобни разходки.

Франк отпред спря. Хари също.

— Ако не беше твоят бърбън — заяде го Франк, — досега да сме там.

Суийт Пий изпсува.

— Е, да, и ако всички се откажем от цигарите, ще живеем по-дълго, нали? — продължи да ругае, задъхан.

— Наред ли си? — попита я Хари.

Вместо нея, отговори Суийт Пий.

— На кой му дреме дали е добре, или зле?

Пайпър се обърна към него.

— Ти си наистина прекрасен човек — рече тя. — Да се надяваме, че от гората ще излезе някоя разярена мечка и ще се нахвърли отгоре ти.

— Я си затваряй плювалника! — изсъска той.

— Мечки, а? — отрони Франк. — Тук няма мечки.

— О, тъй ли? — отвърна Пайпър. — Съвсем определено ще ти кажа, че има мечки и диви котки, а те са нощни хищници, момчета.

— Лъжеш — заяви Франк и извъртя лъча на фенера в очите й, после го отмести нагоре, осветявайки гъстата гора с високи стволове, които изглеждаха като призрочни стожери на фона на нощното небе. Лъчът пробиваше мрака пред тях и се разпръскваше по-нататък в плътната стена от растителност. За миг всичко сякаш замря в спарената горещина, после някъде от дълбините на черната гора изпука клонка. Дори сърцето на Пайпър подскочи от страх.

— Няма никакви мечки — промърмори Франк.

— Лъжеш.

— Дано да си прав? — прошепна Пайпър.

Продължиха напред, препъваха се един по един. После всички, освен нея почувстваха височината, въпреки това се влачеха по отъпканата пътека, провираха се през вечнозелени храсти и трепетлики, пресякоха няколко ливади и една камениста поляна — все нагоре в тъмното. Сухият горещ въздух направо изсмукваше дробовете им.

— Господи! — изкрещя Франк и спря. Ръката му като полудяла въртеше фенерчето по пътя пред себе си. — Какво, по дяволите, беше това?

— Дано не е мечка — злорадо каза Пайпър и Суийт Пий грубо дръпна белезниците й.

— Какво? — обади се Хари и настигна Франк. — Какво видя?

— Знам ли — гласът на Франк пресекна.

— Дай ми това — рече Хари и грабна фенера, насочвайки го с по-стабилна ръка.

Разбира се, Пайпър знаеше, че не може да бъде друго, освен скункс или таралеж, в най-лошия случай някоя крава, която се е отклонила от високопланинските държавни пасища. Никоя нормална мечка не би приближила по-близо от километър до четири човешки същества. Господи, помисли си тя, тия момчета са тъпи.

Оказа се таралеж. Тътрузеше се бавно по пътеката, от време на време спираше, поглеждаше назад, продължаваше необезпокоен.

— Ритни го встрани — подвикна Суийт Пий.

— Ти го изрита — изкрещя Франк в отговор.

— Бодлите им са отровни — с лекота излъга Пайпър.

Когато стигнаха равното, усети, че китките наистина я болят. Краката, дробовете и духът ѝ бяха наред, но Суийт Пий прекаляваше с подръпването на белезниците. Пайпър се уверяваше, че е жесток по природа и си спомни как живо и с подробности Дан ѝ бе разказал за побоя над Джой Уошингтън в изоставения склад. Голям симпатяга е този Суийт Пий.

През цялото време се опитваше да надвие страха. Откри, че той има остри нокти и забил ги веднъж в плътта, не ги вадеше лесно. Трябваше да е спокойна, с ясна мисъл, ако не заради себе си, то заради Дан. Ако ще умират, нека да умре достойно. Но беше трудно. Господи, колко трудно беше това.

Стигнаха до хижата — същата, за която се сети Пайпър — на около четири километра в гората, а не пет-шест, както тя си мислеше. Нямаше ни светлинка, ни звук, но пък, ако бяха затворили Дан там, надали биха му осигурили и минималните удобства — не и на човек, когото смятаха да убиват.

Франк блъсна вратата и тя изскърца. Дъхът на Пайпър спря. Моля те, Божичко, молеше се тя, дано Дан да не е вътре. И все пак, само да го погледне още веднъж, да се взре в тези очи и да усети мириса му, да почувства силната му ръка...

— Няма го тук — рече Хари до нея.

— Благодаря — прошепна Пайпър.

Щом влязоха вътре, Франк запали фенера, охраняван с батерии. Той хвърляше продълговати сенки върху голите дъсчени стени. Бараката беше най-много три на четири метра — набързо скалъпен

заслон с няколко пъна за столове и грубо издялана маса. Спалните чували бяха навити на руло и захвърлени в един ъгъл. Зад тях бе напъхана чисто нова раница, от която се подаваше тежкокалибрено оръжие. Но мъжете носеха и личните си пистолети, тя бе забелязала издутината под ризата на Франк.

— Ей там — посочи ѝ Суийт Пий с глава, — на пода. И веднъж завинаги затвори тая уста.

Пайпър се подчини и седна на твърдия пръстен под, като използваше спалните чували за облегалка. В хижата бе горещо и задушно. По цялото ѝ тяло изби влага — лепкавата и задушлива пот на страха. Опита се да я забрави и насочи усилията си да овладее чувствата, които я вълнуваха.

Добре поне, че засега Дан е в безопасност, мислеше си тя, наблюдавайки мъжете. Но сигурно щяха да го нападнат тази нощ. А защо тогава, запита се, не бяха останали в долината? Защо беше туй изкачване до заслона? Още преди часове можеха да я убият. Защо не го бяха сторили?

План. Явно, че през цялото време са имали план, нещо, в чийто успех са били уверени. Но какъв бе той?

Те хапнаха говеждо и изпразниха термосите си. Хари ѝ предложи ядене въпреки недоволното сумтене на Суийт Пий.

— Последна вечеря? — заяде се Пайпър, но жадно пи от водата.

— Никой с нищо не те е наранил — рече Хари, но не смееше да я погледне в очите.

Франк и Суийт Пий стояха до вратата и разговаряха с приведени глави. Сега вече Пайпър бе убедена, че имат предварителен план. Не можеше да си представи обаче каква е нейната роля в него.

Не след дълго разбра и това.

Десетина минути, след като бяха пристигнали, Суийт Пий дойде при нея, сниши се и навря боксьорската си физиономия в лицето ѝ.

— Досети ли се вече, госпожичке? — попита той.

Пайпър бавно поклати глава.

— Ти си разменната монета, скъпа — ти срещу Дани.

Трябваше ѝ известно време да го осъзнае — държаха я като заложник, за да примамят Дан.

— Никога няма да се хване — рече Пайпър ледено, макар че сърцето ѝ подскочи. — Дан ще помисли онова, което и аз.

— И какво е то? — попита Суийт Пий.

— Че сега вече не можете да оставите някой от нас жив.

Суийт Пий се усмихна насилено.

— Май гледаш много телевизия, госпожичке.

Пайпър не отговори. Явно се опитваше да я залъгва.

Скоро Суийт Пий и Франк се запътиха обратно към долината. Обясниха на Хари, че ще телефонира на Дан и ще го информират за местонахождението на приятелката му.

— Не я оставяй много да говори и да те баламосва с женските си брътвежи — предупреди го Франк.

— Знам какво да правя — отвърна Хари.

Преди да затвори вратата след себе си, Суийт Пий се обърна към Пайпър.

— Знаеш ли, нещата скоро ще се уредят. Дан ще дойде за теб.

— Не, няма — тросна му се Пайпър.

— О, така ли? Дан винаги е бил добро другарче — вметна Франк и двамата излязоха, като яко подпряха вратата, за да я затворят.

Секунда след това, Пайпър чу как гласът на Суийт Пий се извиси с изненадващо верен тон и запя една старинна ирландска балада. „О, Дани-бой, тръбите, тръбите зоват“, пееше Суийт Пий, „от долина на долина, надолу по планинския склон.“ После мъжете се засмяха и последното нещо, което тя чу, преди гората да ги погълне бе: „Лятото отмина и всички цветя умират...“

Хари тихо изпсува.

Невероятно, помисли си Пайпър и преглътна, как тези мъже, които преди са били колеги на Дан, негови братя, са се превърнали в смъртни врагове. И само защото Дан е изпълнил дълга си, опитал се е да бъде честен и справедлив, те искаха той да умре.

Тя погледна към Хари, който бе застанал до вратата и се взираше през малкото прозорче до нея, сякаш би могъл да прозре в нощта или може би в бъдещето. По зачервеното му лице блестяха капчици пот.

Добре, Суийт Пий и Франк не са били тъй близки с Дан както Хари, може би превъплъщението от приятел във враг при тях е по-лесно обяснимо. Но Хари Тегмайер, човекът, за когото Дан казва, че му е почти като баща... Мина й през ум, че може би Хари не е тъй настървен да убива. Може би не...

— Хари — обади се тя и гласът ѝ прозвуча доста по-спокойно, отколкото се чувстваше. — Дан няма да дойде заради мен. Знам, че няма да се хване на толкова проста уловка.

Хари я погледна и се облегна на вратата.

— Дан ще разбере, че е капан — рече той, — но няма да има друг избор.

После заби поглед в пода.

— Винаги има избор — отвърна Пайпър.

— Не е Бог знае какъв в случая. Не и за Дани. Той е твърде предвидим.

— Може би е по-жилав, отколкото мислиш — каза тя. — Ще бъдеш ли доволен, Хари, ако Дан се изхитри и откаже да се жертва за мен?

— Не знам... — започна той и изведнъж гласът му секна.

— Хайде, Хари — подтикваше го тя, — ти не искаш да сториш зло на никого, нито на мен, нито на Дан.

— Виж — рече той и неочаквано гласът му стана груб, — имам семейство, за което трябва да се грижа. Не ми пука какво ще стане с мен, стига жена ми и децата да не гладуват.

— Пенсията ти.

— Колко си права, по дяволите, пенсията ми.

— Е, двама души вече умряха — продължи Пайпър — Джой Уошингтън и Даяна. Предполагам, че няма голямо значение дали ще умрат още двама.

Той извърна лице.

— Хайде, млъквай. Почини си. Или прави каквото искаш, само не ми говори.

— Може би Дан няма да дойде — настояваше тя. — Може би ще трябва само с мен да се оправяте. Тогава какво? Тогава какво, Хари?

Той отвори вратата, все още, без да я поглежда.

— Ще дойде — прегракнало прошепна. — Дан ще дойде — след това затвори вратата след себе си.

Пайпър се загледа в нея. Надяваше се да е успяла да разколебае Хари и най-вече се молеше Дан да намери някакъв друг начин за спасение, невъзможно бе да няма друг вариант.

Светлината на фенера премигна, батериите започваха да се изтощават. Пайпър въздъхна, опитваше се да потуши ужасния страх,

останала сама с разгуптяно сърце в задушния сумрак.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дан седеше на дивана в хола и се мъчеше да изяде студеното парче пица, което бе открил в хладилника. Правеше го насила, нямаше апетит. Чувството му бе познато от времето, когато беше детектив, налягаше го винаги преди някоя голяма операция. В тялото си чувстваше напрегнатост, но и решително спокойствие.

Честно казано, не можеше да си обясни защо Хари, Франк и Суийт Пий още не бяха предприели нищо. Бяха изминали цели двацет и четири часа, откакто стреляха в него. Имаха достатъчно възможности да направят нещо. По дяволите, можеха да опитат, когато се връщаше, след като остави Пайпър у дома ѝ. Защо не го бяха сторили? Или пък когато излезе, за да нахрани конете тази вечер, а също и докато караше към Кларк, преднамерено бавно, за да изпие една бира в „Дървения папагал“. Хари бе казал на Пайпър, че са се установили някъде около Ханс Пийк, та дори бе подкарал натам, помота се из района, огледа наоколо, подуши въздуха в очакване да се случи нещо — изстрел или кола изотзад, или нещо в сянката да прошумоли заплашително.

Беше готов, но от неговите хора нямаше и помен. Не можеше да повярва, че са се отказали и са се върнали в града. В никакъв случай. Затова реши, че е най-вероятно да дойдат под прикритието на нощта, че го чакат да се умори и отпусне.

Погледът му се премести върху пистолета, който лежеше върху масата до него. Сложи ръка върху гладкия, студен, смазан метал и го стисна в пръстите си, вдигна го в ръка. Познато, успокояващо чувство. Спомени нахлуха в съзнанието му, когато бе държал същия този пистолет, стиснал го здраво с две ръце пред гърдите, а от напрежение пръстите му пламваха. Само веднъж бе стрелял в човек, един заподозрян в тежко престъпление, и го рани в бедрото. Всички тия пукотевици от филмите бяха пълна глупост. Дори този единствен път му бе достатъчен. С цялата си душа се надяваше, че това ще бъде всичко, което ще се наложи да направи и тази вечер, макар да се

чудеше как ще успее да обезвреди трима мъже едновременно. Ако намери начин да ги примаме в тъмната къща... Дан познаваше всеки сантиметър от нея. А те не. Възможно бе...

Разбира се, можеше да го убият. В такъв случай Пайпър ще съобщи на властите. Дори този идиот Дъч знаеше какво да направи. А ранчото... Когато Даяна умря, той направи ново завещание при адвоката ѝ и в него за наследник бе определена Пайпър. Дан знаеше, че Даяна винаги е искала да стане тъй.

Той стоеше в тъмната стая, заслушан в познатите нощни шумове, които идваха през отворения прозорец зад него. Продължаваше да стиска в ръка пистолета. Хайде момчета, хайде да свършваме по-бързо.

Минаха още десет минути. Времето сякаш беше полудяло. Минутите препускаха, а секундите едва се влачеха. Къде ли бяха те?

Още десет минути. Ако разчитаха да го извадят от търпение, бяха преценили точно. Но дойде ли време, ще е готов. Представяше си лицата им, дори лицето на Хари, и кръвта му кипваше. О, да, ще бъде готов.

Сигурно бе минал цял час, когато Дан стана, протегна се и предпазливо надникна през прозореца. Луната очертаваше почти пълен кръг, един огромен диск на небето и изглеждаше толкова голяма и близка, струваше му се, че може да я пипне с ръка. Ярка златистожълта повърхност, тук-таме осеяна с петна, приличаше на човешко лице. Сиянието ѝ хвърляше сенки по земята. Толкова по-зле за тези приятелчета, ако смятаха да правят нощно посещение.

Пайпър трябва вече да е в Денвър, изведнъж се сети той. В града, сред множеството светлини и улично движение, тя щеше да е на сигурно място. В безопасност. Дан започна да обикаля къщата, надничаше през прозорците, търсеше нещо подозрително из познатия пейзаж. Хладилникът бръмчеше спокойно, стъпките му дори не нарушаваха тишината.

Тя сигурно го мразеше. Не можеш да постъпиш по този начин с една жена и после да я захвърлиш като стара обувка. Но Пайпър — тя бе тъй емоционална във всяко отношение, тъй почтена, че трябваше да я принуди някак си да се махне. И се наложи да я обиди, иначе тя би спорила безкрай, може би дори би повикала Радовски, независимо, че ѝ бе забранил. Затова беше направил това, което трябва. Така прави човек в живота си, припомни си той, прави това, което трябва.

Хари му беше казал тези думи, и ето, сега Хари съблюдаваше своето правило. Нужно бе да запази работата си, репутацията, семейството си. Скоро щеше да излезе в пенсия, оставаха му не повече от две години, а това за него бе много важно. Иначе всички тия години щяха да са безпредметни. Годините, когато се излагаше на непрекъснатата опасност, застанал на тънката синя черта между реда и хаоса, биха били напразни. Да, Хари бе заложил много. А също и Франк и Суийт Пий. Дан също.

Той се върна в хола и отново провери прозорците. Навън луната осветяваше двора пред плевнята. Бледата белезникава светлина блестеше върху покрива на джипа. Нищо не помръдваше. Никакви движещи се сенки. Къде ли бяха те?

Дан пхна пистолета отзад под колана на дънките си и спокойно потърка наболата си брада. Изглежда щеше да бъде дълга нощ. Най-вероятно ще дойдат преди зазоряване. Сам Дан би постъпил по този начин. Зазоряване. Часът, в който кръвта на хората започва да се движи по-бавно. Часът, в който болните и старите се предават. Тогава очите на Дан щяха да се затварят, независимо от усилията да...

Телефонът зазвъня неочаквано, раздирайки въздуха като кряска на някоя дива птица. За секунда мускулите на Дан неволно се свиха, после се отпуснаха. Сигурно е Пайпър. Тя беше в Денвър, сигурно беше тя. Сърцето му се преизпълни със задоволство, но същевременно и с раздразнение. Да те вземат дяволите, Пайпър, щеше да й каже.

Посегна и вдигна слушалката.

— Ало — изрече на един дъх.

— Дани — каза нечий глас. Не беше на Пайпър, а на някакъв мъж, при това звучеше познато. За момент не можа да се сети, после сърцето му замря. — Ей, Дан, тук е Франк.

Дан стисна слушалката.

— Да, аз съм, Франк.

— Е, Дан, ще ти предложим една сделчица.

— М-м-м — неопределено отвърна Дан.

— Та, тъй стоят нещата, проста работа. При нас е тая мацка, Пайпър. Ще я пуснем, ако дойдеш на нейно място.

Дан усети как цялото му тяло се парализира, обзе го задушаваша безпомощност, последвана от страх и от разтърсващ гняв.

— Какво? — едва отрони той.

— Чу ме добре. Пайпър е при нас. Предлагаме ти размяна. Ще я пуснем, ако се предадеш.

Дан стоеше с наведена глава и отпуснати рамене, само ръката му продължаваше да стиска до болка слушалката. Мозъкът му препускаше като пощурял.

— Лъжеш — отвърна той, за да печели време.

— Да, да, разбира се, и сега ти ще затвориш телефона — каза Франк подигравателно.

Пайпър. Бяха хванали Пайпър. Повтаряше се същото. Ще я убият и после той ще носи и тази отговорност. Никой не можеше да живее с такъв товар, не и при втори подобен случай.

— Добре — промълви Дан и се насили да се съсредоточи. — Как ще разбера, че наистина е при вас? Ако блъфирате?

— Дан, момчето ми, минали сме през една и съща школа — рече Франк меко. — Кого си мислиш, че заблуждаваш? Хванахме я по пътя за ранчото, към осем и половина тази вечер. Караше червено чероки. Беше облечена в дънки и зелена тениска и бълваше огън и жупел. Цял вулкан е твоята Пайпър, Дан.

Осем и половина? По пътя за Елк Ривър? По това време трябваше да е някъде по средата на пътя към Денвър, това бе единствената мисъл в главата му. Какво става, по дяволите. Какво...? Но сега нямаше време за това. Явно беше при тях. А щом се е разбесняла, значи не са й причинили зло. Поне засега.

— Добре — отговори той предпазливо, — може наистина да е при вас. И какво от това? Какво ви кара да мислите, че ще се предам заради нея?

Франк се изсмя.

— Ей сега ще ти кажа защо си мислим така, идиот такъв. Видяхме джипа ѝ в ранчото снощи. А и ти винаги си бил съвестен. Няма да позволиш още една невинна душа да пострада, не и след като загуби първата, нали тъй?

Дан стисна юмрук и усети как в стомаха му се събира ярост и се заплита на топка. Започна да ругае, да оплюва Франк с всички познати епитети, да псува. Франк само се смееше. Накрая Дан спря, изтощен, изцеден. Бесът му се уталожил и се превърнал в тиха омраза.

— Свърши ли?

— Къде се намирате? — попита Дан грубо.

— Ще ти кажа, но първо трябва да те предупредя, Дан, никакви ченгета, никой, освен теб. Искаме те сам. Само нещо да ни се стори подозрително и тя умира веднага. Ясно ли е?

— Да, да, разбира се. Знам за какво говориш. Направо ми кажи къде и кога — прекъсна го Дан нетърпеливо.

— Добре. Намираме се в една хижа малко след Хан Пийк. Тръгваш по пътя за Елк Ривър към шосе номер 488, свиваш вдясно и след три-четири километра от дясната страна в храстите ще видиш нашия форд. Има знак. Оттам започва пътека към Айън Маунтин. Вървиш по нея около четири-пет километра. Просто я следвай. Не можеш да изпуснеш мястото. Имаш време до сутринта.

— Господи, Франк, ами ако объркам пътя? Ако изгубя повече време? Дай ми срок до обед.

— Не. Сутринта. До девет. Това е. Чакаме те. Сам.

Дан стискаше слушалката с такава сила, че ръката го заболя. Вдигна глава и се взря в пространството, размисляше, изчисляваше, търсеше варианти. Но накрая стигна до едно-единствено заключение.

— Добре — каза той с метален глас, който режеше като острие. — Ще дойда, Франк. Ще се видим сутринта.

— Добре, Дан, разбрано — и Франк затвори.

Дан остави слушалката много внимателно, тъй предпазливо, сякаш с някое по-грубо движение щеше незнайно как да нарани Пайпър. Стоеше със сведена глава и скръстени ръце, вперил поглед в телефона, като да беше отровно влечуго. Бе обладан от омраза. Страхуваше се за Пайпър. За миг почувства пълно, сковаващо отчаяние, после на негово място дойде решителност, която прочисти съзнанието и подкрепи тялото му.

Знаеше какво трябва да стори. Беше го разбрал още в мига, когато се обади Франк. Но как, как да спаси Пайпър?

Ще тръгне веднага. Няма смисъл да чака до сутринта, по никакъв начин не би могъл да бездейства цялата тази ужасна нощ. Грабна едно яке, намери фенерче и напусна къщата. Устата му беше пресъхнала, сърцето му биеше лудо. В мозъка му отекуваше до безкрайност една и съща мисъл: „Пайпър, Пайпър е в опасност. Върви да спасиш Пайпър...“

Защо не беше отишла в Денвър? Как са я отвлекли? Страхуваше ли се, бяха ли я наранили? Беше ли обзета от паника?

Едно нещо знаеше с абсолютна сигурност. Франк лъжеше най-безочливо. Никога нямаше да направят размяната. Тя знаеше какво са направили, кои са. Никога, за нищо на света нямаше да я пуснат. Не съществуваше такава възможност. Използваха я, за да подмамят Дан, а после щяха да убият и двамата.

Освен това познаваха Дан, познаваха го твърде добре, тъй както ченгетата се знаят помежду си, дълбоко, до мозъка на костите си. О, да, те бяха наясно — Дан не се заблуждава, знае, че ще убият и двамата, но бяха заложили на гордостта му, на тази дяволска гордост.

Дан караше с висока скорост на север по пътя за Елк Ривър, взимаше завоите лудо и гумите свистяха. Мозъкът му работеше на пресекулки — ту се концентрираше върху шофирането, ту върху Пайпър. Хладнокръвното спокойствие от преди малко вече бе дало път на кипяща превъзбуда. Прекоси бързо Кларк и Глен Идън, купчинки от пръснати светлини в нощта, премина езерото Стиймбоут и Ханс Пийк и потъна в планинските дебри, които се простираха пред него в продължение на стотици километри на запад, север и изток, необезпокоявани от човешко присъствие. Фаровете му просветваха хаотично по плътната стена от тъмни дървета, които обрамчваха тесния път и сякаш се надвесваха над него. Започна да търси дясното отклонение към Айън Маунтин. Завъртя волана, щом видя знака и продължи. Гумите му занесоха по чакъления бордюр на пътя. Още няколко километра и ще види колата им в храстите, бе казал Франк. Дан напругаше очи в тъмното, за да види означението на пътеката. Намали скоростта. Високите светлини на джипа улавяха светещите очи на горските обитатели, а във въздуха се усещаше острата миризма на скункс.

Ето, видя го. Знакът. Отби колата. Значи, тук е. Загаси мотора, пхна ключовете под седалката и включи фенерчето.

Абсолютната тишина в гората навяваше ужас, беше прекалено топло и сухо за нощно време в планината. Въздухът беше като шупнало вино. Дан завърза ръкавите на якето около кръста си, намести пистолета и потърси с очи скритата кола — бронко, както му бе казал Франк. Лъчът на прожектора проблесна върху нещо лъскаво — хром. Наистина беше там, форд в синьо и сребристо, с регистрационен номер на фирмата за коли под наем. Добре.

Дан погледна часовника си. Беше малко преди полунощ, когато тръгна по пътеката с насочена напред светлина. Не чувстваше умора, макар че би трябвало. Адреналинът пулсираше във всяка вена от тялото му, напираше във всяка клетка с ритъма на сърцето му. Пое с равномерна стъпка. Там, където дърветата не хвърляха сянка, луната осветяваше пътя му по-ярко от мъждивия лъч на фенера. За тази надморска височина нощната температура бе прекалено висока, въздухът бе по-сух отколкото в плевня, пълна със сено. Проклета суша, мислеше Дан, усещайки капчиците пот по челото си. Подмишниците и кръстът му се бяха овлажнили. Задушна нощ в Скалистите планини. Странно. Вървеше и се чудеше. Винаги бе предчувствал, че фаталният миг ще дойде в някоя мразовита вечер. Подобни мисли се въртяха в главите на хора с опасни професии. А сега беше горещо. А може би, в края на краищата, няма да умре сега. Или пък е грешал относно студа.

Вървеше нагоре и прехвърляше в главата си различни планове. Да припълзи и освободи Пайпър, докато другите спят. Не, ще има някой буден на пост. Да стреля в прозореца, но може да рани и нея. Някак си да ги подмами навън. Десетки варианти му идваха наум, но нито един нямаше да успее. Имаше заложенник и ситуацията беше от най-лошите. Нямаше под ръка психолог, който да ги убеди да излязат от хижата, нито екип от барети, който да ги обкръжи. Беше сам. Това бе огромен риск, но рискът да иска подкрепа беше дори по-голям. Спомни си какво сочеше статистиката при подобни ситуации. Всички полицаи я знаеха. В повечето случаи някой, обикновено невинната жертва, биваше убит. Да, знаеше дяволски добре какво сочеха данните.

След час фенерчето му се изтощи и той започна да си проправя път, бавно, предпазливо, на лунна светлина. Ризата му беше мокра, дишаше трудно. За миг си представи как Хари се е бъркал по тази стръмна пътека. Хари... Господи, как е могъл да се забърка в тази история? Дали Франк и Суийт Пий са го принудили? По дяволите, това беше прекалено лесно обяснение. Хари им бе помогнал да убият Даяна или поне е знаел за това и Дан не би могъл да му прости. Умът му отново заработи трескаво. Ще се изкачи на покрива и ще пусне в комина подпален клон, по този начин ще ги прогони навън. Ако въобще има комин и ако разполага с кибрит, а нямаше. Ще им предложи пари, за да я изведат до безопасно място. Боже, ще му се изсмеят в лицето.

Дан си пробиваше път напред, взираше се във всяко коренче, във всяка скала и дупка по пътя си. Размишляваше, преценяваше възможностите. Гората около него беше нажежена, цялата премрежена от сребърни ленти там, където пробиваха лунните лъчи. Сенките бяха сякаш от черно кадифе, стволите — като ясно и изящно очертани линии от черно-бяла литография. Над главата му небето, когато бе открито, изглеждаше бездънно и обсипано със звезди, а луната, увиснала в пространството, сякаш го гледаше с иронично снизхождение.

Той погледна часовника си и разбра, че е вървял около час и половина. Намали хода и свърна от пътеката. Навлезе в гората и продължи успоредно на нея. За щастие, на тази височина дърветата бяха предимно борове и смърчове, които растяха нарядко, и между тях имаше малко растителност, тъй че се придвижваше лесно. Озърташе се предпазливо, защото всеки момент можеше да се натъкне на хижата и, без да ще, да издаде присъствието си. Трябваше да си запази поне това преимущество — изненадата, то е единственото нещо в негова полза. Те го чакаха на сутринта. Девет часа, бе казал Франк. Може би всички ще са заспали. Може би, но не можеше да разчита на това. Дали в бараката ще свети? Или пък ще има запален огън? По-вероятно не — бе прекалено горещо, за да се пали огън днес. Ако нещо гореше, той щеше да усети пушека много преди това. Лошо, че тази нощ е толкова топла.

Придвижваше се безшумно и се лепеше за сенките. Стъпваше много внимателно. Напипа оръжието на кръста си, стар невротичен жест. Беше там, тежестта му му поддейства успокоително.

После я видя, черно петно, по-тъмно и от нощта. Спря на място и затаи дъх, застина като статуя. Хижата — малка квадратна дъсчена постройка, от която не идваха никакви признаци на живот. Прикри се зад едно дърво и остана да я наблюдава като внимателно разглеждаше разположението на вратата и прозорците, на разчистената площадка пред нея.

Пайпър беше там вътре, може би вързана, уплашена до смърт, ужасена от неизвестността. Дали са ѝ казали за сделката? Може би, дори е доста вероятно. Повярвала ли им е или е осъзнала, че при всички положения ще убият и нея? Надяваше се да им е повярвала, защото тогава поне нямаше да се страхува за живота си.

Откри дърво, на което може да се облегне и приклепна, без да откъсва очи от бараката. Започна да обмисля разни нови варианти — те се нижеха в съзнанието му като на филмова лента. Не струваха, нищо не струваха, нито един от тях не беше добър. Във всички случаи я грозеше смъртна опасност.

Не, съществуваше една минимална вероятност да я измъкне жива. Вътре в себе си знаеше това още от самото начало. Да, имаше една-единствена възможност да я спаси, без да убият и двамата.

Дан се изправи и заобиколи хижата, търсеше нещо в потъналата в нощни сенки околност. Накрая го намери от източната страна на постройката — вдлъбнатина в земята, прикрита от паднало дърво. Това ще свърши работа. Постоя тук минута-две, с поглед мереше ъгли, разстояния между вратата и прозорците, търсеше прикритие между позицията си и входа. Накрая кимна. Може би ще успее. Може би ще даде на Пайпър петдесет процента шанс да оцелее, което бе значително по-добре от сегашната ситуация.

Пое дълбоко дъх, издърпа пистолета от овлажнения ремък на кръста си и застана в прикритието на сянката. Преглътна, пак пое въздух и извика:

— Франк! Суийт Пий! Тук съм!

Зачака. Стоеше неподвижен, стиснал с две ръце пистолета пред гърдите си. Осъзна, че не е изрекъл името на Хари. Не можеше.

— Хайде — извика отново, — толкова дълго чакахте този момент. Само изведете момичето навън, и щом тя е в безопасност, съм на ваше разположение — изчака няколко секунди, после продължи: — Няма измама, момчета, изкарайте я и няма да ви създавам проблеми!

Да, как ли пък ще им се дам ей така, помисли наум.

Никаква реакция. Какво ли ставаше вътре? После чу гласове, раздвижване, блъскане. Мъже, които се движеха в тъмното.

— Хайде! — извика за последен път.

— Дан! — дочу глас от хижата. Беше Пайпър. — Дан! Не идвай! Те ще... — но гласът й секна и на негово място се чу псувня и звук от удар.

Кръвта на Дан се вледени, после го заля гореща вълна от гняв. Стоеше там и чакаше, чакаше, макар че му се искаше да се втурне към тях като бесен.

— Изведете я вън! — изкрещя.

Пак шепот, гласове, движещи се мъже, прибегнала пред прозореца сянка. Накрая вратата изскърца и се отвори, и по старото, посребряло дърво проблеснаха лъчи от лунна светлина. Видя как от хижата излизат фигури, тъмни сенки, които се промъкваха бавно навън. Клонка изпука под нечий нозе и Дан бе убеден, че чува как някой задъхано диша.

Тогава разбра плана им. Един от тях държеше пред себе си Пайпър като жив щит. Телата им се сливаха в общо тъмно петно. Другите двама вървяха отстрани тъй, че пазеха Пайпър и човека зад нея. Да, те знаеха правилата не по-зле от него — движеха се раздалечено един от друг, за да успеят да стрелят от различни ъгли, докато Дан можеше да се цели само в един. По дяволите!

— Нека дойде при мен — рече Дан. — Сама.

Той бързо приклепна и се скри по-навътре в сянката.

— Разбира се, Дани, не се безпокой — обади се Суийт Пий. — Малко подрани. Не те очаквахме преди заранта.

— Дан — извика Пайпър, — недей! Не ги оставяй да...

Но Суийт Пий я дръпна грубо и ѝ запуши устата.

Дан изтръпна. Пое си дъх и затвори очи. Овладей се, човече, каза си той. Единственият шанс да спаси Пайпър зависеше от това дали ще запази самообладание. Трябва да се опита да свали някой от мъжете отстрани на Суийт Пий и Пайпър, тогава ще се наложи Суийт Пий за миг да остави Пайпър, за да стреля по Дан. Ако има късмет, в този миг Пайпър би могла да...

Но не успя да довърши мисълта си. Преди още да успее да помисли и да прецени, преди дори да разбере какво точно става, чу вика на Хари: „Бягай! Бягай, Пайпър!“

После сенките се разтичаха като полудели, движеха се прекалено бързо и разбъркано, за да може да ги следи — по дяволите тази тъмница! След това чу как Хари вика пак и като бомба в нощта избухна изстрел, светкавица и оглушителен тътен.

В следващия миг различи Хари, навел глава напред като бик в атака. Бягаше и дърпаше след себе си Пайпър.

— Насам! — извика Дан, прицелвайки се в двамата мъже зад него. Беше заел обичайната си поза — с разкрачени крака и с пистолет, стиснат в две ръце. — Насам! Хари, насам!

Изтрещя втори изстрел и отекна в гората. Дан приклепна и натисна спусъка, макар да не виждаше много добре. Надяваше се да принуди Франк и Суийт Пий да търсят прикритие, а в това време Хари да може да избяга.

Чу как Пайпър изпищя. Господи! Раниха ли я? Но и двамата с Хари бяха пред очите му — Хари, червенобузият дебеланко, спасява момичето. Откъм хижата стреляха отново. Дан също стреля, предизвиквайки блясък и тътен в гората, после сграбчи Пайпър, която бе само една приведена сянка, и с все сила я бутна зад едно дърво. Хари също бе там и се хвърли на земята до Дан.

— О, Дан! — нареждаше Пайпър. — Боже мой, Дан!

— Добре, сега всичко е наред. Успокой се, тук си в безопасност — пошушна Дан. — Хари?

Мълчание.

— Дан, мисля, че го улучиха — прошепна тя, изпаднала в паника.

Усети как стомахът му се сви. Дан загуби самообладание. Промърмори нещо, ругатня или стон, или и двете заедно. Край главата му изсвистя изстрел, куршумът се заби в близкото дърво. Пайпър го дърпаше задъхана, смъкна го наполовина върху себе си.

— Хари? — рече Дан.

— Ранен е, Дан — проплака тя. — О, Боже, той ми спаси живота!

Прозвуча още един изстрел, който рикошира в скалите. Разхвърчаха се искри. Дан коленичи до Хари. Надвеси се над него. Едва ли забеляза как Пайпър грабна пистолета на Хари, залегна и стреля към бараката. Дан не помръдваше, а луната осветяваше тъмното петно върху ризата на Хари. Около него гърмяха изстрели и някъде в главата му се мярна мисълта, че всеки миг пълнителят ще свърши и животът на двамата с Пайпър щеше отново да виси на косъм. Но сега това нямаше значение.

— Хари, приятелю, аз съм — рече той и се наведе съвсем близо до лицето му. — Ще се оправиш.

Хари се опитваше да говори, устните му шепнеха нещо, но гласът се давеше, а от устата му се стичаше черна струйка.

— Дани-бой, съжалявам... Даяна. Дани, не исках, съжалявам...

Дан почувства как тялото му се отпусна. Край. Обхвана го дива болка. Хората, които най-много обичаше на света, умираха заради

него. Скръбта го съкруши.

— Дан! — повика го някой. Беше Пайпър, ужасена, обзета от паника, го дърпаше, разтърсваше го. — Дан, пистолетът на Хари, празен е. Не мога... Дан!

Той се изправи и главата на приятеля му безжизнено тупна на земята. Усещаше спарения, меден дъх на кръв. Ръцете му бяха съвсем окървавени. — Хари — изстена той в себе си.

— Дан, моля те, идват — каза Пайпър и започна да го дърпа. — О, Боже, Дан!

Тогава осъзна реалността. Сепна се и инстинктът му за самосъхранение задейства. Той се сниши, дръпна Пайпър и се втурна навътре в гората, тичаха приведени под куршумите. Франк и Суийт Пий неистово крещяха и псуваха в тъмнината.

Дан чуваше как дъхът на Пайпър стърже в дробовете ѝ, но тя продължаваше да тича.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — отвърна му тя, — но тези неща... — протегна ръце, за да му покаже белезниците — ми пречат.

Той я хвана над лакътя, за да я подкрепи. Тичаха заедно, оставяха хижата и куршумите зад себе си, изпотени, задъхани. Проправяха си път през дърветата и клоните, препъваха се в коренища.

По едно време ѝ каза:

— Спри за малко, момиче!

Дробовете му пламтяха, гърдите шумно се повдигаха и спускаха.

Продължиха да вървят към изгряващото слънце, залутани в необятните Скалисти планини на Колорадо, тичаха в горещата тъмна нощ.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Скоро ще се развидели — рече Пайпър и се облегна на една огромна ела, за да си поеме въздух. — Сигурно можем да вървим и по-бързо.

Дан приклекна да си почине в краката ѝ.

— Да — отвърна той, — но същото могат да направят Суийт Пий и Франк. Ако не се движим сред дърветата, те лесно ще ни забележат.

— Мислиш ли, че са близо? — попита тя и се обърна, сякаш се опитваше да проникне в тъмнината зад гърба им.

— Не знам — отговори Дан. — Може да са се загубили, а може тъкмо сега да прехвърлят билото — той сви рамене. — Най-добре да продължим. Почина ли си?

— Ще издържа — рече тя, после протегна ръце и посочи белезниците. — Но тези ме мъчат. Не можем ли да рискуваме да ги счупим с един куршум?

Дан стана и хвана ръцете ѝ. Обърна ги и заоглежда изранените ѝ китки.

— Ще чуят изстрела — обясни. — Все едно, че изпращаме светлинен сигнал, за да им покажем къде сме. Още повече, че малко да мръдна и ще ти счупя ставите. По-добре да не рискуваме.

Пайпър кимна, без да продума. Разбира се, беше прав. Макар белезниците да я измъчваха, двамата с Дан все пак имаха огромно предимство — бяха пълни със сили. Невъзможно бе Суийт Пий и Франк да поддържат подобно темпо дълго време.

Движеха се през гъстите високопланински гори, като избягваха пътеките и проходите, оставени от животни, гъстата растителност за прикритие. С приближаването на утрото плътната стена от дървета се озаряваше от неземна светлина, нещо като бледа мъглявина, макар още да бе съвсем тъмно. Под краката им меко хрущяха борови иглички, от време на време пропукваше някоя клонка. В този час преди зазоряване в гората владееше мъртва тишина — не помръдваше ни клон, ни животно и всеки звук под краката им сякаш отекваше из цялата

планина. Пайпър бе сигурна, че преследвачите им чуват всяка тяхна стъпка.

Продължаваха да вървят и когато първите слънчеви лъчи бавно смениха цвета си от бледосиво на блестящо перлено и докоснаха всяко пасбище, всеки връх на високите борове, всеки зъбер. Тогава сякаш сенките в гората се разиграха, запълзяха по неравната земя, плъзнаха се нагоре по стволите. Като че лесовите бяха омагьосани от някаква черна магия, дето действа единствено призори, същата магия, която мамеше непредпазливите и объркваше заблудените им души.

— Сигурна ли си, че това е пътят? — попита я Дан и спря.

Ставаше все по-светло. Пайпър се огледа, мъчейки се да види далечните върхове през пролуките между дърветата.

— Тъй мисля.

Сега в гората започнаха да се събуждат всякакви звуци. Чу се катеричка. Зачуруликаха птички.

Сърни и лосове излязоха изпод прикритието на нощта и се раздвижиха край дърветата около поляните — ушите им помръдваха, очите им бяха огромни и тъмни. Но нещо във въздуха не е наред, мислеше си Пайпър. Нямаше я утринната мараня, която обикновено се стелеше на облаци над гората или пък потъваше сред тревата на ливадите. Въздухът бе твърде горещ, твърде сух за ранната утрин. Наистина, лятото бе сушаво.

Спряха на полянка край едно поточе, което все още имаше вода и свили шепи, пиха и напръскаха лицата си. Пайпър натопи за малко китките си, благодарна за хладното облекчение, което ѝ даде водата.

После забеляза кошута и елен, които излязоха от гората и само на няколко метра от тях предпазливо се запровираха през високата кафеникава трева към поточето. Пайпър побутна Дан и той кимна. Наблюдаваха ги мълчаливо, не искаха да подплашат животните. Само след минута обаче кошутата рязко вдигна глава и замръзна като статуя, загледана в противоположната посока.

Дан тихо изруга.

— Давай да продължаваме. Тя надуши нещо — прошепна той и двамата се върнаха отново сред дърветата.

Чак някъде към средата на сутринта Пайпър се спря изтощена и се отпусна върху стеблото на един смърч, готова да заплаче.

— Уморена си, нали? — запита Дан и приближи до нея.

— Да — едва успя да промълви тя. — Уморена и гладна и... и...

— И какво още?

— Не знам къде се намираме.

— Изгубили сме се, така ли?

Тя кимна, без да срещне погледа му.

— Как така? Искам да кажа...

— Виж — започна Пайпър и се свлече върху килима от борови иглички, — не познавам тия планини толкова добре. Ако се движихме по някоя пътека, но така...

— Е, и къде мислиш, че сме?

Тя въздъхна.

— Мисля, че сме в Туин Маунтин. Преди смятах, че вървим по обратната страна на Ханс Пийк. Търсех този стар път за свличане на трупи, но би трябвало досега да сме стигнали до него.

Дан приклекна до нея.

— Какво ще кажеш да се изкачим по-високо, за да имаме някаква видимост. Ще ни помогне ли?

Тя се изсмя тихичко.

— Карта ще помогне.

— Добре, какво да правим?

— Да починем — рече тя уморено. — Трябва да съберем сили или никога няма да излезем оттук. После ще е добре да потърсим някакви горски плодове или нещо друго. Ако слезем долу в долината, сигурно ще намерим нещо за ядене.

— Не знам — започна Дан.

— Но аз знам — отсече Пайпър. — Уморени и гладни сме, и най-вероятно сме изгубили пътя. Сигурно същото се е случило и с приятелите ти. Те също ще трябва да спрат. Може дори сега да се намират на друга планина или да са се отказали. Нищо чудно да са опитали да се върнат в хижата.

— Съмнявам се.

— Не ме интересува — рече тя. — Знам само, че трябва да си починем.

Дан я изгледа мрачно, после кимна.

— Добре, един час почивка, така добре ли е?

— Колкото кажеш — отвърна тя, затвори очи и протегна крака, опряла гръб в едно дърво.

Когато се събуди, без да знае колко време бе спала, горещото пладнешко слънце я напичаше през клоните на боровете. Стресна се, като си спомни къде се намират и защо са тук. Усети, че кракът ѝ е изтръпнал и видя, че Дан, легнал успоредно до нея, бе положил глава на бедрото ѝ. Спеше дълбоко. Пак затвори очи и обърна лице към жежкото слънце, усещаше как топлината му преминава през тялото ѝ и му дава живот. После пак погледна към Дан, като внимателно раздвижи крака си, за да възстанови кръвообращението, протегна заключените си в белезници ръце, докосна с пръсти гарвановочерната му копринена коса и измъкна от нея една борова игличка.

С бедрото си усещаше пулса му — силен, равномерен и бавен, и чуваше лекото му хъркане. Горещият ветрец разлюля клонките над главата ѝ и един слънчев лъч плъзна по рамото и главата на Дан, нагряваше спящото тяло.

Известно време Пайпър остана така. Наблюдаваше светлите петна върху тялото на Дан, вдишваше тежкия мирис на земята под себе си, борово ухание с лек привкус на мухъл. Вслушваше се и в звуците, наострила уши за всеки нетипичен за гората шум. Някъде в далечината се чуваше катеричка, още по-навътре по боровите върхари пропука клон и за миг я стресна. Все пак, помисли тя, засега вероятно са в безопасност от тази страна на планината. После, когато тръгнат отново и пресекат онази ливада, ще останат без прикритие и ще се изложат на опасност.

Продължи да гледа спящия Дан, усещаше топлата влага на главата му върху бедрото си. Само преди няколко часа този мъж бе жертвал живота си, за да я спаси. Знаел е на каква опасност се излага, не може да не е осъзнавал колко малки са шансовете му да оцелее. И въпреки това бе дошъл да я спаси.

Обичаше го. Сърцето ѝ преливаше от обич, ръцете ѝ милваха косата му, прокрадваха се надолу по мускулестия врат, пръстите ѝ лекичко го галеха, за да го приспят по-дълбоко — искаше ѝ се да се наслаждава вечно на този миг, преди да... Не, сега няма да мисли за това. Все някак ще успеят да се измъкнат.

Пайпър реши, че е невъзможно той да не я обича. Надали само честта и отговорността са го пришпорили да изкачи цяла планина, за да я спаси. Не може да не я обича поне малко. В този момент разбра, че всичко, което бе преживяла до тук, я е водело единствено до мига, в

който ще се влюби безнадежно. Дори след няколко часа да умре в тези планини, тя знаеше, че ще бъде спокойна — най-после, най-накрая бе разбрала какво е любовта.

А Дан? Може би той не я обича или просто го прави по свой собствен начин. Поне му беше дала всичко, на което е способна. Защо ли навремето съдбата не отреди тя да е жената, която да влезе в магазина за каубойски ботуши... Ако можеше някак да внуши на Дан това, което самата знаеше — че Даяна щеше да бъде щастлива заради тях. Ако можеше поне малко да разсее съмненията му, та да може да се чувства свободен да я обича.

Той се събуди след няколко минути. Стресна се в съня си и се надигна, тялото му моментално се напрегна, готово да действа, още преди да е осъзнал къде се намира.

— Всичко е наред — прошепна Пайпър и му се усмихна. Обичаше тази полицейска жилка в него.

— Господи — промърмори Дан, — забравих къде сме. Помислих...

— Наред сме — рече Пайпър, — но стига вече сме почивали.

— Да — отвърна той и се изправи, взе ръцете ѝ в своите, за да ѝ помогне да стане.

Тогава между тях премина нещо, някаква позната искра, която накара сърцето на Пайпър да се обърне. Телата им бяха прилепнали. Дан се вглеждаше в очите ѝ, все още хванал дланите ѝ. Наведе глава и устните му докоснаха нейните, продължиха по бузата и надолу по врата. Тя чувстваше горещия му дъх върху кожата си, а отзад, по гърба ѝ напичаше слънцето. Въздъхна, притисна се в него и след миг завързаните ѝ китки обгърнаха врата му. Ръцете на Дан галеха гърба ѝ, кръста, придърпваха бедрата ѝ към себе си.

Дан я целуна страстно, устните им се сляха, а езикът му започна да изследва вътрешността на устата ѝ. Пайпър изпадна в някаква омая, в стомаха си почувства изгаряща, пулсираща болка. Притисна се силно в него, устата ѝ жадно поглъщаше неговата, пръстите ѝ, вкопчени в косата му, не пускаха главата му.

Дан пръв дойде на себе си и се отдръпна. С усилие на волята хвана ръцете ѝ и ги отстрани от врата си.

— Не сега — отрезви я той. — Трябва да вървим напред.

— Да — отвърна Пайпър. Бузите и вратът ѝ пламтяха. — Прав си — направи опит да успокои дишането си, после попита:

— Дан, ако не е сега... Кога? Искам да кажа... Някога ще...

Той я сграбчи за раменете.

— Не ме питай. За Бога, моля те, не ме питай.

Трябваше да се задоволи с този отговор. Разбира се, той бе прав, бъдещето им беше неизвестно. Но все пак, защо не ѝ даде някаква надежда? Тя знаеше, че той я иска, но дали я обича? Не мисли за това, каза си тя, като се извърна от него и опита да се успокои. Засега, просто трябваше да оцелеят. По-късно, ако се спасят, ще търси отговорите.

Повървяха по билото, на което бяха преспали, и се спуснаха към трепетликовите горички и шубраците надолу. Намериха малко дивни ягоди. Не бе кой знае какво, стомахът на Пайпър дори се раздразни и я заболя от тях.

Дан стори същото, като мърмореше, че е готов да убие човек, стига това да му осигури голям сандвич с масло и сирене, и пържени картофи. След това продължиха, прекосиха долината, заизкачваха се отново и потънаха във високите борови гори, където Пайпър се надяваше, че ще има достатъчно видимост, за да се ориентира.

— Не знам — каза тя, след като застана на ръба на една оголена скала. — Мисля, че това там е Литъл Маунтин — тя посочи с обкованите в белезници ръце. — А онова по-нататък може би е Андерсън.

— Ей — рече Дан зад нея, — внимавай! Не забравяй, че не си планинска коза, Пайпър.

— Не се страхувай — тъкмо каза тя и изведнъж край ухото ѝ със свистене прелетя нещо, после то се заби с тъп звук в дървото зад Дан и най-накрая из долината отекна изстрел.

Пайпър се препъна и се търкулна по гръб, после притича да търси прикритие. Едва не събори Дан, който в този момент се опитваше да докопа тениската ѝ, за да я накара да залегне.

— Небеса! — изстена той и дръпна Пайпър зад себе си. Така двамата пробягаха разстоянието до прикритието на дърветата.

Пайпър не можеше да поеме дъх. Беше одрала рамото си на един камък и силно я болеше.

— Те са — прошепна. — Боже мой, това са те.

— Да, знам — задъхано рече Дан. — И пушката е с тях. Оптическият мерник и всичко.

— Как... как ни откриха?

— Бяхме са изложили на показ, направо като на витрина.

— Какво да направя, не съм виновна — сподавено се заоправдава Пайпър, докато тичаха към гората. Той все още я дърпаше след себе си, приклякаше, криеше се зад дърветата.

— Не съм казал такова нещо.

— Е, какво ще правим сега? Те са точно над нас. О, Господи!

— От другата страна на долината са. Сигурен съм.

— Откъде...

— Изстрелът се чу, чак след като куршумът се заби в дървото, затова.

— Тогава са доста далеч — каза тя и си пое дъх.

— Не достатъчно, по дяволите. Надявах се, че са загубили следите снощи.

— И аз — прошепна тя, — и аз.

Тръгнаха с бърза крачка. През цялото време Пайпър се надяваше, молеше се да е намерила правилната посока към трасето за пренасяне на трупи. Ако успееш да стигнат до стария изровен път, преди да се стъмни, до полунощ биха могли да се доберат до магистралата. Да. Тогава ще спрат някоя кола. Ще потърсят Дъч. Не. Не Дъч. Но, все едно, ще потърсят помощ отнякъде. И тогава всичко ще е наред. Ако, повтаряше съзнанието й, докато бягаха по билото, ако намерят пътя.

За малко същият този хребет, който делеше Пайпър и Дан от двамата им преследвачи да се окаже фатален за Дан. Дан не бе чувал за сипеите, тези ронещи се шистови скали, които изглеждаха толкова невинни, но всъщност можеха да се сринат за секунди и да те оставят без почва под краката.

Пайпър тъкмо му казваше да внимава, когато Дан се подхлъзна, опита се да намери опора, пак се хлъзна и под него почвата започна да се свлича.

Това можеше да се окаже крайт, ако минаваха по върха на скалата, а не по долната й част. Дан пропадна само на няколко метра, заби с все сила крака в земята и спря до един голям камък. Пайпър се затича надолу, сърцето й биеше до пръсване. Дан ругаеше бясно,

хванал с ръка рамото си. Раната на слепоочието му се бе отворила и започваше леко да кърви.

— Наред ли си? — попита тя разтревожено. — Дан...

— Не се безпокой, ще се оправя — промърмори той. Изведнъж подскочи, забравил болката си. — Пистолетът — добави ядосано. — Пистолетът го няма.

Няколко пъти провери навсякъде по дрехите си, после започна да търси наоколо.

Пайпър също се включи. И двамата затършуваха нагоре-надолу по скалата. Минаха почти петнайсет минути, но не откриха нищо. Накрая Дан подвижна:

— Трябва да вървим. Тук е много открито. Хайде, не се притеснявай.

Пайпър стоеше малко по-нагоре и приведена напругаше очите си да види сивия метал на фона на сивата скала.

— Можем да го намерим — настояваше тя. — Само още няколко минути...

— Казах, остави! Тръгвай към ония дървета, там ще се срещнем. Хайде, Пайпър, веднага!

Тя едва сдържаше сълзите си.

— Какво ще правим сега, Дан? Трябва да го намерим!

— Откъде да знам, по дяволите, ще ги замеряме с камъни — изкрещя той.

Оттам нататък вървенето сякаш стана по-трудно, теренът стана по-неравен и стръмен, температурата се покачи. Беше изключително горещ следобед. Въздухът бе напечен и сух като прахан, на небето нямаше ни едно облаче. Сякаш дори гъстите редици от дървета не можеха да предложат облекчение в този зноен ден. От известно време това не даваше мира на Пайпър. В планината винаги, абсолютно винаги беше хладно. Освен това бе прекалено тихо. Животните, които същата сутрин бяха оживили гората, изглежда се бяха спотаили на сянка или пък се бяха оттеглили тъй дълбоко в лесовете, че човешки крак не можеше да ги последва. По врата и между гърдите си Пайпър усещаше струйка пот. Ризата на Дан бе съвсем мокра. Пиха вода от малко планинско ручейче и пак продължиха. Спираха за не повече от минута, рядко си казваха по нещо. Беше твърде горещо за приказки.

Вечерта настъпваше бавно. Пайпър засени очи с ръка и погледна към слънцето, което упорито се придвижваше към западния хоризонт. То представляваше гигантски оранжев пламък на фона на избледняващото небе. Облиза пресъхналите си устни и почувствала тръпка в бедрата и прасците, се зачуди дали наистина ще успеят да стигнат до пътя.

— Сигурна ли си, че шосето е отвъд онази долина? — няколко пъти вече я питаше Дан.

— Така мисля — несигурно отвърщаше Пайпър, — надавам се.

Заобикаляха бавно планината, за която Пайпър бе почти убедена, че е Туин Маунтин. Минаваха през гъсти смърчове, а по-нагоре — през борови гори, движеха се на зигзаг по трудния терен, опитвайки се да заблудят преследвачите си, ако случайно, не дай Боже, Суийт Пий и Франк ги зърнеха отнякъде. Всеки път, когато пресичаха полянка, приклякаха на уморените си мускули и хукваха през нея. Втурваха се в гората задъхани, жадни, изтощени.

— Не е възможно да поддържат това темпо — рече Пайпър. — Просто не могат!

— Могат и сто на сто го правят — отвърна Дан мрачно. — Не ги подценявай. Заложили са твърде много.

Слънцето потъна в хоризонта. Сега се придвижваше бързо. Въздухът бе все така неподвижен. В долината всичко вече бе потопено в сянка, слънцето огряваше само най-високите части на планината. Върховете на запад приличаха на трион — тъмни очертания на фона на кристално ясното небе. Пайпър спря и се облегна на едно дърво. Избърса с длани лицето си и се обърна на запад. Слънцето сякаш седеше във вдлъбнатината на планината, която го изяждаше, а небето бе придобило дълбок коралов цвят, който тук-там избледняваше до розово и лилаво. Гледката беше страхотна. И странна. В планината небето никога не добиваше подобен цвят, освен ако имаше облаци, които да отразят светлината, а над главите им не се виждаше и следа от облак. Освен това, би трябвало вече да захладнее, а промяна нямаше. Какво ставаше с времето — тотално затопляне на планетата, що ли?

Слънцето потъна по-ниско, небето пращаше червени, оранжени и розови отблясъци, сякаш някой художник бе прокарал по него с широка четка най-ярките цветове от палитрата си.

— Трябва да тръгваме — каза Дан до нея. — Пайпър!

— Знам — отвърна тя. — Знам.

Но не беше лесно. Не беше лесно мозъкът ѝ да заповяда на краката. А Дан? Той сигурно не е по-малко уморен, но упорито отказваше да го покаже, повечето време вървеше отпред, водеше я с изправен гръб. Рицарско държание, помисли тя, мъжествено. Обичаше го още повече заради куража му. Ако Дан се предаде, не знаеше какво ще прави. Съзнаваше, че това е странна мисъл за такава непоклатима феминистка като нея, въпреки това се чувстваше добре с Дан до себе си, силен, способен. Ако трябваше да срещне смъртта, нима имаше по-добър начин от това да бъде с мъжа, в когото се бе влюбила.

След залез-слънце мрак обгърна Скалистите планини, пейзажът притъмня и очертанията на боровите дървета станаха по-меки. Сенките се сгъстиха, навътре в гората дори бяха зловещи, но въздухът продължаваше да бъде прекалено топъл и сух. Дори се чувстваше необичаен мирис, който ѝ се струваше познат, и все пак не успя да го определи. Колко странно, странно лято!

Лошото бе, размишляваше Пайпър, докато крачеше с усилие, че вече се стъмваше и ходенето щеше да стане доста по-трудно, както миналата вечер. Но пък имаше и за какво да се радва — беше познала посоката.

— Не сме се загубили — обяви тя с отпаднал глас.

Дан се обърна.

— Знаеш ли къде сме?

Тя кимна и посочи с две ръце отвъд долината.

— Виждаш ли онази черта точно под оголената скала там? Ако вече не съм откачила, това трябва да е старият миньорски път. Мисля, че е Фароуз Роуд.

— Сигурна ли си?

— Общо взето съм сигурна. И ако пресечем долината — тя пак посочи с ръце, — би трябвало да стигнем шосето за свличане на трупи след няколко часа.

— Добра новина, наистина — рече Дан.

Тя се усмихна едва-едва.

— И аз това си мислех.

— Знаеш ли — каза той, — досега да съм стигнал до границата с Канада, ако не беше ти.

— Ако не бях аз — отсече тя, — изобщо нямаше да си тук — известно време го гледаше право в очите. После продължи: — Благодаря ти. Ако не беше дошъл снощи...

Но Дан махна с ръка да я прекъсне.

— Вината за цялата тази бъркотия е моя. Ти не си виновна.

Тя поклати глава в знак на несъгласие. Протегна ръце и стисна ръката му.

— Ще се справим — рече с жар, — ще се измъкнем, а онези престъпници ще си получат заслуженото.

Дан хвана ръцете ѝ.

— Такива са и моите намерения — сниши глас той. — Ще ги тикна зад решетките за цял живот.

— Без Хари — прошепна тя.

— Да, Хари — повтори той тихичко.

Луната изгря — огромен блестящ диск на фона на небето. Странно, около нея имаше някакво сияние. Пайпър не беше виждала подобен червеникав обръч. Всъщност, може би не съм обръщала внимание, помисли си тя.

Продължиха напред. Внимателно прескачаха повалените трупи, заобикаляха скали и стърчащи корени. Пайпър продължаваше да поглежда от време на време към небето, бърчеше нос, сякаш подсъзнателно се мъчеше да си спомни нещо. Дан също се оглеждаше, но винаги назад, следеше за Суийт Пий и Франк.

Пайпър изпитваше безкрайно изтощение, то стигаше сякаш чак до душата ѝ. Завладя я такава умора, че започна да се чуди дали ще може да повдигне краката си оттук нататък. Жадуваше за почивка, искаше да спре поне за няколко минути, но Дан явно бе решил да не спират, вървеше, без да се оплаква, почти така бодро, както и преди десетина часа.

Все пак спряха при едно поточе. И двамата коленичиха и пиха жадно. На Пайпър ѝ се стори, че погълна няколко литра, преди най-после да вдигне глава и да поеме дъх. Свежата планинска вода бе тъй сладка, животворна...

Тази миризма, помисли тя и подуши, вдигнала нос във въздуха. Впери поглед в розовата мъгла около луната, после изпъна гръб, без да става. Нещо не беше наред.

— Какво има? — попита Дан, когато на свой ред спря да пие. — Да не би...

— Не, не са те — обърна се и се вгледа в небето на север. Лека-полека започна да осъзнава ужасната истина. Червеното небе, цялото пламнало, маранята, острата миризма на... — Господи — прошепна тя. — О, Боже Господи.

Дан проследи погледа ѝ. Тогава и двамата изтръпнаха — на север, на фона на сгъстяващия се мрак над гората се стелеше гъст дим. Планината бе обхваната от горски пожар.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вече доста време Пайпър овладяваше паниката си. Бяха поели, доколкото можеше да прецени, на юг, защото, така или иначе, цивилизованият свят беше там. В другите посоки се простираха безбрежни гори. Вече все по-силно се усещаше мирисът на дим, а горещината сякаш пулсираше във въздуха. Но пожарът бе зад тях, на север, или поне там, където ѝ се струваше да е север. Лошото бе, че пътят, който търсеше, също се намиреше в тази посока.

Тя следваше Дан, свел рамене, през обляната в лунна светлина долина.

— Как е ръката ти? — попита.

— Наред е. Леко е изтръпнала. Не е страшно.

Не му възрази, бе твърде уморена и уплашена. Всичко я болеше: и краката, и раменете, и протритите до кръв китки. Бореше се със страха — нямаше да им донесе нищо добро.

На хоризонта вдясно червеното сияние не намаляваше. Все още бе далеч, но миризмата бе остра, и когато вятърът смени посоката си, дочуваха ехото на пращящо дърво и лумнал огън.

— Добре де — обади се Дан, избутвайки няколко клона настрана, — щом има пожар, ще дойдат и хора, пожарни отряди. Това не е лошо. Може дори да пратят хеликоптери и самолети.

— Утре може би, на светло. Но за тази вечер, не знам, наистина не знам.

Дан вероятно долови нотка на безнадеждност в гласа ѝ, защото спря и се обърна. Тя също спря и той хвана ръцете ѝ.

— Слушай, Пайпър — рече той строго, — ще се измъкнем. Остават ни само няколко километра. Дръж се, момиче, и ще видиш, ще се спасим.

Тя обгърна с поглед лицето му на бледата сребриста светлина.

— О, Дан, нали и на Хари разправяше това. Не ме лъжи.

Той я притегли бурно към себе си, задържа я за миг, после я пусна.

— Не те лъжа. Ще се спасим. Пожарът ще ни помогне.

— Дан — рече тя и преглътна, устата ѝ беше пресъхнала, виеше ѝ се свят, — съжалявам, че те забърках в тази каша. За всичко съм виновна аз. Ти ми каза да се махна, а аз взех, че се върнах и ти докарах тези ужасни неща...

— Ш-ш-ш-т — прекъсна я той. — Не му е сега времето да сравняваме кой е по-виновен. Преди всичко ти нямаше да си тук, ако не бях аз. Давай да вървим, да продължаваме. По-късно ще обсъждаме вината — той хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре. — Съгласна ли си?

Тя опита да се усмихне. Дан беше прав. Сега всичките им усилия трябваше да се насочат към спасението.

— Добре. Извинявай, че съм такава ревла.

— Госпожице — отвърна ѝ той, а лицето му беше тъй близко, та тя помисли, че ще я целуне, — спокойно би могла да отговаряш за целия южен район на Филадельфия.

— И какво означава това?

— Че се справяш чудесно.

Искаше да се засмее. Искаше той да я притегли към себе си и да я държи там завинаги. Може би просто трябва да спрат. Да спрат и да се прегърнат. Нека онези дойдат. Нека дори огънят ги настигне. А може би прегърнати ще заспят, и когато се събудят на другата сутрин, всичко ще е наред.

Някак си успяваха да се придвижват, все по-нагоре и по-нагоре по хълмовете, прескачаха камъни, заобикаляха дървета, а краката я боляха от умора, после надолу, все надолу в друга долина и бедрата ѝ умираха от напрежение.

Стремеше се да вървят така, че вятърът да идва отляво, което означаваше, че духа от изток, срещу пожара, и ограничава разпространението на пламъците. Но всъщност почти нямаше вятър, а и той тъй бързо променяше посоката си, че я объркваше непрекъснато. Освен това въздушните течения в Скалистите планини обикновено идваха от запад, и ако беше така, пожарът щеше да ги връхлети скоро.

Занимаваше я само една мисъл — крачка с левия крак, крачка с десния, без паника, върви напред. Най-трудното нещо, което някога бе правила. Но щом трябваше, поне бе довольна, че Дан е с нея. Ако не

беше той, Пайпър знаеше, че щеше да се е предала отдавна — сама, изпаднала в ужас и паника.

— Как успяваш да бъдеш толкова безстрашен? — попита тя, докато прескачаше едно паднало дърво.

— Напротив, страхувам съм — съвсем честно отвърна той.

— Не си. Звучиш съвсем спокойно — отсече тя.

— Тренировка.

Малко след това тя каза:

— Дан, искам да знаеш колко се радвам, че съм тук с теб.

— Благодаря, момиче, аз също се радвам, че съм тук с теб.

— Лъжец.

Той спря и очите му се втренчиха в нея, изглеждаха тъмни на лунна светлина. По лицето му имаше петна от мръсотия и засъхнала пот, брадата му беше израснала. Не каза нищо. Тя се зачуди какво всъщност си мисли, и дали ако някога се измъкнат оттук, ще иска да я види отново. Но не смееше да попита. Бъдещето изглеждаше на разстояние светлинни години. Може би изобщо нямаше бъдеще.

Продължаваха да се влачат през гората, горещината се засилваше, а пушекът раздвижваше нажежения въздух. От време на време виждаха искри или гъсти, черни облаци дим, които идваха от дясно, иззад планинското било, което обикаляха в момента.

Пайпър се спъна и падна, не успя да запази равновесие, защото ръцете ѝ бяха оковани. Седна на земята с ожулени длани и колене. Провеси глава и стисна очи, мъчейки се да задържи сълзите.

Дан дойде моментално.

— Добре ли си? — попита я и клекна до нея.

— По дяволите тези белезници! — избухна тя. — Не мога да ги трая вече.

— Знам — успокояваше я той. — Господи, как бих искал да направя нещо. Хайде, Пайпър, ставай. Ще издържиш. Още малко. Скоро ще стигнем пътя.

Нямаше друг избор, трябваше да му повярва. Не можеше да остане там и да чака Франк и Суийт Пий или пък огъня. Трябваше да продължи. Щеше да продължи. Млада и силна е, Дан също. Тя го обича и двамата заедно ще се спасят.

— Добре — рече тя, като му позволи да ѝ помогне да се изправи. — По дяволите, да тръгваме. Какво чакаме?

Нощта сякаш нямаше край. Времето минаваше бавно, мъчително. Дан погледна стрелките на часовника си, когато минаваха през една осветена от луната поляна.

— Единайсет и трийсет и пет.

— Само толкова? Сигурен ли си? — изненада се тя. — Мислех, че е поне три през нощта.

— Да, знам.

— Убедена съм, че Франк и Суийт Пий са се отказали. Не може да бъде иначе. В тази горещина и пожарът зад тях. Трябва да са луди, за да ни следват.

— Може би — отвърна той несигурно.

— Смяташ, че са още зад нас? В такъв случай трябва да са се загубили вече, не мислиш ли?

— Може би.

— Надценяваш ги — настоя тя и поклати глава.

— Може би — за трети път повтори той. Спуснаха се по един скалист склон и слязоха в долината, където откриха планински ручей. Коленичиха и пиха жадно от студената вода с привкус на кал. Стори им се, че не са пили по-вкусно нещо през живота си. Пайпър с въздишка се отпусна назад с ръце в скута.

— Боже мили, колко е хубаво! — прошепна. — Пий колкото можеш — рече той и намокри лицето си. После свали ризата и наплиска цялото си тяло. Струйки вода като нишки от разтопено сребро се стичаха по гърдите му.

Пайпър също би изхлузила тениската, но не можеше да извади през нея окованите си ръце. Обля само лицето и врата си, после пи още, толкова много, че скоро щеше да експлодира.

Станаха и продължиха нататък. Въздухът бе станал ален и наситен с гъст дим.

Отново започнаха да се изкачват. Крачеха по-бавно, тътреха нозе, задъхани. Лютият пушек дразнеше гърлата им.

Стигнаха върха, където очакваха да има по-добра видимост върху заоблените очертания на залесените планини. Пайпър се огледа и замръзна на място.

— Гледай — едва прошепна тя.

— Да го вземат мътните... — изруга Дан. Насреща, отвъд долината, гората бе обзета от пламъци. Димът идваше към тях, носен

от изгарящия дъх на ветреца. Двамата се разкашляха и започнаха да трият очи. Овъглените стволоче на дърветата се разпадаха пред очите им, облизани от оранжево-червените пламъци. Чуваха бученето, невероятно отчетливо, като рев на диво животно, тръгнало да покорява и разрушава. Истински фойерверки от искрящи експлозии на фона на мрачното, смръщено, червено небе.

Пайпър не смееше да помръдне, сърцето ѝ се вледени. Дъхът ѝ спираше в гърлото, стоеше като закована, без мисъл в главата. Първоначално величието на огъня, варварската му красота я зашеметиха, после съзнанието ѝ се прехвърли в настоящето.

— Господи, колко е близо! Как успя да ни стигне толкова бързо?

Горещият полъх, който я биеше в лицето и шумоленето на листата скоро ѝ дадоха отговора.

— Така, ще трябва да се движим бързо — каза Дан и я улови за ръката. После, задушен от дима, се разкашля, преви се. След малко се изправи и изруга.

— Хайде, момиче, да вървим.

Пайпър искаше да му каже нещо, обърна се, но забрави мисълта си — чу свистене, после тъп удар. В следващия миг Дан изкрещя и я метна на земята, хвърли се отгоре ѝ и Пайпър остана без въздух, смазана под тежестта му, с притиснати към скалите гърди, корем и бедра. Трябваша ѝ няколко секунди да осъзнае какво става.

— Още са по петите ни — рече Дан разочаровано. — Зад нас са.

— Пак ли стреляха? — глуповато попита тя.

— Добре ли си? — Дан се претърколи настрани и докосна раменете, лицето ѝ.

— Да, нищо ми няма.

Дан я прегърна и Пайпър усети миризмата му, вдъхна я и за момент се успокои. Почувства силата, твърдостта на мъжа до себе си.

— Трябва да тръгваме. Върви приведена и вече не заставай на открити места — рече Дан тихо.

Боже, как да стане, как да насили това измъчено, наболяло тяло. С усилие се изправи и тръгна. Но този път Дан искаше повече — не бе достатъчно да ходят, трябваше да бързат. Пожарът приличаше на пухтящ насреща им локомотив и се налагаше да бягат, за да го изпреварят.

— Трябва да стигнем до пътя — прошепна Пайпър задавено, останала без дъх. — Той ще бъде като естествена преграда за огъня, а може би там вече има и противопожарни отряди. Ще има, не може да няма! Боже, какво ще правим, ако няма никой, Дан?

— Не се притеснявай, само върви — заповяда той с напрегнат глас. — Какво не бих дал да знам къде точно се намираме.

Пайпър се замисли, опита да си представи карта на района, да изчисли колко са извървели след залез-слънце.

— Мисля... Мисля, че трябва да е наблизо.

Удари пръста на крака си в един камък и едва не падна, но Дан бе до нея и я подхвана. Над главите им, по кървавото лице на луната се стелеха черни облаци дим. Пайпър премигваше непрекъснато, очите й смъдяха. Трябва да продължаваме, заповядваше си. Щом Дан може, ще се справи и тя.

Мъчеха се да тичат, но паднали клони ги препъваха, коренища преплитаха краката им. Все по-трудно им беше да се изправят, докато накрая Пайпър се просна на земята, закашляна, напълно изтощена.

— Хайде — рече Дан.

— Не мога. Ти върви... Аз просто не мога — прошепна тя.

— Няма да тръгна без теб, Пайпър — отвърна той рязко.

— Върви! — извика Пайпър и заудря с юмруци по земята. — Махай се! Остави ме сама, спасявай се!

Той приклекна до нея, хвана косата и дръпна главата й назад. Заболя я.

— Слушай, Пайпър, ти може би искаш да се откажеш, но аз няма да те оставя — тъй носиш отговорност и за мен. Сега решавай какво смяташ да правиш — гласът му прозвуча студено.

— Не, не — зариде тя, — махай се!

— Без теб не тръгвам — повтори Дан, пусна косата и главата й клюмна напред.

Той издевателстваше над нея. Не е честно, мислеше си. Не бива да я мъчи. Не бива да я насилва. Изправи се някак си на четири крака, Дан й помогна и вече стоеше права, краката й се огъваха. От възпалените й очи се стичаха сълзи, носът й течеше, дишаше мъчително, раздирана от ридания.

— Това да не се повтаря — заяви той и разтърси раменете й с такава сила, че у нея се надигна гняв.

Продължиха. Почти бягаха, но всъщност повечето време се препъваха, падаха, ставаха, и все пак се придвижваха напред.

Огънят, този див звяр, бучеше все по-силно, въздухът се нажежаваше и сгъстяваше с всяка измината минута. Хвърчаха искри и пепел, носеха се из въздуха, стелеха се, изгаряха дупки по дрехите им, пареха кожата, посипваха се по косите им. Не спираха да тичат. Дан я бе хванал здраво горе за ръката, а тя държеше китките пред гърдите в доста неудобно положение.

Около тях в гората се усещаше движение и шум. В първия миг Пайпър помисли, че това са Франк и Суийт Пий, но после осъзна, че звуците идват от всички страни, чуваше се шумолене под храстите, паническо блъскане в различни посоки.

— Животните — пошушна тя, — това са животните, които бягат от огъня.

Сянка прелетя пред тях — сърничка, подскачаха уплашени катерици. Гледката беше ужасяваща, неестествена, странно бе тези диви животни да не проявяват никакъв страх от тях. Сега светът им бе застрашен от огъня и човекът не означаваше нищо, той бе само още едно живо същество, което бяга от разрушителната стихия.

Отдясно се намираше огромен черен планински масив, чиито гори пламтяха. Планината Андерсън, помисли си Пайпър, надяваше се, молеше се да е така. Малко се бяха отклонили от пътя, за да избегнат пожара, бяха свили на изток, но Пайпър знаеше, че шосето минава в посока север-юг, тъй че не можеха да го изпуснат. Просто бе невъзможно.

От кое се страхуваше повече? От Франк и Суийт Пий или от огъня? Не знаеше. И двете опасности бяха безпощадни, но може би шансовете им със стихията бяха по-добри. Беше чувала за случаи, когато горски пожари отминаваха цели райони, без да ги докоснат. Оцеляваха оазиси с животинки, потърсили убежище там. Но как може да предвидиш, къде ще се случи това? Невъзможно.

Пещера? Да, пещера... Дали човек може да се спаси в пещера, докато отмине пожарът? Или може би той ще изсмуче кислорода от нея и хората ще се задушат? Това бе в случай, че някъде наоколо има пещера или водопад. Но нямаше подобно нещо.

Вървяха напред, вече по-бавно, бяха загубили сили и падаха често. Сърцето и дробовете им не издържаха. Пайпър бе

концентрирала съзнанието си върху усилието да върви, но как ѝ се искаше да закрепчи и да ридае, да се хвърли на земята и да се остави на смъртта, само и само всичко да свърши по-бързо. Шумът се засилваше, тътенът биеше в тъпанчетата, горещината и пушекът ги заслепяваше. Пламъците приближаваха — все по-близко и по-близко, преследваха ги, сякаш търсеха лично отмъщение.

— Трябва да намерим някакво прикритие — задавено рече Дан.
— Място, където да се скрием.

— Къде? — изграка тя в отговор. — Няма такова. Няма.

— Колко остава до пътя? — изкрещя Дан в ухото ѝ, за да надвика ужасния тътен.

Тя поклати глава.

— Скоро, мисля, че скоро ще стигнем, но не съм сигурна.

— Има ли някакви изкопи под пътя, канализационни шахти, нещо такова?

Отново поклати глава. Пробиха си път през редици дървета, заобиколиха няколко храсталака. Небето беше ярко осветено, а луната кървавочервена. Беше светло като ден, ненормален, сърдит ден.

Пред тях се изпречваше склон и скалисти образувания от огромни купчини речни камъни, а над тях се виждаше тъмно голо петно. Колко странно голо място... Напомняше ѝ на...

— Минни отпадъци — неволно продума тя и спря.

— Какво?

— Рудници — обясни Пайпър — Мини. Тук наблизко има мини! Златни мини, шахти, дупки в земята!

— Мини — повтори той.

— Да! Ако успеем да открием някоя... — сърцето ѝ подскочи обнадено. — Смяташ ли...?

— Къде, къде са те?

— Боже мой, не знам, но ги има по цялото протежение на пътя, тъй че трябва да са близо. Ето, онази там — посочи Пайпър, — но тя е срутена, затрупана е.

— Тогава има и други — обади се Дан.

— Да, трябва да има.

Продължиха да се влачат, претърсваха склона в подножието на планината Андерсън. Ако беше през деня... Пайпър бе уверена, че познава района, но сега, при целия дим и пукот, при този пламтящо

червен ад не можеше да си спомни. По стръмнината се виждаха и други тъмни петна, дори струпан дървен материал, но не и тъмни отворстия.

Да, тя бе идвала тук с Даяна, на кон, с джипа. Като момичета се бяха натискали тук с момчета или бяха пили бира. Някои техни съученички дори се хвалеха навремето, че са правили любов в старите изоставени мини. Къде? Къде се намираха те?

На един храст до тях попадна искра и той целият пламна, лумна като факла. Пайпър извика уплашено и се отдръпна. Боже мили, трябва веднага да намерят скривалище!

Тя не си спомняше точно кога я видя — дали беше някакъв образ от трескавата ѝ фантазия или беше реалност.

— Ето — изкрещя и посочи с пръст.

Дан погледна натам.

— Да — рече той, — да вървим.

Закатериха се по хълма, хлъзгаха се по ронливия чакъл, омасленият сивкав отпадък от мините. Но кръглата черна дупка бе там горе.

Дано е достатъчно дълбока, молеше се Пайпър. Няма да имат време да търсят друга, огънят приближаваше като трещящ локомотив, въздухът бе наситен с пепел. Тя дори не чувстваше изгарянията по кожата си, не усещаше нито умората и болката, нито изподраните, ожулени до костта от белезниците китки. Бореше се задъхана. Въздухът свиреше в гърлото ѝ, но тя се катереше по хълма, без да спира.

Край нея нещо изсвистя, изписка и „бум“ — парчета камък експлодираха във въздуха съвсем близо до ръката ѝ. Мозъкът ѝ отново реагира бавно, но Дан изкрещя нещо. Тя се просна на земята, доста тронаво се строполи върху завързаните си ръце, останала без въздух в дробовете.

— Дан? — извика в паника. — Дан, добре ли си?

— Да — гласът му бе суров.

— Те са тук!

— Добре, не се безпокой, почти стигнахме. Можеш ли да пълзиш?

— Да, ще се опитам.

Тревогата възпламени горещи струи адреналин в тялото ѝ. Запълзя тъй, както бе виждала да правят войниците по време на обучение, на лакти. Промъкваше се, чуваше как огънят зад тях бучи, идва все по-близо и всеки миг очакваше в гърба ѝ да се забие далекобоен куршум.

Изведнъж се озова пред отвърстието на черната дупка и се изправи на крака. Запрепъва се в парчета дърво и отпадъци и влезе в шахтата, където цареше ужасяваща, непрогледна тъмнина и зловеща вледеняваща влага. Дан бе зад нея, сложил ръце на гърба ѝ, следваше я навътре в тесния тунел, който изолираше всички звуци, топлина и светлина. Навлизаха все по-дълбоко.

Пайпър спря за момент, задъхана.

— Дан, не виждам нищо.

— Нека да мина пръв. Поне ще мога да ти протегна ръка — гласът му отекна в заобикалящите ги камъни.

— Колко — колко навътре, според теб, ще трябва да влезем?

— Колкото може повече — мрачно отвърна той.

— Ами ако дойдат и тук? — попита тя. — Ако имат фенер?

— Ей, момиче, стига вече. Сигурно са на километър от нас. Няма как да са видели къде сме.

Но Пайпър знаеше, че я лъже, за да я извади от безпокойството. Ако са успели да видят къде стрелят, как нямаше да забележат отвора на мината? Видели са го, разбира се!

Дан я водеше слепешката, като опипваше с ръка и крак пътя пред себе си. Бавно те изминаха сто, двеста метра. Въздухът вътре бе студен и спарен, задушен. Тишината ги обгръщаше като плащ, чуваше се отнякъде само монотонният звук от водни капки. От време на време прошумоляваше или изписуваше някое дребно животно.

Пайпър се заслушваше, за да чуе дали някой не идва след тях, но не долавяше нищо друго, освен водата с нейното „кап-кап-кап“ и ехото от собствените им стъпки.

Дан изсумтя и спря.

— Там има стена или нещо като пещера. Не можем да продължим.

— Достатъчно навътре ли сме?

— Надявам се. Би трябвало да имаме достатъчно въздух, за да издържим, докато отмине пожарът.

Пайпър се отпусна върху твърдия влажен под на мината. Дан седна до нея. Обгръщаше ги абсолютна тъмнина, бяха дълбоко в земните недра. Той я прегърна и пошушна в ухото ѝ:

— Тук сме на сигурно място — гласът му звучеше успокоително.

Тя се облегна на студената скална стена и въздъхна дълбоко.

— Надали бих могла да направя и крачка нататък.

— Чудесно се справи — рече Дан. — Сега си в безопасност.

— О, Дан, как успяхме да се забъркаме в тази ужасна история?

— Съдбата е странно нещо. Сега слушай, защо не се опиташ да заспиш, Пайпър? Ето, облечи това.

Той ѝ подаде якето, което досега бе завързано на кръста му.

— Не ти ли е студено? — попита тя.

— Добре ми е.

Можаше само да го наметне, защото белезниците ѝ пречеха, но се почувства по-добре. Отпусна се и затвори очи, след малко пак ги отвори в непрогледната тъмнина.

— Дан? Ти няма ли да се опиташ да си починеш?

Усети близостта му, ръката му потърси лицето ѝ и го обърна към себе си.

— Дан? — отново попита тя, обезпокоена.

— Чуй ме, Пайпър, аз трябва да се върна.

— Какво?

— Трябва да се върна на входа и да опитам да открия Франк и Суийт Пий, преди те да са ни намерили.

Тя се смая.

— Не — рече и гласът ѝ излезе с мъка, — това е лудост, не, Дан.

— Трябва — каза той уморено.

— Ще те убият.

Мълчание. После чу, че той се раздвижи.

— Моля те, Дан, ще те убият или пък пожарът ще го стори, и аз ще остана сама, тогава и мен ще убият.

— Не, миличка, няма. Аз ще се погрижа за това. Ще видиш.

— Не! Те имат пушки.

— Ти стой тук. Така е по-сигурно.

— Дан, не отивай! — изстена тя.

Тя чу как стъпките му се отдалечават. Остана сама, прегърнала колене, невярваща. По изцапаните ѝ и обгорели страни се стичаха

сълзи, които пареха кожата ѝ. Съзнанието ѝ крещеше „не, не, не, не можеш да направиш това“ безпомощно и монотонно.

Но той правеше точно това. Бавните му несигурни стъпки вече заглъхваха. Какво да предприеме? За миг в главата ѝ просветна вярното решение. Не можеше, не искаше да стои тук сама. Ако Дан отива на смърт, тя ще бъде с него, защото не искаше да живее без мъжа, когото обича.

— Почакай — извика тя на черното мъртвило наоколо, после по-силно: — Чакай, Дан! — подпря се, стана и с окованите ръце пред гърдите се запрепъва след него. Сърцето ѝ биеше като барабан, крайниците ѝ бяха отпуснати и тежки, разтреперани от усилието, носът ѝ течеше от сълзите.

Обратно през шахтата, стъпка по стъпка, с почивки. Къде е той? Може би вече е навън и те са го убили или пък огънят го е погълнал?

— Дан — прошепна тя на себе си, — моля те, Дан. Обичам те.

После я видя, премигна, замижа. Светлина. Червеникав отблясък някъде в далечината. Входът беше там и очевидно пожарът бе обхванал и техния склон. О, Дан! О, Господи, навън ли е той сега? Опита се да тича, залитайки.

— Дан! — крещеше Пайпър, но пращането на огъня се чуваше все по-силно, въздухът отново се нажежаваше и се насищаше с дим.

— Дан! — пищеше неистово тя. Препъна се в нещо твърдо.

— Пайпър, за Бога! — беше Дан. — Казах ти...

— Не можех да чакам, не можех.

Той изруга тихичко.

— По дяволите, стой тук и не мърдай. Аз ще се опитам да се промъкна.

— Навън всичко е пламнало. Не можеш!

Но той се втурна напред и Пайпър видя фигурата му на фона на бушуващия огън. Приблужи крачка-две към отвора. Заглуши я страхотно бучене, блъсна я горещ вятър. Дан беше пред нея и се бореше с огъня. Дори и пламъците не го докосваха, там сигурно нямаше достатъчно въздух.

Надигна се облак дим и скри Дан от погледа ѝ, но когато се изчисти, тя го видя — той кашляше, приведен. Пламъците облизваха входа и един език докосна купчината дърва, която избухна като фойерверк.

— Дан! — изпищя тя, когато го видя да закрива лицето си с ръка и да отстъпва, подгонен от огъня. Пайпър притича, сграбчи го и го повлече назад, разпръсквайки отчаяно с длани плъзналите по косата и гърба му огнени езичета. Хвана здраво лицето му в окованите си ръце и го погледна в очите.

— Не, Дан, не можеш — рече тя.

Той се свлече, лицето му бе измъчено.

— Те са някъде там — обясни той. Огънят продължаваше да бушува до него.

— Знам.

— Ще загинат...

— Но ние ще се спасим — отвърна Пайпър. — Не можеш нищо повече да направиш.

Той застана с лице към отвора и за миг ѝ се стори, че пламъкът отрази влага в очите му. Сърцето ѝ преливаше от съчувствие, можеше само да се досеща за болката, която го измъчваше.

— Дан, да вървим.

Той се обърна и направи крачка, после спря и погледна към входа за последен път.

— Дан — замоли се тя.

Дан разкърши рамене, взе ръката ѝ и я повлече обратно в шахтата на сигурно място. През цялото време не пророни нито дума.

Сгушиха се с гръб към вдлъбнатината, загърнати в якето на Дан. Пайпър погали небръснатото му лице, но той сякаш се вкамени при допира. Тя мълчеше, нямаше какво да му каже, болката му бе тъй силна, че никакви думи не можеха да я облекчат. Искаше само той да знае, че тя ще бъде до него.

Накрая, напълно изтощени, заспаха. Бяха неспокойни, потрепваха в съня си. Пайпър сънуваше странни, откъслечни картини — ненормални, ужасни сънища, които не можа да си спомни, когато се събуди.

Щом се размърда и отвори очи, простена от болка. Тялото я болеше на хиляди места. Изпадна в паника, защото не можеше да види нищо в непрогледния мрак.

— Ш-ш-ш-т, всичко е наред — рече Дан до нея и тя потръпна.

Изумена осъзна, че е все още жива, макар и съвсем изцедена от сили. Беше вледенена, разтреперана, немощна, измъчвана от ужасна

жажда.

— Отмина ли? — попита тя прегракнало.

— Не знам.

— Колко време сме спали?

Усети как той сви рамене.

— Не мога да преценя. Няколко часа може би. Как се чувстваш?

— Страхотно — промърмори тя.

— Мисля, че трябва да видим какво става.

— Да. Дан? — тя се поколеба, обмисляйки думите си. — Не би могъл да направиш нищо.

— Така е — отвърна той. — Може да са се спасили.

— Да, може би — съгласи се тя.

Но Франк и Суийт Пий не се бяха спасили. Пайпър и Дан откриха телата им в подножието на хълма. Странно, не бяха обгорели, лежаха един до друг сякаш невредими, с пушките и раниците си. Забелязваха се само някои дребни следи от изгаряне.

— Задушили са се от дима — рече Дан безизразно, загледан надолу.

Пайпър извърна очи.

— Съжалявам, Дан.

Той не отговори. Просто стоеше там с приведена глава — самотна фигура сред овъглената от огъня природа. Всичко бе покрито с пепел, дърветата приличаха на черни оголени копия, чиито върхове пронизваха натежалото от дим утринно небе.

Земята беше още гореща, миризмата блъскаше в носа. Насред всичко това Дан стоеше и се сбогуваше със своите братя.

Пайпър се огледа. Сега вече знаеше къде се намират. Да, ето я долината, която води към изворите на Елк Ривър. Вече знаеше накъде да върви и колкото и дълго време да отнемеше при този бавен ход, те щяха да стигнат до шосето. Странно защо мисълта, че са въвн от опасност, не облекчи сърцето ѝ. Беше изнурена от премеждията, загубила чувството си за реалност, сякаш разсъдъкът ѝ се бе затворил в черупка и не смогваше да обработи постъпващата информация.

После Дан направи нещо неочаквано. Коленичи върху черната пепел до телата и заопипва в джобовете им. Пайпър потръпна и погледна настрани.

Най-после извади това, което търсеше и по изцапаното, почернено, изгорено лице премина тъжна усмивка. Ключът за белезниците. Той стана и дойде при нея. Пайпър протегна длани и след миг те бяха свободни. Разтри китките си и завъртя свободно ръце. Колко беше хубаво!

— Благодаря!

— Ей, момиче, пак заповядай! — отвърна Дан. После коленичи отново и претърси раниците. Извади една манерка.

— Вода — обясни той.

На всеки се падна по половинка. Пиха един по един на малки глътки. Не бе достатъчно, но все пак беше нещо.

— И какво, тук ли... да ги оставим? — попита Пайпър.

— Не виждам какво друго мога да сторя. Ще съобщим на властите. И... — Дан изкриви уста и извърна очи — вероятно семействата им ще поискат телата.

— Да, сигурно.

— Знаеш ли къде се намираме?

Тя кимна и посочи.

— Добре, да вървим — рече Дан с отпаднал глас.

Не бяха изминали и километър надолу по мекия път и пожарният отряд от Ханс Пийк ги откри. Натоварили се бяха в камион, облечени в яркожълто огнеупорно облекло, въоръжени с кирки и лопати и резервоари с вода, и идваха право срещу тях, оставяйки след себе си облаци прах. Дан и Пайпър спряха и зачакаха. Шофьорът ги забеляза, удари спирачки и се наведе през прозореца.

— Господи Боже! — изкрещя. — Какво по дяволите търсите вие двамата тук?

Дадоха им вода и храна и ги откараха в Ханс Пийк, където бе щабквартирата на противопожарната акция. Изглежда огънят бе вече под контрол и се движеше на изток, макар че сигурно щеше да лумне пак, ако времето не се промени.

Пайпър бе изпаднала в нещо като транс и се бе вкопчила в Дан. Слязоха от камиона и тя почти припадна, коленете ѝ се подгъваха като гумени. Дан я подхвана с ръце.

— Добре ли си? — попита я.

После се появи Дъч също в огнеупорен костюм. Лицето му бе омазнено и почерняло от сажди. Погледна Пайпър, след това Дан,

после пак Пайпър.

— Божичко — прошепна, — мислех ви за умрели.

— За малко се отървахме — рече Дан.

— Открихме черокито — обясни Дъч — и джипа. И трупа до хижата...

— Има още два по-нататък — хладно рече Дан.

— Край мините на планината Андерсън — добави Пайпър.

— Пожарът ли? — попита Дъч.

— Да.

— Господи! — Дъч прокара мръсната си ръка по лицето и Пайпър видя, че тя трепери. — Тези мъже, те същите ли са, дето каза, че дошли тук да...

— Да — отвърна тя ледено.

Дан я погледна въпросително.

— Потърсих Дъч — обясни Пайпър, — но той не пожела да дойде.

— Господи, как съжалявам — отрони той с измъчено изражение.

— Разбрах истината, когато видях колите и тялото...

— Хари — бавно изрече Дан, — името му е Хари Тегмайер.

Дъч впери очи в него.

— Беше ми приятел — добави Дан.

— Слушай, аз... — започна Дъч, но млъкна. Пайпър изучаваше лицето му. От обичайната му арогантност не бе останала и следа. — Съжалявам — повтори пак накрая и очите му се местеха от Дан върху Пайпър и обратно. — Толкова съжалявам.

— Ние също едва не умряхме там горе — обади се Пайпър.

— Знам — призна Дъч, загледан в земята. — Пайпър, аз...

— Ти какво? — започна тя, но Дан я хвана за ръката и я стисна. Прав беше. Нямаше какво повече да си кажат.

В крайна сметка Дъч ги заведе до полицейската кола и каза на шофьора да ги откара в болницата.

Мълчаха през целия път. Седяха един до друг на задната седалка и рамото на Дан опираше в нейното. Гледаха пушека, който оцветяваше небето в мръсносиво и заедно, безмълвно, оплакваха умрелите.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пайпър вдигна ръка, готова да почука на вратата на болничната стая, в която лежеше Дан. Поколеба се, смръщи лице и се зачуди защо ѝ беше толкова трудно да застане пред него. О, вчера на няколко пъти се бяха виждали по за малко, докато минаваха през цялата система от тестове, на която ги подложиха лекарите — рентгенови снимки на гърдите, кръвни изследвания, белодробна диагностика — но наоколо имаше толкова много хора, та ѝ се струваше, че те двамата са само обикновени познати. Събитията от последните няколко дни бяха избледнели, като че ли бяха потънали в някакво нереално минало. Едва ли не, сякаш нищо не се бе случило.

Но външните белези още си личаха, болките и изтощението, опърлените вежди и коса, драскотините, натъртванията и изранените китки, мехурчетата от изгаряне по цялото ѝ тяло.

Въздъхна и най-после почука. Почувства се глупаво, както бе застанала в коридора.

— Влез — чу гласа му.

Отвори вратата и се усмихна несигурно, ъгълчетата на устата ѝ потрепваха.

— Здравей — каза тя и спря по средата на стаята, като навиваше на пръста си колана на болничния халат. — Как си?

Дан седеше на леглото, гол до кръста, обут в болнични панталони в зелен хирургически цвят. Лицето и ръцете му бяха осеяни с белези от изгаряния, косата му бе също опърлена. Той я погледна и направи гримаса, свивайки масивните си рамене с онова нехайно движение, което толкова често заместваше думите.

— Приключиха ли с всички тестове?

— Да. Смешна работа.

— Е, какво, наред ли си?

— Естествено. А ти?

— Ъ-хъ — помъчи се да се усмихне. — Успя ли да се напиш снощи?

— Горе-долу.

— Аз не можах. Мразя болниците, никога не съм могла да спя в тази атмосфера. Надявам се скоро да ме пуснат — бърбореше тя. — А, обади ли се в ранчото? Там всичко наред ли е?

— Говорих с Рик. Двамата с Луис се справят.

На Пайпър ѝ се щеше да попита дали ще я вземе обратно на работа. Дали все още е уволнена. Дали се е отказал да продава имота, дали я мрази, или обича. Дали сега, когато вече са в безопасност, не иска да се отърве от нея. Но не можеше. Думите спираха в гърлото ѝ, страхът ги потискаше. За пръв път Пайпър Хилиърд изпитваше ужас да срещне истината в очите.

Дан стана — гол до кръста, с боси крака. Протегна се леко, сякаш мускулите му се бяха схванали. Пайпър гледаше настрани, в гърлото си усещаше бучка.

— Аз, такова... Може ли да седна?

Дан я изгледа продължително, но лицето му не издаваше нищо. После ѝ посочи с ръка стол и Пайпър с облекчение се настани, вирвайки бос крак.

— Сутринта бяха пуснали радиото в стаята ми — каза тя, — но всичко бе представено така фрагментарно. Говориха за Джой Уошингтън, за Франк и Суийт Пий, но представиха нещата някак изопачено.

— Типично.

— Добре де, какво точно става в момента?

— Със случая се занимава Военната прокуратура във Филаделфия.

— Ти разговаря ли с тях?

Той кимна.

— Повече от час вчера. Разбира се, няма никой жив, когото да осъдят.

— Но ще оправят ли записаното в архивите?

— О, да, със сигурност.

— А Даяна? Каза ли им за това?

— Да — промълви бавно. — Казах им. Провериха самолетните резервации отпреди две години и ми се обадиха пак. Бил е Суийт Пий. Направил го е сам. Дошъл е и е направил опит да ме ликвидира.

— И вместо теб е убил Даяна — добави тихичко тя.

— Тъй че, всичко свърши — рече Дан.

Пайпър поклати глава.

— А Хари?

Дан отиде до прозореца и застана с гръб към нея.

— Казах им, че Хари ни е спасил живота, че заради това е бил убит.

— Така е.

— Наистина.

— Семейството му ще получи ли пенсия?

— Надявам се. Ще направя всичко възможно. Хари беше добро ченге и верен приятел. Семейството му заслужава да получи това, за което той работи през всичките тия години.

— Как смяташ, Хари знаел ли е за...?

— Даяна? — Дан се обърна и скръсти ръце пред гърдите си. — Съмнявам се. Поне не в началото, а после вече е било твърде късно. Тогава е бил затънал до ушите в тая история.

— Бедният Хари! — промълви Пайпър. — А капитан Макмъри, какво ще стане с него?

— Ще го разследват и предполагам, ще го обявят за виновен. Той е прикрил преднамерено случая с Джой Уошингтън. Ще го уволнят или пък, ако прокуратурата не намери достатъчно основателни обвинения, ще го преместят на някоя чиновническа работа, където ще прехвърля бумажки, докато се пенсионира. Макмъри няма бъдеще.

— Значи — каза тя, — наистина всичко свърши.

Дан кръстосваше стаята неспокойно с босите си крака. Изглеждаше й толкова чужд, не можеше да си представи, че бяха правили любов заедно, че го е прегръщала, бягала е из планините с него. Не успяваше да възкреси тези емоции, тези изживявания. Сякаш всичко бе изгоряло в пламъците на пожара и не бе останало нищо, освен студена, мъртва пепел.

— Дъч Радовски ме посети снощи — вметна Дан тогава.

— И мен. Не съм го виждала тъй кротък през живота си.

— Подава оставка.

Тя кимна.

— Каза ми. Обясни, че отива в Денвър. Щял да посещава полицейската академия и да се опита да си намери работа в полицията там. Мисля, че това му беше добър урок. Горкичкият.

Дан седна отново на леглото и прокара ръка през опърлената си стърчаща коса.

— Това ли е всичко, което ти каза? — попита той.

— Не е малко, нали? Дъч да се извинява. Това означава много.

— И изобщо не ти спомена кого препоръчва за свой заместник?

Тя наостри уши.

— Не, просто заяви, че напуска.

— М-м-м.

— Дан?

Той седеше, сгушил глава между раменете, с подпрени на коленете лакти и склучени ръце. Когато заговори, гласът му бе толкова тих, че Пайпър едва го чу.

— Какво каза? — помоли го да повтори тя. Дан леко вдигна глава и я изгледа мрачно.

— Препоръчал е мен за шериф.

— Теб?! — за миг всичко в главата ѝ се обърка, после мислите ѝ дойдоха на мястото си и тя неволно се усмихна. — Всъщност, какво толкова, съвсем естествено. Ще приемеш, нали?

— Не знам.

— Ха! Разбира се, че ще приемеш. Дори да трябваше да си платиш, пак щеше да се съгласиш с подобно предложение.

— Пайпър, не знам.

— Добре, добре, не знаеш — рече тя. — Дай си малко време за размишление. Пет минути, например.

— Смятам да се върна във Филадельфия — рече той тогава.

Пайпър онемя от изненада. Дан си тръгваше, връщаше се на изток. В крайна сметка там бе родното му място и сега, след като всичко приключи, можеше да се върне. Защо не? О, Господи...

— Ами ранчото? — попита накрая тя. — Ранчото на Даяна?

Той неспокойно се раздвижи.

— Не мога да се грижа за него, знаеш това. Все още е обявено за продан.

— Така, значи се връщаш на изток, продаваш ранчото и толкова.

— Не знам — изрече той уморено.

А аз? Искаше ѝ се да го попита: Какво ще стане с мен? Но нямаше да се настоява или да моли. Дан бе приключил със Стиймбоут Спрингз, с ранчото, с нея. Искаше да се махне. Може би имаше право.

— Добре — каза Пайпър и стана, като подръпна грозния халат, за да го изпъне. Не можа да се сети какво повече да каже. Лицето ѝ бе застинало в маска, трудно ѝ беше да говори. — Ами, чудесно, значи ще заминеш оттук много скоро — успя да изрече и, когато той не отвърна, се обърна да си ходи, чувстваше се крехка като порцелан, едва сдържаше вгорчаващото чувство на разочарование. — Е, май съм малко уморена, ще се опитам да подремна. Доскоро, Дан.

— Да, да — бяха последните му думи.

Бети и Джон Хилиърд дойдоха да вземат Пайпър рано на следващата сутрин. Бяха долетели от Санта Фе предния ден и взеха червеното си чероки от общинския паркинг. Бяха говорили с Пайпър по телефона още от дома на Глен, и въпреки това се стреснаха от репортерите и телевизионните камери, от представителите на пресата, които бяха обсадили болницата.

— Боже мили — възкликна Джон, — какъв цирк!

— Вие с Дан сте герои — рече Бети, — е, героиня и герой.

— Страхотно — промърмори Пайпър.

— Засмей се, скъпа. Косата ти ще се оправи след седмица-две. Трябва само да подстрижеш тия опърлени краища — успокои я майка ѝ.

— Ще те изпишат ли днес? — попита Джон. — Всичко наред ли ти е?

— Лекарят ще дойде след няколко минути, татко. Тогава ще мога да тръгна.

— Убедена ли си, че си добре? Направиха ли снимки на гърдите и всичко необходимо? Задушаването с дим може да има много неприятни вторични ефекти — настояваше баща ѝ. — Пневмония, какво ли не още.

Доктор Шилер преслуша още веднъж гърдите на Пайпър, даде ѝ няколко рецепти за раните от изгаряне и подписа документа за изписване.

— Е, моето момиче, не бих те посъветвал да вършиш подобни неща прекалено често — рече той.

— Ще се опитам, докторе — отвърна Пайпър. — А как е Дан Бурн тази сутрин? И него ли ще изпишете? Мислех си, че може би...

— О, господин Бурн вече си тръгна. На своя отговорност. Трябваше поне да изчака да му дам някои рецепти.

Тръгнал? Тръгнал си е! Дали вече е заминал за Филадельфия?

— Скъпа? — говореше майка ѝ. — Виж, донесла съм ти някои хубави и удобни свободни дрехи, които да не дразнят кожата ти. Искаш ли да си тръгваме? Пайпър?

— Да, да, разбира се, мамо — стресна се Пайпър, но съзнанието ѝ все още бе замаяно и изпълнено с болка. Дан си е тръгнал. Дори не се е отбил, за да ѝ каже довиждане. Просто е изчезнал, съвсем сам, без да помисли за нея, без да му пука.

Вкъщи телефонът непрекъснато звънеше — приятели, роднини, репортери. Но не и Дан! Бети и Джон ѝ спестяваха излишните разговори, казваха на всички, че не се е възстановила от преживяното и не може да говори с никого. Но истината беше, че тя просто бе емоционално изтощена.

Два дни след като се прибра вкъщи, баща ѝ се качи в стаята да ѝ съобщи как чул от Боб в бензиностанцията, че Дан Бурн бил още в ранчото.

— Явно не е заминал за Филадельфия — заключи той.

За миг чувство на доволство заля цялото ѝ тяло, после познатата тежест отново я налегна. Не си беше тръгнал, но не ѝ бе позвънил, не бе питал за нея, не бе потърсил никакъв контакт. Чувстваше се дори по-зле, защото той беше толкова близо, имаше твърде много възможности, можеше да дойде, да се обади...

— Чудесно, татко — рече тя.

Баща ѝ я изгледа странно.

— Е, миличка, помислих си, че искаш да знаеш.

— Ъ-хъ, благодаря.

Всъщност майка ѝ предложи разрешението. На следващия следобед тя нахълта при нея и се тръшна на един стол.

— Джипът ти е пред къщата, ако не си забелязала. Онзи мъж, Луис мисля, че се казва, го докара.

— Е?

— Е, искам да се качиш в колата и да идеш в ранчото.

— Защо?

— Защо ли? Ами, за да говориш с Дан, затова. Не си от тия, дето могат да стоят по цял ден вкъщи и да се мотаят. Това те съсипва, пък да не говорим за бедните ти стари родители.

— Не е... Дан — излъга тя засрамена.

— О, не било Дан. Разбирам. Добре тогава. Слушай, стегни се и направи каквото ти казвам. Ти имаш нужда от него. И доколкото схващам, той също.

— Не е вярно...

— Да, нуждае се от теб. Може да съм стара и безбожно глупава за тия неща, но довери се на майка си. Този мъж има нужда от теб.

След час Пайпър стискаше с все сила волана и пътуваше по Елк Ривър Роуд, а сърцето ѝ биеше до спукване. При всеки завой смелостта ту я окриляше, ту я напускаше изцяло. Но тя знаеше, че това е нещо, което трябва да направи, трябваше да го види за последен път, за да го махне от главата си. Майка ѝ имаше известно право.

След всичко, което бяха преживяли двамата с Дан... Не можеш да преживееш толкова много с един човек и да не се промениш. Сега съзнаваше, че през всички тия месеци тя бе потискала чувствата си към Дан заради паметта на Даяна, ала сега всичко бе извън контрола ѝ. Любиха се, преследваха ги, стреляха по тях, бориха се с пожар. Заедно се бяха изправили лице в лице със смъртта. Сега съвсем ясно осъзнаваше чувствата си. Сякаш всичко несъществуващо бе изгоряло в пламъците на горския пожар.

Трябваше да сподели с него тези мисли. Независимо от отношението му, тя изпитваше нужда да му ги каже. Пое дълбоко дъх и зави по алеята покрай бариерата. И тогава, за пръв път от много време насам усети, че в нея се надига познатият гняв. Страхливец, неочаквано ѝ мина през ума, тъй да си подвие опашка и да избяга! Дори без да има смелостта да ме срещне. Как смее?

Паркира на обичайното си място, дори не изчака да се слегне прахът, и изскочи от колата, отправяйки се с бързи стъпки към верандата.

Сигурно я е видял, защото се показва на вратата точно, когато тя бойко изкачи стълбите и се приготви да я отвори. Стоеше неподвижно с каменно изражение, в ръката му имаше кутия бира.

— Дан — заяви тя, — ти дори не...

— Здравсти, моето момиче — прекъсна я той. — Виждам, че темпераментът ти се е възстановил.

Гневът ѝ малко се уталожи, но тя продължи:

— Дан, ти дори... не...

— Знам.

Срещна погледа му, но не можа да прочете нищо в сините очи, нито любов, нито омраза, нищичко. Сякаш изведнъж в нея се срути язовирна стена и цялата ѝ енергия се изля и потъна в земята. Него просто не го беше грижа. Как да му каже колко го обича, колко дълбоко я бе наранил? Погледна го и единственото, което почувства, бе болка, ядът ѝ се стопи заедно с куража.

— О, Дан — каза тя накрая, — можеше да ми се обадиш. Защо, защо не го стори?

— Аз... — отвърна той, после млъкна, загледан право пред себе си. Квадратната му челюст неспокойно потрепна. — Слушай, искаш ли бира или нещо друго?

— Да — въздухът мина през зъбите ѝ със свистене, — кола, каквото и да е.

Тя седна на стълбите пред верандата, подпря брадичка с юмрук и зачака. В душата ѝ бе пусто, усещаше такава тежест, та чак ѝ се доплака. Как ли се справят хората с такава болка?

Той се върна след минутка, отвори ѝ една кутия и седна до нея. Погледът му се рееше в нищото, докато отпиваше от бирата си. Тя отпиваше кола и чакаше, чакаше го да наруши тази ужасна тишина. Въздухът сякаш натежа, Пайпър чувстваше как засяда в гърлото ѝ. Чудеше се дали да си тръгне. Не, нямаше да отстъпи, докато не чуе от собствената му уста, че не го е еня за нея. Не можеше да си отиде и после цял живот да изпитва съмнения.

— Дан — продума тя след доста време, — кажи ми защо си тръгна от болницата, без да се обадиш? Освен това мислех, че се връщаш във Филадельфия. Не е ли така?

Дан не можа да скрие смущението си. Тя просто чувстваше как той сякаш го излъчва.

— Дан! — настоя тя.

— Слушай, аз... — но гласът му замря.

— Ти какво?

— Мразя това — довърши той.

— Мразиш какво? Да разговаряш? Знам. Но, за Бога, поне опитай!

Той стисна устни притеснен, раздразнен, изпаднал в неловко положение. Сърцето ѝ биеше до пръсване, но тя трябваше да чуе с ушите си, че той не я иска.

— Добре — най-после се отрони от устата му, — исках да ти кажа, че напускам болницата, наистина исках. Но сметнах... че...

— Че какво?

— Че ти имаш нужда от свобода — отвърна той съвсем тихо.

— Свобода?

— Да — той изведнъж смачка консервената кутия и се изправи рязко. — Искаш ли още нещо за пиене?

— Не.

— Аз искам.

Изчезна отново в къщата и се върна с нова бира в ръка, по кутията бяха избили капчици. Седна на стъпалата, без да я погледне, и пак се взря в пространството.

— Свобода, каза — подтикна го тя.

— Да, виж — продължи Дан, — това, което искам да кажа, е, че си въобразих прекалено много неща онази нощ.

— Онази нощ?

— Ъ-ъ-ъ — той прочисти гърлото си, — нали знаеш, нощта, в която, ъ-ъ-ъ, бяхме заедно.

— Да. И какво точно си въобрази? — сърцето ѝ заби още по-силно.

— Ъ-ъ-ъ, ами, ти... и аз.

— Искаш да кажеш, за някаква връзка между нас? — внимателно подсказа тя.

— Предполагам.

— А ти би искал да няма такава... връзка, де?

Той извърна очи.

— Дан — Пайпър се опитваше да намери верния тон. Беше уплашена, рискуваше повече, отколкото когато и да било през живота си. — Дан, трябва да знаеш, че такава връзка съществува, независимо дали ти е приятно, или не.

— Да — промърмори той, — но вече съм правил грешки.

— Даяна.

— Да, Даяна.

Пайпър изпусна въздух между зъбите си.

— Нужно ми е да знам, Дан. Трябва да ми кажеш. Изпитваш ли... Изпитваш ли нещо към мен, изобщо нещо?

Той мълчеше.

— По дяволите — избухна Пайпър, — кажи ми какво чувстваш. Мразиш ли ме?

— Да те мразя?

Той изправи гръб, рязко остави кутията с бира и стана. Закрачи по алеята пред нея, нагоре-надолу, напред-назад, с ръце в джобовете. Накрая се обърна и сините му очи се втренчиха в лицето ѝ.

— Винаги съм те харесвал много — дори повече, отколкото трябва. Още от мига, когато се появи на вратата ми миналата пролет.

— О! — прошепна тя, зашеметена. — Да, знам, това не беше редно, тъй че... се опита да ме пропъдиш — довърши тя зачудено.

Той сви рамене.

Пайпър се изправи и застана пред него. Погледна го в очите, събра всичката си смелост и каза, каквото имаше да казва:

— Обичам те, Дан. Обичам те от цялото си сърце. Ако сега излезеш от моя живот, пак ще те обичам. Завинаги.

Той дълго се взираше в очите ѝ.

— Виж — отвърна, — веднъж направих грешка. Или, да кажем, направихме я двамата с Даяна. Прибързахме...

— Дан — прекъсна го Пайпър, — смяташ ли, че всичко, което направихме заедно, е грешка? Че постъпихме прибързано?

Дан бавно поклати глава.

— Знаеш ли, Даяна би се радвала — рече тя. — Тя би искала да бъдеш щастлив. Би искала и аз да съм щастлива. Знаеш това, нали?

Но той не отговори на въпроса ѝ директно. Вместо това каза:

— Приех тази работа.

— Шерифското място? — попита тя изненадана.

— Май просто не ми се тръгваше оттук — призна той.

— Ще станеш шериф? — невярващо повтори въпроса си.

— Мисля, че да.

Тя сложи ръка върху рамото му.

— А ранчото?

— Не мога да се справям с него, Пайпър.

— Аз мога — рече тя тихичко.

— Не мисля, че ще излезе нещо — бавно промълви Дан, все още, без да я погледне.

— Защо? Кажи ми, защо смяташ така?

Дан рязко се обърна, лицето му бе по-гневно от всякога. Без да иска, отстъпи назад.

— Защото, по дяволите, не мога да те гледам тук през цялото време. Няма да мога да издържа.

— Не ме искаш тук — повтори тя замислено. — Да, разбирам.

— Не, не разбираш. Аз искам да си тук непрекъснато. Искам да си с мен. Моя.

Пайпър го изгледа изумена.

— Ти ме обичаш? Това ли искаш да кажеш?

— Да — потвърди той, — точно това искам да кажа.

— Добре тогава, щом се обичаме, би трябвало да намерим решение.

— Измислих едно, но...

— Какво е то?

— Ако... е... Ако се оженим, тогава...

— Съгласна съм — пламенно отвърна Пайпър.

Пайпър взе кърпичката, която ѝ подаде майка ѝ и подсмръкна.

— Благодаря, мамо.

— Не знам защо винаги правиш така — пошушна Бети в ухото ѝ.

— Без да искам — отвърна Пайпър и не много изискано издуха носа си.

— О, Господи — въздъхна Бети и отиде да побъбри със зет си.

Беше великолепна есенна вечер в Стиймбоут Спрингз, позлатените листа на трепетликите шумоляха на фона на кристално ясното тъмносиньо небе над тях. Ранният септемврийски сняг бе обгърнал планинските върхове в искрящо бяла мантия. Каква идилична вечер — нежна, безоблачна, великолепна, мислеше си Пайпър, докато пресичаше осветената поляна, запътена към мъжа, който от един час бе неин съпруг. Глупаво е, че плаче.

Дан изглеждаше толкова красив — при тази мисъл очите ѝ пак се напълниха със сълзи. Тъй силен и хубав, разговаряше с майка ѝ и се усмихваше, а двете очарователни бръчици край устата се виждаха още по-ясно. Беше страшно щастлива, лудо, невъобразимо щастлива. Вървеше и бършеше очите си, като внимаваше да не размаже грима.

— Боже мили, тя пак плаче — възмути се Бети пред Дан.

Той се обърна и я погледна, усмивката му разцъфтя. Пайпър се засмя през сълзи.

— Нали те предупредих, че ще се разрева?

— Така е — каза той и кимна.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Прекрасна си, моето момиче — успокои я Дан.

Пайпър наистина изглеждаше прекрасно, тъй мислеха всички гости на сватбата. Беше избрала бяла копринена рокля с дължина до коленете. Материята падаше меко от кръглото деколте около врата и дългите ръкави, после в талията се прибираше под широк колан, обшит с перлички и пайети, за да се разлее в богати дипли на широката пола, която се развяваше или прилепваше по дългите ѝ крака. В косата си бе сложила диадема от живи цветя.

Пайпър бе настоявала за скромна сватба — само неколцина близки приятели и роднини бяха поканени на службата, която се състоя в дома на нейните родители. След това имаше малък прием на моравата под голямата върба. После двуседмична почивка в Мексико, където Дан ѝ бе уредил да посети няколко известни коневъдни ферми, и накрая, обратно въкъщи, в новия им общ дом — „Елк Ривър Ранч“.

— Хайде, вие двамата — обади се Бети, — танцувайте, правете нещо.

Дан я хвана за ръката и я поведе към площадката в средата, която служеше за дансинг. Всички ръкопляскаха, окуражаваха ги да танцуват. Пайпър порумения, а Дан ѝ се закани с глава. Танцуваха прегърнати, допрели бузите си, усмихваха се срамежливо, преливащи от щастие. Пайпър нежно погали косата на врата му — там, където тя започваше да се навива на масури. Вдишваше миризмата му опиянена. И други двойки излязоха на дансинга, между които и родителите ѝ. Мярна ѝ се лицето на майка ѝ и Пайпър видя, че е мокро от сълзи. Усмихна се и побутна Дан.

— Жени — прошепна той в ухото ѝ.

— Мъже — отвърна му Пайпър. — Ако не те бях принудила да ми направиш предложение, никога нямаше...

— Май беше точно обратното — устните му докоснаха врата ѝ и изпратиха тръпки по целия ѝ гръбнак.

— Ъ-хъ — пошушна тя лениво. — Може би трябва да се скрием някъде, за да обсъдим този въпрос.

— М-м-м — тъкмо промърмори той, когато от джоба му се чу бипкането на радиостанцията — викаха го от шерифството.

— Не си го изключил? — изненада се Пайпър и се отдръпна.

— Ами, аз... Виж, просто ще се обадя на дежурния и ще му кажа да не ни безпокои повече.

— Добре — каза тя, но в гласа ѝ се усещаше съмнение.

Той се обади от хола. Пайпър стоеше на вратата и слушаше. Дъч, например, би зарязал всичко и би хукнал към кабинета си, все едно сватба или не. О, дано Дан...

— Сбили са се в бара — повтори Дан в слушалката. — Не може ли да иде Лари? Е, знам, че Дъч искаше всичко да минава през неговите ръце, но не забравяй, че аз не съм Дъч — последва пауза. — Не, Дениз, няма да те уволня, ако прехвърлиш това на някой от заместниците ми. И, Дениз, изключвам радиостанцията. Вие се справяйте там. Разбира се, ще ѝ предам. Лека нощ — той затвори.

— Благодаря ти, Господи — с облекчение въздъхна Пайпър.

Дан се обърна към нея и в ъгълчетата на устата му затрептя усмивка.

— Какво, мислеше, че ще скоча в патрулната кола и ще хукна да ги разтървавам?

— О, Дан — отвърна Пайпър, — нищо подобно не ми е минало през ума.

— Ъ-хъ — промърмори той и ѝ се закани с пръст. — Ела тук, моето момиче.

— Да, шерифе — каза тя и тръгна към разтворените му обятия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.